

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Charity 05 - Spící armáda.pdb

PDB Name: Hohlbein - Charity 5 - Spící ar
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.12.2003
Modification Date: 17.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 5

Spící armáda

1

Kluzák se vrhl dolů jako stříbrný dravec a zahájil palbu. Vše bylo tak rychlé, že dokonce i Kylovy nadlidské reakce byly příliš pomalé; nepodařilo se mu strhnout letoun do krkolomného obratu a dostat ho tak z palebné dráhy, avšak absorbery energie pronikavě zavyl. Charity cítila, jak se stěna za jejími zády rozpálila. Nikoli poprvé od chvíle, co začala tahle šílená štvance. Jejich kluzák zasténal jako veliké živé zvíře trpící bolestmi.

"Držte se pevně!" zařval Kyl, když na ně pronásledovatelský kluzák vypálil podruhé.

Tentokrát Moroni zahájili palbu z větší vzdálenosti; příliš velké, než aby cíl skutečně zničili, kdyby jej zasáhli - ale dost blízko, aby jej poškodili anebo na čas oslepili jeho navigační přístroje.

Charity se právě ještě stačila chytit nejbližší opory, když vtom Kyl prudce kluzák obrátil a prohnal ho nad zemí tak těsně, až se za ním zvedla mračna prachu vysoká jako věž. Tlaková vlna rvala ze země drny, keře, dokonce i některé menší stromy. Zpustošená krajina za oknem se změnila v šílenou změť barev a tvarů, zatím co stroje pod jejich nohama zavyl tak pronikavě, jako by chtěly každým okamžikem explodovat.

Tato smrtelně nebezpečná hra na kočku a na myš trvala už půl hodiny a Kyl se snažil dostat ze strojů, co se dalo. Neměli však na vybranou. Stíhací eskadra, kterou proti nim Moroni nasadili, nepochybně dostala rozkaz zajmout je živé nebo mrtvé. Disková bojová loď byla už třetí, na kterou během poslední půlhodiny narazili - a stejně jako obě předchozí i tato zahájila palbu, sotvaže se dostala na dostatečnou palebnou vzdálenost. Za to, že byli ještě naživu, vděčili jen a jen Kylovým nadlidsky rychlým reakcím. Ale jednou se musí i jeho zdánlivě nevyčerpatelný rezervoár sil vyprázdnit, jednou se i on musí dopustit drobné chybičky, anebo se prostě dostane do situace, ze které už skutečně nebude úniku.

Loď tam venku nebyla jen podstatně větší než oba kluzáky, na které narazili předtím; také co do výzbroje měla nad jejich lodí tak beznadějně velikou převahu, že Kylův pokus zaútočit na ni šikmo vedeným výpadem a zničit ji jako obě předchozí téměř skončil fiaskem. Charity nevěděla, jak těžce je jejich kluzák poškozený, ale zaslechla tlumený praskot, doprovázející náraz laserové salvy do trupu letounu. A hektické blikání červených poplašných světýlek na asymetricky tvarovaném řídicím pultu od té doby ještě zesílilo, avšak Kyl hnal kluzák hloubkovým letem přímo nad zničenou zemí.

"Pozor!" zařval Kyl. "Vrací se!"

A opět se rozmazaná krajina za čelním sklem naklonila na stranu, když se Kyl sérií šíleně rychlých přemetů pokusil dostat z palebné dráhy oslňujících laserových salv. Stroje pod jejich nohama se rozječely a Charity už téměř věřila, že zaslechla strašlivý zvuk trhajícího se kovu. Vzápětí se nečekaně vynořil obrovský stříbrný disk pronásledovatelů přímo před jejich oknem, blízko, příšerně blízko, a Charity s úděsem pochopila, že Kyl nabral s letounem kurs směřující k čelní srážce!

"Proboha!" zaječela. "Co chceš dělat?"

Pokud Kyl její slova vůbec slyšel, ignoroval je. Jeho prsty posunuly podivně tvarovanou páku na pultu až na doraz dopředu, a v tu chvíli pocítila, jak kluzák zrychlil ještě víc a s prudkým trhnutím se jeho rychlost téměř zdvojnásobila. Zdálo se, že obrovský disk bojového křižníku prudce poskočil proti nim jako nějaký ocelový měsíc, řítící se divoce dolů z nebe. Charity oslepena zavřela oči, když Kyl vypálil najednou ze všech laserových děl jejich kluzáku a současně téměř nemožným pohybem strhl letoun prudce stranou.

Trup druhé lodi se mihl kolem okna tak těsně, až měla Charity dojem, že stačí natáhnout ruku a dotkne se ho. A takřka v tomtéž zlomku vteřiny zasáhla jejich pilotní kopuli vlna nesnesitelně ostrého bílého světla.

Charity vykřikla, rukou si zakryla oslepené oči, otočila hlavu stranou a Net, sedící vedle ní, tlumeně zasténala. Strašlivé praskání a dunění otřáslo jejich lodí a vzápětí zase ostře bílá světelná záplava pohasla v šedi snášejícího se soumraku.

Charity cítila, že kluzák začal jako kámen padat do hlubiny, až teprve v poslední chvíli prudce zabrzdil. Instinktivně napnula všechny svaly v očekávání blížícího se nárazu, avšak stal se zázrak - kluzák, houpající se jako loď na rozbouraném moři, se zastavil několik metrů nad zemí a počal kroužit na místě, aniž by proti tomu Kyl mohl nebo hodlal něco podniknout.

Charity ustaraně pohlédla na mladého megabojovníka v pilotním sedadle. Kluzák se točil dál a také pronásledovatel se během okamžiku opět objevil na dohled: vznášel se kus nad nimi. Charity se podařilo zahlédnout v jeho trupu, kde jej zasáhly laserové salvy, rudě žhnoucí díry. Zdálo se, že pilot nepřátelského kluzáku drží letoun ve vzduchu jen s obtížemi, a přece se už zase přibližoval; pomalu, ale neúprosně.

Ohňostroj tenkých modrých blesků obklopoval jeho trup, avšak Charity už od Kyla věděla, že tyto modré plamínky, podobné ohni svatého Eliáše, nejsou nic víc než vizuální účinek energetického pole, obklopujícího kluzák. Na to, aby tuto konzervu otevřeli, by potřebovali nejmenší atomovou bombu, pomyslela si Charity našťavaně.

Avšak kluzák, který Kyl ukradl v Paříži, byl jen malý strážní člun, nikoli válečná loď jako letoun před nimi.

"Sestřel ho!" zasténal Skudder. Předtím to s ním praštilo o zem a nyní se znovu pokoušel zvednout, zatímco volnou rukou divoce ukazoval na létající disk. "Proč nestřílíš?"

"Bylo by to naprosto nesmyslné," odpověděl Kyl. "Energetické zásobníky jsou skoro prázdné. Sice jsem ho zasáhl, ale sami vidíte, co se stalo."

Natáhl ruku a stiskl jedno tlačítko na řídicí desce. Kluzák se přestal točit a s mučivou pomalostí se dal opět do pohybu. Kylův pohled klouzal po změti čísel a symbolů, které se objevovaly před ním na tuctu malých monitorů.

"Snad bychom mohli mít ještě jednu šanci," řekl najednou. "Držte se pevně."

Kluzák opět počal nabírat výšku. Zpustošená džungle a trosky domů se pod nimi opět proměnily v koberec, utkaný ze zelení a hnědi.

Charity se naklonila ve svém sedadle a vrhla pohled na obrazovku, na které bylo vidět pronásledovatele. Také on zrychlil, a i když si nebyla jistá, zdálo se jí, jako by se opět pomalu přibližoval.

"Převzmi laser," požádal Kyl Charity. Současně zvedl levou ruku a přisunul k Charity malou skříňku, upevněnou na výkyvném kovovém rameni s mnoha klouby.

Charity chvíli bezradně hleděla na cizím písmem psané ovládací údaje, avšak brzy pochopila jejich jednoduchý systém; pomalu, ale jistě umístila rudou pavučinu nitkového kříže přes zobrazení nepřátelského kluzáku na obrazovce a pohlédla na Kyla.

"Miř přesně na kopuli!" řekl Kyl, aniž by odtrhl pohled od čelního okna. Jeho hlas zněl stísněně. "Nemůžeme ho zničit, ale snad bychom mu mohli oslepit senzory. Máš jen jediný výstřel. Dávám ti plnou energii, ale pak budou zásobníky prázdné. Počkej, až ti řeknu!"

Kluzák stále zrychloval. Řev motorů již dosáhl tóniny, při které bolely uši, a Charity cítila, jak v kabině narůstá teplota víc a víc. Na řídicí desce před Kylem se skoro všechny kontrolky červeně rozblískaly.

"Jakou máme rychlost?" zeptala se.

V Kylově tváři se mihl letmý úsměv. "Skutečně to chceš vědět?"

Charity raději ani nedopověděla.

"Před námi je nějaké město," řekl náhle Kyl.

Charity se tam podívala. V první chvíli nerozeznávala nic víc než podivné barevné skvrny, pak zaznamenala rozeklané, ostré, stínové obrysy poměrně velkého, ale naprosto zničeného města, které Kyl objevil.

"Pozor, Charity!" řekl Kyl.

Charity nervózně přikývla. Prsty se jí roztřáslly, ale červený nitkový kříž na monitoru se nehýbal, beze změny setrval na ploché kopuli na horní části kluzáku. Kyl prudce trhl rychlostní pákou až na doraz dopředu a jejich kluzák učinil prudký skok vpřed. Charity zděšeně vykřikla, když Kyl přikázal letounu takřka kolmo vylétnout vzhůru, náhle jej strhl stranou a v dlouhé, vrávoravé spirále namířil šílenou rychlostí opět dolů. Jejich pronásledovatel se vrhl stejným směrem - a nyní Charity spatřila, že se skutečně přiblížil. Pilot té druhé lodi musel být megabojovník stejně jako Kyl - anebo počítač. Žádná živá bytost by nedokázala uskutečnit takovýto manévry.

Kluzák se řítit šílenou rychlostí k zemi. "Teď pozor!" řekl Kyl stísněně. "Pa!"

Jediný oslnivě bílý laserový paprsek zasáhl kluzák pronásledovatele a zdánlivě bez účinku se odrazil od jeho pancéřované kopule.

Charity se pokusila vystřelit podruhé, ale tentokrát se již očekávaný proud bílého světla neobjevil. Všechna energie laserového děla byla spotřebována.

Ke třetímu pokusu už nedostala příležitost, neboť Net vedle ní pronikavě vykřikla a také Skudder a Helena překvapeně vyjekli. Zdálo se, jako by se země přímo vrhla proti kluzáku. Na jedinou strašlivou vteřinu spatřila Charity, jak se rozptátá barevná stínohra pod nimi prudce změnila v obrysy zničených domů, vzápětí Kyl strhl letoun v úzké kličce; rozbité město pod nimi se obrátilo a zároveň Charity pocítila, jak cosi se strašnou silou udeřilo do spodku kluzáku a roztrhlo jej.

Náhle se za oknem objevily oslnivé plameny a nějaký obrovský stín. Charity si instinktivně zakryla rukama tvář, avšak Kylovi se ještě jednou podařilo získat vládu nad kluzákem; v poslední chvíli letoun obrátil a proletěl kolem překážky. Pilot druhé lodi měl méně štěstí.

Obrovský létací disk se ani nepokusil vyrovnat střemhlavý pád, nýbrž se zaryl nezmenšenou rychlostí dvě míle od nich do země a explodoval v bělomodrou nukleární ohnivou kouli.

Charity se nikdy nedozvěděla, co jejich letoun skutečně zničilo: jestli Kylův šílený manévry, náraz na zem, anebo tlaková vlna atomového výbuchu, ve kterém skončil jejich pronásledovatel. První, nač si vzpomínala, bylo praskání plamenů, pocit nesnesitelného horka na kůži a štiplavý, horký kouř, který ji dusil. Kašlala, s bolestivým

šipáním lapala po vzduchu a pokoušela se vymanit ze změti kovu a umělé hmoty, v níž se proměnilo její sedadlo. V první chvíli se ani nemohla postavit na nohy. Kluzák ležel na boku jako ztroskotaná loď, podlaha se proměnila v prudce se svažující nebezpečnou kovovou rampu, hladkou jako zrcadlo. Vedle Charity se ozval tlumený nářek. Opatrně se vztyčila, levou rukou se přidržela ohnuté kovové vzpěry a se zděšením spatřila, že nářek pochází od Gurka. Trpaslík visel nad rozbitými zbytky kontrolního pultu; dlouhý ocelový střep, ostrý jako břitva mu probodl kabát. Na první pohled to vypadalo, jako by na něm byl Gurek napíchnutý jako motýl na špendlíku nějakého sběratele hmyzu. Potom však Charity uviděla, že úlomek probodl trpaslíkovi jen jeho hábit.

Gurek byl zraněn; ne však tak těžce, jak se v první chvíli obávala. Co nejrychleji mu pomohla dostat se z úlomku dolů, postavila ho jako dítě na podlahu a rozhlížela se po ostatních. Kabina byla plná plamenů a štiplavého kouře, takže byla schopna rozeznat pouze stíny, avšak na první pohled se zdálo, že zase jednou měli štěstí: Kyl a Skudder se právě snažili spojenými silami otevřít zkroucené dveře, zatímco Net se pokoušela vyprostit Barlerovu dceru zpod rozbité řídicí desky, kam ji vymrštil náraz. Skudder a Kyl vzdali marnou snahu otevřít dveře a s obtížemi se škrábali nahoru k nim.

"Pryč odtud!" křikl Kyl na Charity a trpaslíka. "Kluzák může každou chvíli vybuchnout!"

Charity se chtěla obrátit ke Gurekovi, aby mu pomohla, avšak Kyl popadl trpaslíka za obě paže a prostě ho táhl za sebou, zatímco Skudder sklouzl ještě dál a pomáhal Net dostat Helenu na nohy.

Těsně za Kylem dosáhla i Charity rozbitého okna a protáhla se jím. Jejich kluzák se zavrtil do fasády nějakého domu, který začal hořet. Kov byl tak rozžhavený, že zděšeně vykřikla, když se dotkla okenního rámu. Se zaťatými zuby se chvíli marně snažila udržet na zrcadlově hladké oceli trupu rovnováhu a nakonec sklouzla dolů do hlubiny. Klouzala déle, než si myslela. Naprosto hladký povrch kluzáku tvořil strmou, patnáct metrů dlouhou skluzavku. Zřejmě by se při dopadu na zem poranila, kdyby tu nebyl Kyl a nezachytil ji. Na chvíli zůstala omráčena ležet, zatímco Kyl pospíchal pomoci i Skudderovi a oběma dívkám. S Charity se všechno motalo a četné drobné škrábance na kůži ji pály jako oheň.

Kluzák se zřítíl uprostřed zničeného města. Ulice byla v jediném plameni a horizont za ní žhnul temnou, přizračnou červení. Ostrý pach ozonu naplňoval vzduch a vítr byl tak žhavý, že na kůži bolel. Zcela instinktivně zvedla Charity paži a podívala se na ciferník malého Geigerova indikátoru, zabudovaného do multiinstrumentu na jejím levém zápěstí. Ukazoval údaje na samé hranici akutního nebezpečí, ale neměl k němu rozhodně daleko. Kdyby kluzák, se kterým se zřítíl, explodoval stejným způsobem jako druhý letoun, pak už by byli bezpochyby mrtvi, i kdyby byli minimálně tři nebo čtyři míle daleko.

Tato myšlenka jí dodala nových sil. Jediným skokem se vymrštila na nohy, několika kroky doběhla ke Kylovi a pomohla mu zachytit Net a Helenu, které neobratně klouzaly dolů po povrchu létacího disku.

"Kolik nám zbývá času, než ta věc vybuchne?" ptala se zadýchaně.

"Moc ne," odpověděl Kyl. "Snad pár minut." Náhle se zarazil a přimhouřenýma očima se zadíval západním směrem. "Ale to není náš největší problém," řekl náhle.

Také Charity se upřeně zadívala stejným směrem. Mezi běsnícími plameny zahlédla stříbrnou tečku, která přišerně rychle narůstala. Další kluzák se přibližoval tak rychle, že Charity neměla ani čas zděšeně vykřiknout. Instinktivně se přikrčila, když létací disk nad nimi proletěl, doprovázen ječivým zvukem. Letěl až příliš rychle, než aby na ně mohl vypálit, ale Charity získala na okamžik iluzi, že je pilot přehlédl.

Za chvíli se vrátí. Za pár vteřin.

Charity se zoufale rozhlížela po okolí. Její pohled těkal po spálených troskách, zkoumal ulici po celé její délce, až náhle spočinul na odřené tabuli z umělé hmoty, skloněné šikmo k zemi, na které bylo na tmavomodrém podkladu bílé "U" - označení podzemní dráhy!

"Tam!" zavelela. "Rychle!"

Kyl ani Skudder neztráceli otázkami ani vteřinu. Zatímco Skudder chňapl po stále ještě kňourajícím Gurekovi a jednoduše si ho přehodil přes rameno, zvedl Kyl do výšky Helenu, která byla zřejmě zraněna vážněji. Co nejrychleji mohli, přeběhli ulicí posetou troskami a nečistotou a řítili se k šachtě metra. Charity se stále ohlížela zpět, jako by tak mohla o několik vteřin zdržet nevyhnutelnou explozi atomového reaktoru jejich lodi. Část lodi žhnula světlou, pronikavou červení. Dům, do kterého jejich létací disk narazil, stál v jednom jasném plameni a z jeho rozpáraného spodku vytékaly malé potůčky roztaveného rudě a bíle žhnoucího kovu. A z opačného směru se sem řítíl další kluzák!

Jako štvání fúriemi seběhli dolů po schodech. Na jejich spodním konci se nacházela masivní kovová mříž z tyčí o tloušťce jednoho palce, navíc zajištěná. Charity se chystala vytáhnout zbraň, avšak Kyl jen nedbale natáhl ruku a zámek utrl. Jakési veliké ostnaté zvíře se špatně uspořádanýma nohama a mnoha očima před nimi uprchlo s vyděšeným kvičením, když se rozběhli dál dolů po schodech.

Skudder se na spodním konci schodiště zastavil, postavil trpaslíka na zem a rozhlédl se kolem. Na vteřinu vypadal naprosto bezradně, potom ukázal doprava a beze slova se sám rozběhl udaným směrem.

Charity a ostatní ho následovali. Trocha světla, dopadající sem z horního konce schodiště, sotva stačila k tomu, aby své okolí vnímali víc než jen stíny. Všude cosi prchalo a šramotilo; veliká, nafouklá těla s lesknoucí se tuhou kůží se vyplašeně pohybovala sem a tam a před jakousi půlkruhovou chodbou se napínala obrovská pavučina.

Neudělali ještě ani dva kroky, když stanicí metra do základů oťásl strašlivý výbuch. Nesnesitelně jasné modrobílé světlo na okamžik zalilo celou halu jasně, který rázem pohltit veškeré stíny. Charity se zdálo, že jí musí prasknout ušní bubínky a v plicích ji pátil vzduch horký jako oheň. Ještě celá omámená se napřímila a pohlédla směrem ke Kylovi. Megabojovník cosi říkal, ale Charity viděla jen pohyb jeho rtů. V uších jí dunělo a hučelo.

"Bomby!" zaslechla konečně. Ačkoli Kyl křičel z plných plic, slyšela jeho hlas jen jako vzdálený šepot. "To nebyl náš kluzák! Shazují bomby!"

Skudder ukázal do pravé chodby a jediným skokem se vrhl z nástupiště dolů do kolejiště. Zatímco Charity a

Net je o něco pomaleji následovaly, přičemž pomáhaly Heleně, běžel on s Kylem o kus napřed. Druhá exploze jim podrazila nohy dřív, než dosáhli ústí chodby, a tentokrát se za nimi zhroutila část stropu haly.

Těsně před vstupem do tunelu se Skudder zastavil a zvedl zbraň, zatímco Kyl běžel dál a po několika krocích jej pohltila absolutní temnota chodby. O něco později uviděla Charity jasný záblesk laseru a uslyšela vysoký hvízdavý jek; potom se Kyl vrátil a netrpělivě jim pokynul.

"Všechno v pořádku," volal. "Rychle!" Jeho slova podbarvilo temné zadunění třetí exploze. Moroni byli zřejmě pevně odhodláni tentokrát skutečně uzavřít kapitolu nadepsanou Charity Lairdová, i kdyby měli celé město proměnit v radioaktivní poušť.

Pak explodoval kluzák.

Pronikli asi padesát kroků do hloubi chodby metra, když za nimi opět zaplálo prudké, nesnesitelně jasné světlo a veškeré okolí se proměnilo v bizarně děsivý obraz s ostrými obrysy.

Charity pronikavě vykřikla. Strašlivý náraz ji zdvihl ze země.

Charity měla náhle pocit, jako by se proměnila v nic nevážící hračku, plachtící vzduchem. Světlo bylo tak intenzivní, že pronikalo dokonce víčky k zavřeným očím, takže zasténala bolestí. Pak se strašlivou prudkostí narazila do jakési překážky. Když si v obranném reflexu dala ruce před obličej, stačila ještě zahlédnout v nesnesitelně jasném, bílém světle za sebou konec šachty, jenž se vzápětí zdánlivě bezhluchně počal hroutit.

2

"Zatraceně! Co to bylo?!" Hartmann zaklel, obrátil hlavu stranou, bolestně zkřivil obličej a palcem a ukazovákem pravé ruky si chvíli třel oči, než opět zašilhal k řadě malých rozsvícených monitorů. Ze dvou z nich zmizel obraz a na obrazovkách nebylo nic než bílé zrnění.

Pravděpodobně se přepálily televizní kabely, pomyslel si Hartmann zlostně. Taky jsou ty přístroje staré více než šedesát let.

Ale ten blesk přetížil zřejmě všechny filtry.

Ještě teď se Hartmannovi před očima míhaly oslnivě zářící blesky.

Byl si téměř jist, že kdyby filtry okamžitě nezareagovaly a neztlumily devětadevadesát procent té strašné světelné záplavy, která skrze monitory pronikla do jejich malé strážnice, byl by teď už slepý.

Mrzutě se obrátil a zadíval se upřeně na oba techniky sedící za poškrábanými pulty.

Breuer pomrkával a bez ustání si protíral oči, zatímco Stern zřejmě do obrazovky v okamžiku záblesku nehleděl. A přece jeho tvář výrazně pobledla, když pohledem klouzal po kontrolkách na pultu před sebou.

"Ptal jsem se, co se stalo," rozkřikl se Hartmann na tmavovlasého technika.

"Já... nejsem si docela jistý," odpověděl. Prsty mu klouzaly po pultu, stiskly několik přepínačů a nervózně zaťukaly do klávesnice počítače. "Ale vypadá to jako..."

"Jako co?" zeptal se Hartmann ostře, když Stern zaváhal s odpovědí.

Technik k němu vzhledl a rozpačitý výraz v jeho očích se proměnil v čirou hrůzu. "To byt atomový výbuch, pane poručíku," řekl tiše.

Hartmanna to nijak nepřekvapilo; ptal se jen v duchu, kdo pro všechno na světě může mít nějaký zájem na tom, že bombarduje město, ve kterém už půl století nikdo nežije.

"Jste si jistý?" zeptal se.

Stern strnule přikývl. "Úplně. Údaje nepřipouštějí žádný jiný závěr. Někdo bombarduje město."

Hartmann chvíli mlčel. Co se to pro všechno na světě tam nahoře děje? Nejprve ty dvě kosmické lodě, které se sestřelily navzájem, a teď toto... Ale nebyl tu, aby si vytvářel nějaké domněnky. Byl tu, aby jednal.

"Jaká ráže?" otázal se. "A kde přesně udeřili?"

Stern opět hleděl chvíli na aparaturu a pak nervózně odpověděl, aniž by se na Hartmanna podíval: "Nijak zvlášť velká. Odhaduji tak padesát - maximálně šedesát kilotun. Spíš granáty než bomby. Ale bylo to víc zásahů."

"Víc?" ujistil se Hartmann znepokojeně.

Stern polkl naprázdno a pak na něho přece jen pohlédl. "Nejméně tři nebo čtyři," řekl, "možná, že dokonce ještě víc. Přesně to nemohu říct. Většina přístrojů je vyřazená."

"A kde udeřili?" zalapal po dechu Hartmann.

Stern se schoulil, jako by dostal ránu a pokusil se zavrtat do plastického potahu své židle, zatímco vedle sedící Breuer konečně sundal ruku z očí a střídavě hleděl na něho a na Hartmanna.

Soudě podle jeho výrazu, pomyslel si Hartmann naštvaně, mu stále ještě nedošlo, co se vlastně stalo. Co komu jen provedl, že mu přidělili takové dva pitomce?

"Nejméně deset kilometrů odtud, pane poručíku," odpověděl Stern po dalším dlouhém pohledu na přístrojovou desku. "Někde poblíž starého mostu. Pravděpodobně je už dokonale zničený."

"Zatraceně!" Hartmann se znovu obrátil a vyčítavě hleděl na obě prázdné obrazovky, jako by jim kladl za vinu, že neví přesně, co se teď před jejich kamerami děje.

"Ještě nějaké špatné zprávy?" vyptával se dál rozladěně.

"Hemží se to tam letouny," řekl Stern tiše, skoro bázně.

"A co to znamená přesně?" vyptával se Hartmann stísněně, oním zdánlivě klidným, číhavým tónem, který všichni, kdo měli to pochybné potěšení, že s ním spolupracovali, znali a obávali se ho.

"To nedokážu říci přesně," odpověděl Stern nejistě. "Většina přístrojů vypadla. Bude trvat pár hodin, než budou zase fungovat. Ale když jsem je naposledy zahlédl na obrazovce, bylo jich nejmíň pět nebo šest."

"Pět nebo šest..." opakoval Hartmann polohlasně. Po tváři mu přeběhl ustaraný výraz. Během více než pěti

desetiletí, co tu vykonával službu, neviděl nikdy nad městem víc než tři stříbrné létací disky najednou - a nikdy žádný z nich neshazoval na prázdné domy atomové granáty.

"Ještě bombardují?" zeptal se.

"Teď momentálně ne," odpověděl Stern horlivě. "Ale zdá se, že ještě neodletěly, jinak bychom je už zachytili na našich dálkových radarech."

"Bystrý úsudek," řekl Hartmann jízlivě a obrátil se k oběma technikům.

Breuer rychle sklopil oči a tvářil se, jako by tu nebyl, zatímco Stern si počal nervózně přejíždět špičkou jazyka po rtech.

"Přece jenom nebudete, Sterne, tak docela k ničemu," pokračoval Hartmann vesele. Vzápětí však opět bez jakéhokoli přechodu zvážněl.

"Ta věc se mi nelíbí," řekl. "Vzbudte Lehmana a Felsse, ty dva blbce. Ať se venku trochu porozhlédnou."

"Zařízení..." začal Stern, ale Hartmann jej vzápětí přerušil.

"Neptal jsem se vás na váš názor, Sterne," zařval Hartmann.

"Okamžitě je vzbudte!"

Bombardování trosk zdí na povrchu nad nimi způsobilo trvalé padání částíček prachu. A přece stále zaznamenávali další a další výbuchy.

Znělo to, jako by se jim nad hlavami hroutilo celé město. Charity si přitom stále musela klást otázku, proč si Moroni dávají takovou námahu s tím, že celé rozbité město pokrývají kobercem menších náloží, namísto aby jednoduše shodili jednu vodíkovou pumu a samozvané zachránce světa tak odfoukli až na druhý konec sluneční soustavy. Navzdory tomu všemu měli uprchlíci zatím stále ještě štěstí; Kyl, který zřejmě dokázal i ve tmě vidět jako kočka, je dovedl k prastarému rezivělému vagónu podzemní dráhy, který už půl století stál opuštěně na kolejích.

Sotva do něj stačili vstoupit, když se polovina tunelu nad jejich hlavami začala propadat. Možná, že ta poslední exploze ani nebyla tou nejsilnější, byla jen oním posledním doražením, jež způsobilo, že beztak už otřesené základy podzemní chodby povolily.

Charity už nevěřila, že přežijí příští okamžik: přední část vozu byla doslova rozplácnutá tunami betonu a propadající se zeminy. Pak ale zavládl klid.

"Co to tam nahoře k čertu dělají?"

Gurkův hlas zazněl stísněně do úplné tmy. Nikdo neodpověděl, avšak Charity si už poněkolkáté vyhrnula levý rukáv a podívala se na Geigerův indikátor. Jeho malý červený ciferník pro ně v tuto chvíli představoval jediný zdroj světla. Hodnoty záření se stále ještě nepohybovaly v oblasti akutního nebezpečí, ale postupně začínaly být povážlivé.

Třebaže ve tmě nic neviděla, ucítila najednou, že se na ni Kyl dívá.

"Zdá se, že vaši přátelé přikládají velký význam tomu, aby nás dostali," řekla.

Kyl neodpověděl, avšak Skudder si z druhého konce vagónu přisadil:

"Ano. Jen se musím ptát, po kom vlastně jdou."

"Po mně," řekl Kyl.

"A proto zamoří půl města radioaktivním zářením?" zapochybovala Charity.

"To záření má velmi krátkou životnost," řekl megaman. "Za pár dní bude po nebezpečí."

"Za pár dní?!" Skudder se nevesele zasmál. "No, když už nic horšího! To pak navrhuji, abychom se tady dole pohodlně zabýdli."

"Nech toho, Skuddere," řekla Charity mdle. Pak se zase otočila směrem, odkud se ze tmy ozýval Kylův hlas.

"Co jste provedl, že si dávají tolik záležitostí, aby vás zabili?"

"Nic," odpověděl Kyl. Slyšela ho, jak ve tmě vstal a začal s čímsi rachotit. "Domnívám se jen, že nejsou právě šťastní z toho, že jsem se od nich nechtěl nechat zabít."

"Snad bychom jim měli udělat tu laskavost a udělat to za ně," řekl Gurk jedovatě.

Kyl se ani neobtěžoval mu odpovědět. A náhle zaplanulo pod stropem vagónu slabé žluté světlo. Charity překvapeně zamrkala, když spatřila, že se Kylovi podařilo uvést do činnosti jedno ze starých svítidel.

Ve slabém světle neonové trubice, padesát let staré, se objevil obraz zkázy v plné míře. Chodby byly téměř zasypány, jen tu a tam se ještě někde sypala dolů hlína a kameny. Byli v pořádné bryndě. Snad jim už k možné záchraně nezbývalo ani pár minut.

Kyl se natáhl a pokoušel se probudit k životu i druhé svítidlo.

Skudder s koleny přitáženými k tělu seděl na odřené plastické lavici a pozoroval ho se zachmuřeným výrazem ve tváři, zatímco se Net snažila postarat o Barlerovu dceru, která se s obličejem jakoby vytesaným z kamene opírala o stěnu.

Charity se nelíbil ten podivně prázdňový výraz v dívčích očích.

Vstala, přikrčeně přešla k Net a Heleně a ustaraně se naklonila nad tmavovlasou dívku. "Všechno v pořádku?"

Helena nereagovala, avšak Net vzhledla a zavrtěla hlavou. Kdepak - Helena nebyla ani trochu v pořádku.

Nebylo to od jejich útěku z Paříže poprvé, co Charity napadlo, že udělali chybu, když vzali dívku s sebou.

Avšak v tuto chvíli pro ni nemohli nic udělat. Charity znovu vstala, přešla až k zadnímu konci vozu a pokoušela se přes prach rozeznat něco z okolí. Vtom se rozzářila druhá zářivka a vůz se na okamžik naplnil skoro nepříjemně jasným světlem, jež však vzápětí s mírným modrým zablýsknutím opět zhaslo. Kyl se obrátil, zklamaně pokrčil rameny a už se ani nepokoušel rozsvítit třetí svítidlo.

Náhle se zase ozvalo chvění a o něco později odkudsi zdaleka temné zadunění. Charity zděšeně zvedla oči,

avšak tunel stále ještě držel.

"Pořád shazují bomby," řekl Skudder.

"Ano," odpověděl Kyl, "ale už brzy přestanou."

"A pak?"

Kyl ukázal pohybem ruky ke stropu. "Pak přijdou a budou po nás pátrat," řekl. "Nevzdají to, dokud mě nechytí, nebo se na vlastní oči nepřesvědčí o mé smrti. Klidně bych se jim vzdal, kdyby to bylo k něčemu dobré. Ale hledali by dál i vás."

"Jak jste ušlechtilý," poznamenal Gurk jizlivě.

Charity vrhla na trpaslíka hněvivý pohled. "Sklapni!" křikla.

"Bez něho by nebyl naživu už ani jeden z nás."

"Bez něho," odpověděl Gurk, přičemž se pokusil posměšně napodobit tón jejího hlasu, "bychom tady vůbec nebyli."

Kyl si změřil trpaslíka zvláštním, ne však nepřátelským pohledem, letmo se usmál a přešel k Net a Heleně. Mladá poušťářka si vyměnila s Charity tázavý pohled a odsunula se kus stranou.

Kyl mlčky pozoroval Helenu, pak natáhl ruku a takřka něžně se dotkl její tváře. Helenin pohled zůstal stejně prázdný, avšak přece jen sebou pod jeho dotekem viditelně trhla. Kyl na okamžik zaváhal, pak se jí počal něžně, a přece velmi obratně dotýkat po celém těle. Charity nechápala, co dělá, avšak po chvíli obrátil hlavu a pohlédl na směr k ní.

"Má vykloubený kotník," řekl. "Mohu to dát do pořádku, ale někdo ji musí pevně držet. Bude to velmi bolestivé."

Skudder chtěl vstát, ale Helena zjevně slyšela Kylova slova, protože náhle zavrtěla hlavou a zamumlala: "Není třeba."

Kyl na okamžik zaváhal, potom oběma rukama uchopil Helenin kotník - a udělal bleskurychlý pohyb. Helena sykla, ale jinak ze sebe nevypravila jediný zvuk, třebaže se jí z tváře rázem ztratila všechna barva.

"A je to," řekl Kyl s úsměvem. "Jinak jsem nezjistil žádné zranění - ale přesto, našlapuj na tu nohu opatrně."

Helena přikývla. "Ty... opravdu jsi to ty," zamumlala. "Ale jak je to možné? Ty... ty ses...skoro vůbec nezměnil!"

Kyl zřejmě chvíli nevěděl, co její slova znamenají. Pak sebou překvapeně trhl a zadíval se na Helenu s novým, zmateným výrazem ve tváři. "Ty jsi to děvče z džungle," zamumlal.

"A ty ten lovec, který... zabil mé rodiče," zamumlala Helena "Já... přesně si na to vzpomínám! Tys je zabil! Nejprve mého otce a pak... pak moji matku."

Kyl mlčel, ale jeho pohled plný rozpaků se záhy naplnil bolestí.

"A pak... jsi přišel ke mně," pokračovala Helena. "Myslela jsem, že ... mě taky zabiješ. Ale místo toho ses na mě usmál a... a pak jsi zabil toho mravence, který chtěl moji smrt."

Kyl mlčel dál. Charity viděla, jak Net překvapeně zvedla pohled a pohlédla na něho.

"Nikdy jsem nepochopila, proč jsi to udělal," mumlala Helena.

"Nedokázal jsem to," odpověděl Kyl. "Chtěl jsem, ale... ale pak tvoje matka obětovala svůj život, aby tě chránila." Trpce se zasmál. "Prostě jsem nemohl pochopit, proč to udělala. Byla už v bezpečí. Měla šanci uniknout, ale pak se najednou vrátila a zaútočila na mě, třebaže přesně věděla, že to pro ni znamená jistou smrt. Já jsem to prostě nechápal. Ale po něčem takovém... jsem ti už nemohl nic udělat. To by pak její smrt neměla žádný smysl, rozumíš?"

"Takto nějaký měla?" zeptala se Helena mdle.

"Ne," připustil Kyl. "Je mi to opravdu líto. Doufám, že mi můžeš odpustit. Ale nežádám to."

Na okamžik na něho Helena beze slova hleděla, pak zvedla ruku, konečky prstů se téměř něžně dotkla jeho tváře a řekla: "Zvláštní... vlastně bych... tě měla nenávidět. Ale nemohu. Je to už tak dávno."

Výraz hluboké bolesti se rozlil po Kylově obličeji. Ale neřekl nic víc, jen prudce vstal a ukázal směrem k oknu.

"Podívám se, nakolik je tunel zasypaný," řekl. "Počkejte tady!"

Skudder chtěl něco namítnout, avšak Charity ho rychlým pohybem ruky zarazila a souhlasně kývla směrem ke Kylovi. Mladý megaman se elegantním pohybem vyšvihl ven z okna a téměř neslyšně zmizel ve tmě.

"Myslíš, že je to dobrý nápad, pouštět ho samotného?" zeptal se Skudder.

"A proč ne?"

"Kdo nám zaručí, že se vrátí?"

"A kdo mu zabrání v tom, aby se nevrátil, pokud to má skutečně v úmyslu?" opáčila Charity. "Snad ty?" Skudder odpověděl jen mlčením a našťvaným pohledem, takže Charity pochopila, že nevolila slova právě nejlip. Poprvé od chvíle, co se seznámili s Kylem, se ptala sebe samé, nespočívá-li Skudderova nevraživost ještě v něčem jiném než v té okolnosti, že Kyl byl vlastně jejich nepřítel.

"Nechápu to," zašeptala. "Co je k čertu tak důležitého na Kylovi nebo na nás, že si s tím dávají tolik práce, aby nás dostali?"

"Třeba nemají rádi, když jim někdo krade jejich lodě," navrhl Gurk.

Charity rozhodně zavrtěla hlavou. "To nemůže být jediný důvod," řekla. "Chápu to, že nás pronásledovali a sestřelili." Pohybem ruky ukázala ke stropu. "Ale oni, Gurku, shazují atomové bomby. Nikdo nerozdrtí na prach půlku města, aby potrestal pár zlodějí aut."

Skudder se zasmál, ale hned zase zvažněl. "Možná je to skutečně kvůli Kylovi," řekl. "Po tom všem, co víme, je on vůbec první ze všech těch jejich megabojovníků, který zběhl. Možná, že zná nějaké informace, které se v žádném případě nesmějí dostat do špatných rukou. Konečně, jsou přece něčím jako elitní jednotkou, jestli to dobře chápu."

To je jedno možné vysvětlení, pomyslila si Charity. Ale nemusí to být celý důvod. "To musí... mít něco

společného s tím bunkrem," zamumlala. "S centrálou NATO, kterou jsme našli v Paříži."

"A proč?" zeptal se Skudder.

Charity jen pokrčila rameny. "Je to jen takový pocit," řekla.

A než pokračovala v řeči, pohlédla na Helenu. Dívka byla nyní plně při sobě a hleděla na ni se směsicí zvědavosti a zděšení v očích.

"V té centrále bylo něco, co má pro ně děsnou cenu," pokračovala Charity. "Kromě Bariera jsem byla já jediná, kdo se tam dolů dostal. Dost dlouho jsem se tam vrtala v počítačích."

"Vy si myslíte..." Helena zděšeně zalapala po dechu a vyřeštila oči. "Přece nevěříte, že na nás ty bomby poslal můj otec?!" pravila vzrušeně.

"Ne," odpověděla Charity o něco překotněji, než aby to bylo skutečně přesvědčivé. "On sám jistě ne. Pravděpodobně o tom sám ani neví. Ale někdo jiný, někdo, kdo si myslí, že jsme se něco dozvěděli."

"Ale to je přece nesmysl!" protestovala Helena. "Můj otec by nikdy..."

"To není tvůj otec, maličká," přerušil ji Gurk příkře. Udělal hněvivé gesto ve směru, kterým odešel Kyl. "Je to taky jeden jako tamten."

V Heleniných očích se bojovně zablýsklo. Avšak ještě než se mohla rozpoutat hádka mezi ní a trpaslíkem, vrátil se Kyl nazpět a pokynul jim, aby vylezli z vozu.

Skudder a Charity prolezli rozbitým oknem jako první, zatímco Net pomáhala Heleně opatrně vstát. Teď už mohla jít vlastními silami, avšak obličeje se jí zkrivil bolestí, když došlápla na nohu, takže nakonec přistoupil Skudder a vyzdvihl ji z vozu jako dítě.

"Tak co?" otázala se Charity.

"Chodba je zavalená," řekl Kyl. "Není šance projít."

"A v opačném směru?"

Kyl znovu zavrtěl hlavou, "I kdyby tam byla cesta volná, je tam smrtící záření. Alespoň pro vás."

"Skvělé!" řekl Gurk. "Tak to jsme tedy v pěkné pasti. Tvým přátelům teď už jenom stačí přijít a posbírat nás."

"Jedna cesta snad přece jenom ještě existuje," řekl Kyl, aniž by se urazil. "Objevil jsem nějaké dveře. Je za nimi schodiště, které vede někam do hlubiny. Ale nevím kam."

"Tak to zjistíme," navrhla Charity.

3

Hartmann zamáčkl cigaretu v popelníku a rozkašlal se. Sledoval přitom Breuera, který se mořil s vytahováním monitoru z výklenku ve stěně. Přitom došlo k celé řadě drobných syčivých zkratů, protože Breuer zapomněl odpojit některé dráty. Hartmann si beze slova vzdychl. Musel se v duchu ptát, koho asi Breuer ve svém dřívějším životě podplatil nebo vydíral, aby dostal toto zaměstnání. Byl to sice počítačový génius, ale strčit zástrčku do zásuvky byl u něho výkon, hraničící se sebevraždou.

Hartmann beze slova zavrtěl znechuceně hlavou, zapálil si novou cigaretu a kouř vyfoukl přímo do obličeje Sternovi.

Ten se demonstrativně rozkašlal a začal rukama šermovat ve vzduchu. "Něco nového?"

Stern zavrtěl hlavou a předstíral plnou koncentraci na monitory.

"Ne. Stále jsou ještě tady. A přilétají stále noví. Až dosud to je..." Jeho pohled přelétl tři nebo čtyři menší obrazovky a nakonec spočinul se zjevnou nechutí na žhnoucím konečku cigarety v koutku Hartmannových úst. "Dvacet pět."

"Ještě bombardují?"

"Ne. Ale krouží kolem oblastí, kterou ostřelovali. To se mi nelíbí."

Hartmann letmo hodil pohledem po Breuerovi, který se marně pokoušel uvolnit kabelové oko. Hartmann si úpěnlivě přál, aby se mu to podařilo. Náhradních dílů už bylo zatraceně málo. "Myslíte, že přistanou?"

Tentokrát Stern hned a naprosto přesvědčeně zavrtěl hlavou. "To je nemožné!" řekl. "Nevím sice, co za pekelné svinstvo to shodili, ale jsou to zatraceně hnusné bomby."

Hartmann naklonil hlavu trochu stranou a tázavě se na něho podíval.

"Krátký poločas rozpadu," vysvětloval Stern. "Možná tři nebo čtyři dny; maximálně. Avšak v tomto okamžiku je tam zatraceně dusno."

Hartmann hluboce potáhl ze své cigarety, takže se její konec rozpálil doběla, a vysloužil si další Sternův znechucený pohled. Vzápětí se zeptal: "Ozvali se už ti dva pitomci?"

"Lehmann a Felss?" Stern zavrtěl hlavou. "Ne. Ale taky odešli teprve před několika minutami. Já..."

Odmlčel se uprostřed řeči a na chvíli se v jeho tváři objevil vyděšený výraz. "Něco tu nesouhlasí," zamumlal.

"Co nesouhlasí?" zeptal se Hartmann. Ale Stern neodpověděl. Jeho prsty se náhle prudce rozběhly po tlačítkách na pultu před ním a na půl tuctu malých obrazovek začalo blikat, jako by zdivočely. Začala výt poplašená siréna a s podivným pazvukem zmlkla, když Stern stiskl její vypínač. Hartmann na něho chvíli se směsí zájmu a pobouření hleděl a pak se demonstrativně obrátil a dál pozoroval Breuerovy houževnaté pokusy vyměnit rozbitý monitor a nepřijít při tom o život.

Zamyšleně potáhl z cigarety, znovu se rozkašlal a podrážděným pohybem cigarety zamáčkl v popelníku.

"Poručíku Hartmanne!"

Hartmannovi se cosi na tónu Sternova hlasu nelíbilo. Otočil se a s otázkou v očích pohlédl na technika. "Co je?" zvolal.

Stern odsunul židli a vstal. Ukázal na přístrojovou desku před sebou.

"Měl byste se na to, pane poručíku, podívat sám," řekl.

Hartmann na něho vrhl nevrlý pohled a obešel pult, avšak Stern nereagoval jako jindy a jen opakoval své vyzývavé gesto. Jeho oči potměly hrůzou a na čele náhle vyvstala síť drobných, lesknoucích se kapiček potu, třebaže v malé místnosti strážní centrály bylo spíš chladno než horko.

"Obávám se," řekl tiše, "že budeme mít problémy."

Úzké točité schodiště, podobající se betonové hlemýždi ulitě, vedlo kamsi do hloubky a Charity po několika desítkách přestala schody počítat. Tady dole bylo nějaké světlo; bledé, narudlé světlo, ve kterém každý pohyb byl zdánlivě trhavý a přerývaný. Vycházelo ze stropních svítidel, chráněných rezavými drátěnými košíky.

Prošli malou, úplně rozbitou komorou, ve které muselo něco vybuchnout.

Stěny byly začernalé a všechno, co nebylo z betonu, bylo očouzené a spálené. Ale přesto jim bylo nápadné, že dveře na konci této malé komory byly nezvykle silné a masivní. Deska ze speciální oceli o síle téměř jednoho palce, schopná odolávat dokonce i výstřelům z jejich laserových zbraní. A přece něco ty dveře vyrvalo z pantů.

Hluboké, třpytící se šrámy v tvrzené oceli Charity dost nepříjemně připomínaly stopy po obrovských drápech nebo zubech. A ať už tyto drápy či zuby patřily komukoli - nikdo z nich příliš netoužil po setkání s takovým stvořením.

Ale jak se zdálo, teď už tady dole nežilo nic a nikdo. Na popraskaném betonu schodů ležela skoro pět centimetrů silná vrstva prachu, kterou zvířily jen jejich kroky. Charity odhadovala, že se musejí v tuto chvíli pohybovat přibližně padesát metrů pod povrchem země. Občas tápali místy, kde vládla naprostá tma, protože ne všechna svítidla byla neporušená. A jedenkrát dokonce museli přelézat cosi, co bylo až k nepoznání seschlé a jakoby mumifikované. Nebyl to ani člověk, ani žádná jiná bytost, kterou by znali.

Asi po dalších padesáti metrech se konečně dostali na konec schodiště. Také zde byly dveře rozbité. Charity se bezděky zastavila, avšak Kyl strohým gestem ruky ukázal na vrstvu prachu na podlaze a na uklidněnou zavrtěl hlavou. Šedivý prašný koberec byl neporušený.

Červené světlo je provázelo i za dveřmi. Vstoupili do široké klenuté chodby, jejíž stěny byly z holého betonu. Pod stropem se táhly tlusté izolované trubky, vypjaté kabely a o něco dál rozeznala Charity půlkruhové kovové dveře, jež byly rovněž brutální silou vyrvány z pantů.

"Co to tu je?" šeptal Skudder. Jeho hlas se v prázdné chodbě rozléhal s nepříjemně zkreslenou temnou ozvěnou a Charity jej instinktivním ale velmi výmluvným pohybem ruky vybídla, aby mluvil tišeji.

"Nemám tušení," odpověděla. "Ale k podzemní dráze tato chodba jistě nepatří."

Sundala zbraň z ramene a odjistila ji. Jejich kroky vířily prach a s nepříjemnou ozvěnou se odrážely od neviditelných stěn před nimi. A opět Charitiny přepjaté nervy před ní vyčarovávaly pohyby, které neexistovaly.

Marně se pokoušela přesvědčit sebe samu, že by je Kyl před každým nebezpečím včas varoval. Věděla, jakúžasně bystré jsou megamanovy smysly. Avšak čím dál pronikali do toho příšerného podzemního světa, tím intenzivněji narůstal v Charity pocit, že je sledují nějaké dravčí, číhavé oči. A jediný pohled do tváří Net a Skuudera jí dokázal, že netrpí tímto pocitem sama. Po chvíli dorazili na jakousi křižovátku. Charity se chtěla vydat doleva. Kyl zvedl ruku, chvíli naslouchal se zavřenými očima a pak zavrtěl hlavou.

"Tudy!" řekl a ukázal druhým směrem. Ani se nesnažil svá slova zdůvodnit a ostatní ho mlčky následovali. Tato chodba byla nižší; pod jejím stropem se donekonečna táhla dvojité řady velkých zářivkových trubek, z nichž některé ještě svítily a vytvářely malé oválné ostrůvky bílého světla v temně rudém osvětlení, připomínajícím fotografovou temnou komoru. Po obou stranách chodby byly četné dveře. Charity se několikrát zastavila a pokusila se některé z nich otevřít, ale buď byly zamčené, nebo byly místnosti za nimi prázdné či úplně zdemolované.

Ale i přes nepřehlédnutelné stopy zkázy, na které naráželi na každém kroku, Charity napadlo, že tady dole se zřejmě neodehrály žádné boje. Zkáza, kterou viděli, byla způsobena buď nějakými zvířaty, nebo se dala prostě připsat na vrub času. Kdokoli obýval tuto stavbu, buď vetřelcům vůbec nekladl žádný odpor, anebo měl dost času, aby se v pohodě uklidil. Podle jejího odhadu ušli dosud podzemním tunelem přibližně jednu míli, když tu se Kyl náhle znovu zastavil a zvedl varovně ruku.

"Co se děje?" zeptala se Charity poplašeně. Postavila se vedle megamana a namířila hlaveň své zbraně do rudého přitímní před nimi.

Přimhouřenými očima se snažila něco uvidět. Avšak vše, co viděla, byly jen rudé stíny.

"Já... nevím," řekl Kyl váhavě. Náhle vypadal obzvlášť napjatě.

"Ale něco tam je."

Také Skudder se postavil vedle něho a namířil zbraň do chodby, zatímco Net o krok ustoupila a postavila se před Helenu a Gurka, jako by je chtěla chránit. Nějakou chvíli Charity a Skudder naslouchali jako uhranutí, aniž by však slyšeli něco jiného než zvuk vlastního dechu a hlasité bušení svých srdcí, a nakonec to byl opět Kyl, jenž se náhle s vyděšeným výkřikem přikrčil a uskočil o krok zpátky.

Avšak než se ho Charity mohla zeptat co slyšel, uviděla to sama: v rudém světle před nimi se cosi pohybovalo. Bylo to příliš malé a pohybovalo se to příliš rychle, než aby to dokázala přesně rozeznat, avšak rychlý cupot neustával, stále se přibližoval, pak na okamžik ztichl - a vzápětí Charity jen s námahou potlačila vyděšený výkřik.

Před nimi se pohybovalo chodbou cosi šedohnědého, mohutného a chlupatého. Nad špičatým čumákem temné oči, naplněné znepokojující inteligencí. Zíraly na Charity a ostatní plně chtivosti, navíc bestie švihala holým, téměř metrovým ocasem jako útočící kočka.

"Krysy!" zvolala Helena zděšeně. "Veliký Bože! To jsou... krysy!"

Charity si nervózně přejela špičkou jazyka přes rty, které jí najednou připadaly nesnesitelně suché a rozpraskané, pak zvedla laserovou pušku a zadívala se na obrovského hlodavce přes zaměřovací optiku.

To zvíře byla zcela jednoznačně krysa - avšak pětkrát tak veliká, pětkrát tak silná a nejméně pětkrát tak ošklivá, jako kterákoli jiná krysa, se kterou kdy měla Charity co do činění. Takováto zvířata viděla teprve jednou; v onom prázdném potrubí, které obyvatelé pařížské Volné zóny přeměnili v autostrádu.

Krysa zůstala stát a zírala na ně. Několik nekonečných vteřin měla Charity úděsný pocit, že krysa na ni hledí zaměřovacím dalekohledem a odpovídá pohledem plným zlosti.

Opatrně, velice pomalu, aby zvíře neuváženým pohybem nevyprovokovala k útoku, sklonila pušku a dívala se na ni jen pouhými očima. Za první krysou se ze tmy vynořovali další hlodavci: celá krysí armáda.

"Zpátky!" zašeptala Charity. "A pohybujte se co nejpomaleji."

Skudder nervózně přikývl; sklonil sice zbraň, ale prst držel stále na spoušti. Také Kyl nic nenamítal a pomalými, opatrnými krůčky couval zpět. Krysy šly za nimi. Charity odhadovala počet těch, které mohla vidět, na takových padesát až šedesát - a v rudé tmě se mohly skrývat ještě stovky dalších. Ticho již dávno ustoupilo nepřetržitému škrábání tvrdých tlap o beton a tichému, vysokému hvízdání, jímž se zvířata zřejmě mezi sebou dorozumívala. Charity se ptala sebe samé, je-li možné, aby spolu skutečně hovořily.

"Heleno!" řekla. "Vy ta zvířata znáte. Zaútočí na nás?"

"Nevím," šeptala Helena zvědavě. Její hlas se třásl strachem.

"Jestli jsou hladové nebo jestli se cítí napadeny..."

Koutkem oka Charity zahlédla, jak Kyl pomaličku přibližuje ruku k opasku a vytahuje nějakou malou, zvláštní, těžkopádně vypadající zbraň.

"Proboha - ne!" zašeptala zděšeně. "Roztrhají nás v tu chvíli, jakmile jen jednou jedinkrát vystřelíte!"

Kyl strnul. Snad si vyložil správně vyděšený podtón v Charitině hlase a pochopil, jak jsou ta zvířata nebezpečná. Nebo mu snad došlo, že všechny krysy najednou nepostřílí, ani nezastaví - a že by mu bylo málo platné, kdyby byl jediný, kdo by odtud vyšel živý. Krok za krokem ustupovali před tou ohromnou armádou šedohnědých, chlupatých těl a krysy je sledovaly stále ve stejném odstupu; o nic rychleji ani pomaleji.

V jejich pohybech není nic útočného, pomyslíla si Charity ustrašeně.

Spíš něco jako... varování.

A náhle jedno zvíře, jako by dokázalo číst její myšlenky, vystoupilo z krysí řady a vyběhlo o několik kroků blíž k nim, a teprve když Skudder zvedl opět výhrůžně svoji zbraň, se zastavilo. Charity si byla naprosto jistá, že to není náhoda. Zvíře pochopilo význam gesta a reagovalo na něj.

Krysa si temnými, pichlavými očkami upřeně prohlížela střídavě Skuddera, Kyla a Charity, pak ohrnula pysky a na okamžik odhalila zuby. Charity stačil jediný pohled na ně, aby jí přeběhl mráz po zádech.

"Dejte zbraně dolů," řekla tiše.

Kyl okamžitě poslechl, ale Skudder na ni vrhl překvapený, takřka zděšený pohled, zatímco Charity opakovala: "Dej zbraň dolů, Skuddere. Nic nám neudělají. Chtějí nás jen zahnat. To je všechno."

Znovu se obrátila ke kryse a zvedla prázdnou levou ruku. Její důvěra v náhlý evoluční skok těchto hlodavců nesahala tak daleko, aby se vážně domnívala, že rozumějí jejich řeči - avšak z chování těch zvířat se dalo jasně vyvozovat, že alespoň gestům rozumějí.

Krysa její pohyb nedůvěřivě sledovala blýskavými očky, pak hrozivě zapraskala, avšak dál nešla a také armáda šedohnědých těl za ní se přestala přibližovat.

Pomalou a s maximální opatrností Charity znovu zvedla pušku a zavěsila si zbraň na rameno. Kyl zastrčil pistoli zpět za opasek a po několika vteřinách jejich příkladu následoval také Skudder.

"Teď opatrně!" šeptala Charity. "Hlavně žádné prudké pohyby!"

Pomaličku se otočila, přičemž nespouštěla krysu z očí, počkala, až se obrátí i Skudder a Kyl, a pak ukázala rukou ve směru, kterým přišli. Beze slova vykročila nazpět.

Nejprve pomalu, pak stále rychleji se vraceli zpět, až došli na křižovatku, na které předtím odbočili. Teprve tady se Charity odvážila zastavit se a ohlédnout nazpět.

Po krysách nebylo ani památky.

4

Uplynuly už víc než tři roky, co Stone poprvé vstoupil do tohoto pokoje, a přece i po těch letech byl pokaždé stejně fascinován. Stone si dosud nebyl jistý, zdali ho výhled na město za oknem víc fascinuje, či děsí. Snad to byla směs obojího, co ho hodinu co hodinu znovu a znovu nutilo hledět ven z okna. Kdysi to býval Manhattan, a teď...

Nevěděl, co je to teď. Byl pánem tohoto města, velitelem neomezených pravomocí, alespoň většinou, a přesto nevěděl, co se s tímto městem děje. Stále ještě to bylo město kypící životem, ale také džungle, matoucí propojení nepochopitelné hypertechniky a podivných organických forem. Kolikrát mu připadalo jako jeden gigantický živý organismus, sestávající z nesčetných jednotlivců a mnoha milionů buněk; buněk, z nichž jednou snad byl i on, aniž by si toho byl vědom.

Stonův pohled směřoval k východu, kde v šedém mlžném oblaku mizely vody Hudson Bay. Občas přišel vítr, roztrhal tuto leskle šedou stěnu, a tu pak bylo vidět obrovský ledovec: dvě stě metrů vysokou masivní horu ledu, vnější okraj ledového pokryvu obklopujícího New York. Naléhavé bzučení interkomu jej navrátilo do skutečnosti.

Poprvé za ta léta měl Stone zase strach natáhnout ruku a zapnout přístroj, na jehož obrazovce zářilo moronské "M", stylizované jako plameny. On sám navrhl tento symbol, tenkrát mu připadal výmluvný.

Symbolizoval moc a neporazitelnost Moronů jasněji než cokoli jiného.

A jeho vlastní malou pomstou invazorem mělo být, že "M" se nemusí číst jenom jako Moron, ale také jako monstrum, příšera z hvězd, která zničila jeho lid a ukradla jeho svět. Nyní se však začal bát. To, co zažil v Paříži, mu

dokázalo, jak je ve skutečnosti bezmocný. Byl mocný muž, snad nejmocnější muž této planety - a přece naprostá nula. Jeho moc existovala, pokud oni chtěli. Ani o vteřinu déle.

A dost možná, že milostivá lhůta, kterou mu vyměřili, již vypršela.

Celý napjatý zapnul Stone přístroj. Zářivé rudé "M" z obrazovky zmizelo a namísto něho se objevila bezvýrazná chitínová maska Lucifera, jeho osobního pobočníka. Před třemi léty, když mu přidělili tuto obrovskou, mravenci podobnou bytost, připadalo Stoneovi to jméno vtípné; mezitím si však už nebyl jistý, zda skutečně tenkrát neuzavřel pakt s ďáblem. "Ano?" ozval se. "Je v Paříži něco nového?"

"Bombardování bylo zastaveno," odpověděl Lucifer.

"Proč?"

"Uprchlíci jsou s pravděpodobností, hraničící téměř s jistotou, mrtví," odpověděl Lucifer.

"Co to je, pravděpodobnost, hraničící téměř s jistotou?" zařval Stone. "Jsou mrtví, nebo ne?"

"To nevíme, pane," odpověděl Lucifer. "Zřícený kluzák byl vypátrán a zničen. Další bombardování by nepřípustně zvýšilo hodnoty radiace. A na území města je královna."

"To vím," odpověděl Stone podrážděně. "Já jsem ale myslel, že jste proti radioaktivnímu záření odolní."

"To ano, pokud jde o dělníky a vojáky," potvrdil Lucifer. "Avšak nevyhláhlá vajíčka by mohla být poškozena. Bezpečnost lihně má přednost před zničením uprchlíků." A třebaže zněl jeho hlas stejně studeně a bezvýrazně jako jindy, cítil Stone, že naprosto nemá smysl Luciferovi v tomto směru odporovat. Jeho osobní pobočník byl hmyz; sluha a otrok, kterému mohl rozkazovat po libosti. Naprosto nepochyboval o tom, že by Lucifer ani na okamžik nezaváhal položit vlastní život, kdyby to po něm požadoval. A přece, v tomto bodu by ho neposlechl.

Stone se kolikrát musel sám sebe ptát, zda není třeba v Luciferových očích právě tak méněcennou bytostí, jako on v něm vidí jen mravence.

Je to zamotané - oba jsou otroky, ale do dnešního dne Stoneovi nikdo nevysvětlil, kdo vlastně otročí komu. "Tak dobrá," řekl po krátkém přemýšlení. "Pak mi tedy nech připravit ke startu loď s ozbrojeným doprovodem. Chci se na vlastní oči přesvědčit, že kapitán Lairdová a její společníci jsou mrtví." A hlavně ten megaman, dodal ještě v duchu. Kdyby Kyl ještě žil a z nějakého důvodu byl zajat a vyslýchán, byl by to Stoneův konec. Beztak už teď byl překvapený, že mu jeho tvrzení, že uprchlý megabojovník zabil oba inspektory, prošlo tak snadno.

A přece - jakkoli nedůvěřivé a nemilosrdné byly moronské hmyzí bytosti, bylo stejně snadné je obelhat. Snad je to tím, napadlo jej, že je to hmyz. Plemeno, v jehož slovníku se nevyskytují pojmy jako soucit, milost nebo svědomí, lze jen stěží spojovat s představou absolutní poctivosti. Avšak podle všeho, co Stone zažil v uplynulých třech letech, Moroni nechápali, co znamená pojem lež.

Lucifer na jeho rozkaz neodpověděl, ale ani nepřerušil obrazové spojení. Z monitoru i nadále jeho fasetové oči vrhaly studené blesky.

Po chvíli se Stone lehce podrážděným tónem zeptal: "Co ještě máš?"

"Příliš bych vám neradil vydávat se tam osobně, pane," odpověděl Lucifer. "Hodnoty radiace jsou v tuto chvíli ještě velmi vysoké."

"A oblast je obydlena primitivními domorodci. Mohl byste se dostat do ohrožení."

"Tak mi opatří nějaký slušný ochranný oděv!" řekl Stone vztekle. "A dobře vyzbrojený doprovod. Spojím se s velitelem tamější posádky."

Lucifer už nic nenamítal. Jeho bezvýrazná hmyzí tvář se sklonila v gestu poslušné podřízenosti, pak monitor potemněl a Stone se s tichým vydechnutím odvrátil od přístroje. Pomalu došel zpátky k oknu a shlédl dolů na město. Srdce mu bušilo rychle a prudce a cítil, jak se mu potí dlaně. Měl pocit, jako by pomalu, docela pomaloučku ztrácel půdu pod nohama. Snad je to předtucha, myslel si. Něco se děje.

Pakt s ďáblem..

To je ono, pomyslel si. Třeba teď přišla chvíle vyrovnat účet.

Útok přišel naprosto nečekaně: dokonce ani Kylovy superbystré smysly nezaznamenaly nejmenší zvuk, nebo podezřelý pohyb; ale najednou byly tady - stovky obrovských chlupatých těl s pavoučím nohama, pohybujících se i po stěnách a stropě chodby s rychlostí takřka přízračnou, navíc naprosto neslyšně.

Charity ani nestačila varovně vykřiknout. Obrovský černý, groteskně se pohybující stín se náhle spustil od stropu a dopadl přímo na ni. Zaslechla za sebou Netin výkřik a koutkem oka zahlédla oslnivě bílé zablýsknutí, jak Skudder instinktivně vypálil ze své zbraně, aniž by však zasáhl víc než letitý prach na podlaze.

V tu chvíli byla Charity stržena k zemi. Drobné ostré zuby se jí s neúprosnou silou na rameni zaryly do bundy její uniformy, avšak tuhou látkou se snažily prokousnout marně.

Charity se instinktivně převálila a pokusila se útočníka přehodit přes rameno, ale pavoučí nestvůra měla prostě příliš mnoho končetin -

Charity sice setřásla čtyři, pět tenkých, ohebných noh, avšak minimálně stejný počet ji ještě držel za krk a za paže. A zuby, které sice nemohly proniknout látkou její vojenské bundy, třebaže měly stisk přímo strašlivý, hmataly po nějakém zranitelnějším místě a přibližovaly se ke krku.

Sama by se zřejmě s tímto prvním útočníkem vyrovnat nedokázala, kdyby náhle nepřiskočil Kyl a monstrem od ní prostě neodtrhl.

Potvora rozzlobeně zasyčela, vzápětí s ní však Kyl mrštil bez okolků proti zdi.

Ale tím pro ně rozhodně nevybojoval oddechovou pauzu. Charity se zvedla ze země a pokoušela se sundat zbraň z ramene. Přitom uviděla, že celý strop chodby se probudil k životu! Těch obrovských bizarních nestvůr tam muselo být na tucty. Na zemi nebyla ani jedna, hemžily se po stropě i po stěnách - a byly nebezpečné.

Charity konečně vyskočila na nohy a strhla pušku z ramene, když tu náhle Net za ní znovu vykřikla. Jediným skokem byla u poušťářky, úderem pažby jí srazila obrovského pavouka z hrudi. Avšak právě v tu chvíli byla znovu napadena; tentokrát hned třemi černými pavouky, spadlými od stropu jako tři chlupaté míče.

První nestvůru odrazila hlavní pušky, před druhou se jí podařilo vyhnout a třetí rozmáčkala pouhou vahou svého těla, neboť jak ji ta bestie strhla k zemi, stačila se Charity ještě v pádu obrátit a pohřbit pavouka pod sebou.

Za ní se opět zabýl výstřel ze Skudderovy laserové pušky, vzápětí zaslechla i výkřiky Gurka a Heleny.

Rychlým pohybem se převálila na záda a vypálila nad sebe ohnivou stopu do živé masy pod stropem. Vzápětí si oběma rukama zakryla tvář, když se na ni spustil shůry smrtící déšť roztaveného kamení a hořícího chitinu.

Silou zoufalství se vymrštila na nohy, znovu vypálila a pomalu uhýbala před onou kypící záplavou zmítajících se končetin, jimiž se i nadále hemžily strop i stěny.

Vzápětí vedle ní zazářilo míhavé temně rudé světlo, a když se Charity překvapeně obrátila, uviděla, že Kyl opět vytáhl svoji malou zbraň. Jakkoli neškodně ta miniaturní pistolka vypadala, o to ničivější byl její účinek. Vějířovité záření proměnilo rázem část stropu včetně pavouků v drobounký šedý prach, jenž se v těžkých mračnách počal snášet k zemi. Kyl pohnul zářičem do strany, zničil i druhou část pavoučí armády na levé polovině stropu, pak přepnul přepínač z plošné střelby na jednotlivé výstřely, aby vyřídil několik útočníků, kteří přežili a snažili se s kmitajícíma nohama uniknout po stěnách.

"Pozor! Za tebou!"

Trvalo sotva půl vteřiny, než Charity pochopila, že Skudderův výkřik neplatil jí. Polekaně se obrátila a uviděla, jak se tři nebo čtyři chlupaté, nohaté černé koule zezadu přibližují ke Kylovi. Zvedla zbraň, krátce zamířila a dvě z nich oslnivým bleskem na místě zabila.

Třetího vyřídil Skudder krátkou, přesně mířenou dávkou z laserové pušky, avšak čtvrtá a poslední nestvůra už byla moc blízko, než aby se na ni odvážili střilet. Jediným švihem nohou se ocitla na stropě právě nad Kylovou hlavou a bezhlučně se spustila přímo na něj. Všechny osm jejich kloubovitých nohou se zachytilo Kylovi na ramenou, zatímco její zuby mu krátce po sobě způsobily dva dlouhé krvavé šrámy na šíji a na tváři. Kyl však jako by útok ani nevnímal; anebo mu nepříkládal váhu. Téměř nevzrušeně stál lehce rozkročený, zbraň držel v natažených rukou a pečlivě odstřeloval jednu po druhé těch pár potvor, které dosud unikly červené záři.

Skudder zaklel, přiskočil až k němu, chytil nestvůru holýma rukama a mrštil ji proti zdi. Bezmocně se po ní svezla dolů, na vteřinu zůstala bez hnutí ležet - a pak vyskočila a pokusila se na kmitavých nohách utéci. Skudder znovu zaklel, vrhl se za ní a rozšlápl ji.

Strop tunelu nabízel obraz zkázy. Stopy po laseru stále ještě rudě žhnuly, tu a tam vznikly ve stropě velké díry s roztrepenými okraji; na několika místech hořel oheň a většina červených svítidel zhasla.

Z celé té bezhlučné armády zbylo jen pár hořících zdechlin.

Charity se obrátila ke Kylovi a chvíli si ho ustaraně prohlížela.

Mladý megaman krvácel v obličeji, na šíji i z ramene, také jeho bunda byla na kusy. Avšak rány se mu už zase zavíraly. Charity věděla, že za pár minut se všechna jeho zranění kompletně zahojí.

Kyl koncentrovaně hleděl směrem, odkud se vynořilo to tiché vojsko. "Musíme pryč odtud. To byl jen předvoj. To byl pouze předvoj těch pravých zabijáků."

"Zpátky nemůžeme," řekla Charity. "Tam na nás číhají ty krysy."

"Snad najdeme nějakou odbočku," odpověděl Kyl. "Nebo se dostaneme až ke schodišti. Vráti se. A přijde jich víc, to mi věřte."

Vážnost, s jakou ta slova řekl, zbavila Charity posledních pochybností.

Bez dalšího komentáře se chopila Heleniny ruky, položila si ji kolem ramen a rozběhla se.

Ale nedokázali to.

Byli sotva v půli cesty k té malé přechodové komoře, když Kyl náhle varovně vykřikl a zůstal stát.

Charity se v běhu ohlédla. Kyl znovu vytáhl zbraň a druhou rukou na Charity zamával, aby utíkala dál.

"Nezastavujte!" křičel. "Pokusím se je zadržet."

Charity se pokoušela rozeznat něco v červeném přísvisu za megamanem, nic však neviděla.

Najednou jako by celá chodba za ním procitla k černému kypivému životu.

V první chvíli si Charity myslela, že se za nimi žene nová armáda pavouků, ale přece jen bylo těch potvor, které se přibližovaly, trochu méně. Většinu Kyl asi zlikvidoval. Ne, blížila se jediná obrovská, beztvářá postava. Jediná ohromná hromada, rosolovitě se natřásající lavina černé rozměklé hmoty, která se každou vteřinou přelévala z jedné části těla do druhé.

Charity zvedla zbraň, vystřelila jedenkrát a s překvapením zaregistrovala, že oslnivý blesk vsálo to obludné tělo jako obrovská houba.

Zůstalo na něm jen nepatrné doutnající místo; a také to téměř okamžitě zmizelo, když se rozteklé maso dostalo právě ke spálenému místu, a v mžiku zarostlo novou vrstvou neporušené kůže.

"Utíkejte!" řval Kyl. "Nemá to žádný smysl! Je imunní proti záření!"

Přesto však také on zvedl svoji zbraň a vypálil do té pohyblivé se hory masa. Rudé světlo zpopelnilo přišere kus těla skoro o velikosti dospělého muže, a přece se valila dál.

"Utíkejte!" vykřikl Kyl ještě jednou. "Pokusím se to zastavit!"

Charity bylo jasné, že jestliže se Kyl pokusí postavit té obludě do cesty, je to jeho jistá smrt. A přece neměli na vybranou. Odhodlaně se otočila - a opět strnula uprostřed pohybu.

Ani ne deset kroků od ní blikaly ve slabém osvětlení nesčetné rudé hladové oči.

Krysy!

Helena vedle ní pronikavě zaječela.

Charity si instinktivně přitiskla dívku pevněji k sobě a pozvedla zbraň, odhodlána prodat jejich životy co možná nejdraž. Obrovské krysí vojsko se rozběhlo najednou, jako na povel. Charity bylo jasné, že nemají nejmenší šanci. Těch hladových bestii, vycházejících z hloubi podzemní chodby, musely být tisíce!

Avšak před tím, než se krysí armáda dostala tak blízko, aby se jim mohla zahryznout do nohou, se náhle ta hnědošedá záplava rozdělila.

Zvířata uhýbala stranou, vytvořila úzkou uličku a Charity nechápavě přihlížela, jak se řady hlodavců rozdělují stejně před Skudderem, Net a Gurkem, kteří se těsně semkli, jako by chtěli chránit jeden druhého!

"Jenom proboha nestřílet!" zaječela. "Nestřílejte!"

Se směsí hrůzy a úžasu pozorovala, jak se kvičící, pištící záplava přihrnula až ke Kylovi, rovněž před ním se rozdělila - aby se se zběsilou nenávistí vrhla na ono černé monstrum, řítící se z druhé strany!

V první chvíli to vypadalo, že ani krysy ho nedokážou zastavit.

Prvních pět, šest řad útočících hlodavců zmizelo pod beztvářým tělem obludy, aniž by na okamžik zaváhaly. A další a další krysy se vrhaly na nestvůru se zuřivostí, ze které Charity mrazilo. Na palec dlouhé zuby rvaly a trhaly černé maso; stále víc krys se s pronikavým pískotem vrhlo na motající se obludu, aby ji byly vzápětí pohlceny.

Avšak přece jen se pohyby onoho kolosu zpomalily. Plazil se a převaloval i dál, ale ne už tak rychle a plynule, trhavými, přerušovanými pohyby, ne bezhlučným tichým klouzáním, spíš to bylo vzpínání - které se konečně proměnilo v ústup! Zdálo se, že i takřka nevycerpitelné regenerační schopnosti této příšery mají jisté meze. Krysy rvaly z jejího beztvářého těla stále větší kusy masa, které hned na místě požíraly.

Nyní se už rány nezavíraly, po celém těle zůstávaly obludě velké šhubající se díry s pulzujícími okraji. I nadále nestvůra zabíjela ty pekelné hlodavce, avšak za každou krysu, kterou pohltila, jako by se objevilo deset dalších, a ty se s bestiální zuřivostí vrhaly na protivníka.

Pomalou začínala ta obrovská beztvářá obluda couvat. Její klouzavý pohyb se zrychlil, a třebaže Charity uprostřed toho zmítajícího se šedohnědého hemžení sotva mohla zahlédnout něco z obrovského těla, přece jen měla pocit, jako by se kůže obludy nějak proměnila - krysám činilo stále větší potíže pronikat do ní svými ostrými zuby.

Charity opatrně otočila hlavu a zahleděla se dál do chodby. Proud obrovských krys pomalu ochaboval. Opatrně zvedla ruku a dala znamení ostatním. Skudder se obezřetně zvedl a krok za krokem se stahoval zpátky, přičemž se snažil, aby udržel Net a trpaslíka u sebe. Také Charity a Kyl se dali opatrně do pohybu.

V jednu chvíli zavadila Charity nohou o nějakou krysu. Zvíře se se zlostným zasyčením otočilo, vycenilo strašlivé zuby, ne nepodobné žraločí, a na okamžik si ji měřilo temnými očkami, plnými nenávisti.

Charity strnula.

Jejich pohledy se na okamžik setkaly, a tu se Charity opět zdálo, jako by v těch kryších očích rozeznávala znepokojivou, téměř lidskou inteligenci.

"Jděte dál!" zašeptala. Hlas se jí třásl. Třebaže se snažila mluvit tiše, zdálo se jí, že se její slova rozléhají po celé chodbě, odrážejí se pitvornou ozvěnou, smíšenou s ostrým pištěním a syčením krysí armády, která stále ještě bojovala s onou obrovitou amébou. A přece se toho nerovného boje neúčastnily všechny krysy. Tu a tam se sesedla skupinka těchto rozježených bestii a vypadaly tak podivně zmateně a bezradně, že to v Charity vyvolávalo absurdní pocit, že se chtějí poradit.

Vtom Net pronikavě vykřikla, když se jedna krysa přiblížila až k ní a očichala jí nohu; jako nějaký veliký, ne příliš povedený pes. Její citlivé vousy se nervózně šhubaly a v očích se jí objevil stejný, stále ještě nerozhodný, a přece očividný hněv, který Charity četla i v očích druhých zvířat. Viděla, jak Skudder sklonil svou zbraň a polekaně zvedla ruku. "Ne!" řekla. "Nestřílet!"

Skudder pochopil. Namísto aby vystřelil, pouze namířil hlaveň laseru demonstrativně na hlodavce, velkého jak vlčák. A nemohla být náhoda, že v tu chvíli zvedlo zvíře oči, chvíli ho pozorovalo a pak se pomalu pozpátku stáhlo.

"Pohybuje se co nejopatrněji!" poručila Charity šeptem. "A držte nervy na uzdě. Jeden jediný výstřel - a je po nás po všech!"

Pak vyslala ještě Charity krátkou, leč úpěnlivou modlitbu k nebi, aby se nezmýlila. Z nějakého důvodu, o kterém neměla ani potuchy, zřejmě tyto zmutované krysy nenahližejí na člověka jako na nepřítele.

Ale co když, pomyslela si s mrazením v zádech, boj s obrovskou amébou v nich teprve probudí tu pravou krvežíznivost a krysy v sobě ucítí dědictví svých primitivnějších, dravých předků? Anebo co když jsou prostě hladové?

Pomalou, krok za krokem, se stahovali nazpět. Charity měla nervy napnuté k prasknutí a také tváře jejích čtyř průvodců se leskly potem.

Dříve nebo později, myslela si, udělá někdo chybu. Nevědomý pohyb, zakopnutí, snad jenom polekaný výkřik - a krysy se na ně vrhnou a roztrhají je, jako to udělali s tou velkou obludou.

Náhle zaslechla skřípění prastarých, zarezivělých dveřních pantů a překvapeně zvedla oči. Stáli přede dveřmi, ze kterých vycházely dvě obrovské, obludné postavy. Byly vysoké přes dva metry, obě měly stříbřitě lesklou kůži a hranatou hlavu s jedním jediným zlatým okem.

Charity neměla ani čas leknutím vykřiknout. Jeden obr zvedl ruku a poslední, co ještě Charity zaznamenala, byl světlezelený blesk a nesnesitelná bolest, kterou ztišilo až milosrdné bezvědomí.

Probuzení bylo utrpením. Každíčká buňka jejího těla jako by byla v ohni a tupé, těžkopádné údery srdce jí vysílaly chvějivé vlny bolesti až do konečků prstů. Chtěla otevřít oči, ale nemohla.

Nevěděla, co se stalo.

Část jejího vědomí stačila ještě něco zachytit, než jí ho zelený proud světla z nervového paralyzátoru vytloukl z těla. A první jasná myšlenka, jaké byla po jisté chvíli schopna, byla otázka, jaký pocit v ní teď převažuje: překvapení, když se zde dole objevily ty dvě postavy, anebo zmatek z toho, že je napadly.

Na tuto otázku nenacházela odpověď. Nicméně alespoň se jí podařilo otevřít oči. Ležela natažená na nízké kovové pryčně, nacházející se v maličké, téměř úplné prázdné betonové místnosti. Pod stropem visela obyčejná lampa, jejíž holá žárovka byla chráněná rezavým kovovým košem. Nalevo od pryčny objevila stejně rezavé dveře. Komůrka byla tak malá, že zbytek místa mezi pryčnou a dveřmi sotva stačil na jejich úplné otevření. Jeden ze stříbrných obrů visel nyní na stěně v nohách pryčny, ale změnil svůj tvar a vypadal nyní splaskle a svráštěle jako vyfouklý balon.

Stříbrná kůže byla tkanina prastarého protiradiačního ochranného obleku, a to jediné velké oko hledí přílby. Na levém rameni ochranného obleku se nacházela malá tmavomodrá nášivka s černo-červenozlatou vlaječkou a slovy por. Felss. Charity musela chvíli pátrat v paměti, než si vzpomněla, že to byly barvy Spolkové republiky Německo.

Zřejmě se na svém útěku z Paříže dostali o trochu dál, než by se nadáli.

Přes kovové dveře k ní dolehly kroky. Klíč zaskřípal v zámku, potom se odsunula zřejmě dosti zarezlá závora a vzápětí se dveře otevřely a tvrdě narazily do kovové hrany pryčny. Charity protáhla obličej, protože ořes jí způsobil ostrou bolest v zátylku, a pokusila se posadit.

Z chodby dovnitř proniklo oslňující neonové světlo, takže člověk, který se objevil na prahu, byl v první chvíli vidět pouze jako obrovský plochý stín. Pak si její oči zvykly na ostré světlo a Charity uviděla, že před ní stojí urostlý, ještě poměrně mladý muž.

Měl nakrátko ostříhané hnědé vlasy a upřímný obličej, který by jí snad byl i sympatický, kdyby pohled na něj nespojovala bezděky s onou hroznou bolestí, kterou jí způsobil nervový paralyzátor. Na sobě měl dobře padnoucí jednoduchou uniformu vojsk NATO tmavě olivové barvy, na pravém rameni stejný odznak jako na ochranném obleku, avšak bez jmenovky.

Zdálo se, že vojáka překvapilo, že ji našel při plném vědomí, protože několikrát zmateně zamrkal, než se protáhl jen napůl otevřenými dveřmi a zavřel za sebou.

"Už jste vzhůru?" zeptal se. Mluvil anglicky se zvláštním tvrdým přízvukem, který Charity s konečnou platností přesvědčil o tom, kde přistáli.

"Jak vidíte." Chtěla, aby to znělo rozzlobeně nebo aspoň pohrdavě, ale její hlas byl slabý a unavený a ve vlastních uších jí zněl, jako by patřil nějaké cizí, strašně staré ženě.

Mladý voják ji chvíli pozoroval, pak pokrčil rameny, sáhl do vnitřní kapsy svého saka, vytáhl jakési úzké kožené pouzdro, otevřel ho a usedl vedle ní na pryčnu. "Vím, že je to hloupá otázka," řekl, "ale jak se cítíte?"

"Skvěle," odpověděla Charity, zatímco se dál snažila posadit.

Tentokrát se jí podařilo dát do tónu hlasu aspoň trochu jízlivého sarkasmu.

Voják na ni letmo pohlédl a kolem úst se mu objevil úsměv.

Charity zahlédla, že pouzdro obsahuje naplněnou injekční stříkačku pro jedno použití.

Voják ji vyjmul ven.

"Co chcete dělat?" otázala se nedůvěřivě. Prudce se posadila a přitáhla si kolena k tělu.

"Tohle vám udělá dobře," odpověděl voják, zvedl stříkačku proti světlu, přivřel levé oko a zmáčkl píst, takže z jehly vystříkla jediná třeptivá kapka. "Nemusíte si vůbec dělat starosti," řekl. "Musí vás strašně bolet hlava."

"Třeba mám bolení hlavy ráda," odsekla Charity.

Mladý voják spustil ruku se stříkačkou a zamračeně na ni hleděl, dokud Charity nedodala: "Dejte tu věc pryč!"

Chvilí nereagoval. Charity by se nedivila, kdyby se jí pokusil injekci bodnout násilím. Ale on jen pokrčil rameny, uložil stříkačku nazpět do pouzdra a zavřel ho.

"Jak chcete," řekl. "Každý má svého koníčka, no ne?"

Charity si ho nevrle změnila pohledem. "Kde to jsem?" zeptala se. "Proč jste na nás střílel?"

"Muselo to být," odpověděl voják. Lítost v jeho hlase byla upřímná. "Všechno ostatní vám vysvětlí poručík Hartmann, jakmile s vámi bude moci mluvit, kapitáne Lairdová."

Charity jen s námahou nedala najevo své překvapení, že voják zná její jméno. "Kdo je ten Hartmann, Felssi?" zeptala se.

Voják na ni chvíli překvapeně hleděl, pak otočil hlavu, pohlédl na ochranný oblek, visící na zdi. Přikývl a uznalý úsměv mu přelétl přes rty.

"Náš IZP," odpověděl.

"IZP?"

"Idiot z povolání," vysvětlil Felss s úsměvem. "Opravdu hovořím. Avšak bohužel taky můj nadřízený - a alespoň v tuto chvíli taky tady dole nejvyšší šéf."

"Pak mě tedy zaveďte k němu," dožadovala se Charity.

"Teď hned?"

"Teď hned!"

Felss se už obrátil ke dveřím, avšak ještě jednou se zastavil. "Jste si jistá, že nic nechcete?" zeptal se. "Určitě vás musí strašně bolet hlava. Mohu vám dát taky tablety, jestli nemáte ráda injekce."

Charity našťavaně zavrtěla hlavou - tlumené cukání ve spáncích se proměnilo v divoké bušení perlíkem - a řekla tiše: "Ano."

Poručík se zasmál tichým, dobráckým smíchem, zatímco rukou vklouzl do pravé kapsičky saka. "Hrdost je

pěkná věc," řekl, "ale na bolení hlavy moc nepomáhá."

Charity ho zpražila zlým pohledem, čekala, až otevře malou skleněnou trubičku s tabletami, dvě z nich si nechala vysypat na dlaň a nasucho je spolkla. Rozkašlala se, avšak zavrtěla hlavou, když Felss zvedl ruku a tázavě na ni pohlédl, nemá-li ji bouchnout do zad. "Už je to dobré," řekla ztěžka. "Už jsem zase dobrá."

Na muže, který ji ani ne před dvěma hodinami uzemnil nervovým paralyzátorem, se choval velice lehkovážně, neboť se k ní obrátil zády a vyšel na chodbu. Dokonce se ani nenamáhal, aby si zapnul pouzdro na pistoli na svém opasku. Možná že ji podceňoval prostě jen proto, že je žena.

"Co to tady je?" zeptala se, zatímco procházela Felssovi po boku chodbou, jejíž stěny byly ze stejně holého betonu jako v její cele. Pod stropem se táhla zrnitá trubka a elektrického vedení, jež zčásti nebylo ani izolováno. Toto zařízení muselo být uděláno buď v obrovském spěchu nebo za strašně málo peněz. A zjevně bylo děsivě staré. Jako by tu nebyl jediný kovový díl, který by nebyl zasažen rzí.

A přece vše většinou ještě fungovalo. Ze zářivek pod stropem už svítila jen každá druhá; v pravidelných odstupech byly na stěnách umístěny malé videokamery, sledující každý jejich krok s tichým vrčením.

"Poručík Hartmann vám všechno vysvětlí," odpověděl Felss přívětivě.

"Budeme tam za chvíli." Ukázal na dveře na druhém konci chodby. Charity ho opět zpražila zlostným pohledem, ale už se na nic neptala. Felss byl najednou až příliš mlčenlivý, snad byly důvodem videokamery a bezpochyby k nim příslušící mikrofony.

"Tak co?" Za normálních okolností by teď asi Stern překvapeně vzhlédl, neboť hlas poručíka Hartmanna zněl naprosto klidně, ba dokonce přátelsky. Avšak okolnosti nebyly normální, a tak Stern dál zíral s narůstajícími obavami na zmatek malých počítačových monitorů, stupnic a jiných indikátorů na ovládacím pultu.

"Obávám se, že se už nic víc nedá dělat," řekl po chvíli. Pohlédl na Hartmanna s jednoznačně vyděšeným výrazem ve tváři. Avšak Hartmann jen ustaraně svažil čelo a několik vteřin úporně sledoval jakýsi imaginární bod někde mezi Sternem a zdí za ním. "Co nouzová brzda?" zeptal se nakonec.

Stern jen chabě zavrtěl hlavou. "Pozdě," řekl. "Zkusil jsem všechno. Ale počítače zaregistrovaly vetřelce v bezpečnostní zóně. Tady se nedá nic dělat. Už hodinu máme poplach druhého stupně."

Chvilí zaváhal a potom, povzbuzen Hartmannovým nezvyklým klidem a netečností, sebral dostatek odvahy, aby ukázal rukou na jeden z kontrolních monitorů na stěně a dodal: "Jestliže se během půlhodiny objeví ještě jeden z těch létacích disků, bude vyhlášen poplach prvního stupně."

Hartmann se otočil a pohlédl na obrazovku. Nebyl pověřivý. Postavení, které zastával, získal z jednoho jediného důvodu, totiž proto, že patřil k onomu typu mužů, o kterých se říká, že stojí oběma nohama pevně na zemi. Avšak v tuto chvíli začínal věřit na zlá znamení.

Stern ještě ani nedomluvil do konce, a už se na zeleně zářícím monitoru radaru objevil celý tucet nových, jedovatě zelených svítících bodů.

Stern si zhluboka vzdychl. "A je to," řekl odevzdaně. "Teď už nic na světě nemůže zastavit budící zařízení."

Také Hartmann si vzdychl. Nedíval se na Sterna, ale přesto dokázal poznat, jak se mu ve tváři rozhostil výraz hluboké, poctivě míněné starosti. "Ano," zašeptal. Potom se však sebral, znovu se obrátil ke Sternovi a přinutil se k úsměvu.

"Mějte dál oči otevřené, Sterne," řekl. "Půjdu a postarám se o naše hosty. "Doufám," dodal po nepatrné pauze a změněným tónem, "že budou stát za ty problémy, které nám připravili."

Sešli po krátkých, holých, nerovnoměrně odlitých betonových schodech. Charity uviděla jinou, o něco širší chodbu s mnoha bočními dveřmi, avšak Felss ji vedl cílevědomě ke konci chodby. Dveře na konci se s tichým elektrickým bzučením odsunuly stranou, jakmile se k nim přiblížili.

Felss se zastavil těsně před nimi a vyzval Charity pohybem ruky ke vstupu. Na okamžik zaváhala, ale pak prošla kolem mladého vojáka.

Dveře se za ní samy zavřely. Slyšela tiché kovové klapnutí, se kterým zapadl zámek.

Místnost, do které vstoupila, ji překvapila. Očekávala další pustou betonovou celu, ale pokoj, ve kterém se nacházela, by byl ke cti každému dobrému hotelu, kromě toho, že neměl žádná okna. Stěny byly obloženy imitací dřeva, bylo tu rozestavěno jen pár, zato však vkusně vybraných kusů nábytku. Na protější stěně visela obrovská barevná fotografie panoramatu nějakého města. Co Charity padlo hned do oka, byl obrys majestátní katedrály se dvěma špičatými věžemi, tyčícími se nad lesknoucí se modrou stužku nějaké řeky. Potom uviděla šedovlasého muže, jenž seděl v těžkém koženém křesle za psacím stolem a hleděl na ni chladněma, takřka bezvýraznýma očima.

"Vy jste poručík Hartmann, předpokládám," řekla Charity.

Hartmann přikývl a pohostinným gestem ji vyzval, aby se posadila na malou pohovku, stojící u stěny vedle dveří. "Ušetřím si otázku, jak se cítíte, kapitáne," řekl.

"Pravděpodobně tak, jak vypadám," odpověděla Charity.

Hartmann vykroužil na tváři soucitný úsměv. "Tak špatně?"

"Vypadám tak špatně?"

Hartmann se znovu usmál a přikývl. "Ano. Tyhle nervové paralyzátory jsou hnus, já vím. Sám jsem měl už dvakrát to potěšení..."

Odmítavě mávl rukou. "Ale nechme toho. Teď vážně, kapitáne Lairdová - jak se cítíte? Jste zraněná?"

"Ne," odpověděla Charity. "Proč po nás vaši muži stříleli?"

"Tomu se bohužel nedalo vyhnout," odpověděl Hartmann. "Měli na vybranou buď přihlížet, jak vás a vaše přátele sežerou krysy, nebo zahájit přehradovou palbu po celé délce chodby. Předpokládám, že jejich konečné

rozhodnutí se nakonec přece jen shledá s vaším souhlasem, kapitáne Lairdová."

"Záleží na tom?"

"Ne," řekl Hartmann klidně. Zdálo se, jako by chtěl ještě něco říci, ale pak se rozhodl jinak. Několik vteřin si ji měřil bezvýrazným, ale přece jen pozorným pohledem od hlavy k patě, potom se naklonil dopředu a vzal z psacího stolu cosi, v čem Charity poznala svoji identifikační známku. Instinktivně zvedla ruku a sáhla po tenkém řetízku, který nosila na krku. Byl pryč.

"Kapitán Charity Lairdová," četl Hartmann. "US Space Force."

Tázavě na ni pohlédl, avšak bez skutečného zájmu. "Je ta věc pravá?"

V prvních vteřinách nepřipadalo Charity, že by stálo za námahu na tuto otázku odpovídat. Ale ovládla se a polkla ostrou připomínku, která se jí drala na jazyk. "Předpokládám, že bych už pravděpodobně nebyla naživu," řekla místo toho, "kdybyste usoudil, že ta známka není pravá."

Hartmann přikývl a odložil známku zpět na stůl. "To je pravda," řekl lhostejně. "Jak dlouho jste už probuzená?"

Tentokrát byla Charity skutečně překvapená. "Vy... to víte?"

"Samozřejmě," odpověděl Hartmann takřka uraženým tónem.

"Podle tohoto průkazu je vám už osmdesát šest let, kapitáne Lairdová. Ale nevypadáte na to. Já..." Odmlčel se, znovu srahl čelo a začal se znovu probuzeným zájmem. "Lairdová..." opakoval změněným, zamyšleným tónem. "Charity Lairdová... To jste byla tenkrát vy, která objevila onu mezihvězdnou loď."

"Patřila jsem k té první expedici, to máte pravdu." Pohlédla na Hartmanna s neveselým úsměvem. "Mnozí tvrdili, že jsem ji sem dotáhla."

"To je úplný nesmysl," řekl Hartmann. "Podařilo se vám uniknout v hibernačním tanku. Kolika, kromě vás, se to ještě podařilo?"

Charity neodpověděla hned. "Na naší základně... nikomu. Nikomu kromě mě. Bylo to prostě jen štěstí." Chvilí přemýšlela, jestli by mu neměla říct o Stoneovi, ale nakonec se rozhodla opačně.

"Štěstí?" Hartmann se tiše a nepříliš pobaveně zasmál. "No jistě... Ale nechme toho. Kde byla vaše základna?"

"Survival Station 01," pravila Charity. "Vládní bunkr."

S tázavým gestem ukázala všude kolem sebe po místnosti. "A co je tady tohle? Něco podobného?"

Hartmann přešel její otázku. "Jak dlouho jste už probuzená? A jak jste se dostala sem do Německa?"

Něco na Hartmannově chování Charity znepokojovalo. Navzdory vši chladnosti a věcnosti nepůsobil nepřátelsky. A přece se Charity zdálo, že ten muž je takřka chorý vnitřní nervozitou. "To je... velice dlouhá historie," odpověděla vyhýbavě. "Ráda vám ji povyprávím, ale teď ještě ne. Co je s mými průvodci?"

"Nic jim nechybí," řekl Hartmann. K jejímu překvapení netrval dále na jejím vysvětlení, nýbrž dodal: "Většinou jsou ještě v bezvědomí. Vy jste jediná, která se už probírala - kromě toho mladíka."

"Kyla?"

"Kdo to je? Nějaký hovnožrout?"

"Nevím přesně, co tím slovem míníte," odpověděla Charity stroze.

"Je to přítel."

"Přítel? To vám ještě nikdo neřekl, že si dnes musíte přátele pořádně prohlédnout?"

Charity chtěla opět vybuchnout, avšak zvedl velitelsky ruku a pokračoval jen trošku mírnějším tónem. "Prosím o prominutí, kapitáne Lairdová, jestli se vám jeví trochu jako sprostáák. Však mě pochopíte, až mě vyslechnete. V tuto chvíli tu máme poněkud..." Zaváhal.

"Poněkud napjatější situaci," řekl nakonec. "A já potřebuji vědět, co s tím máte vy společného. To bombardování dnes ráno - má s vámi něco společného?"

A opět vnitřní hlas Charity našeptával, že by snad bylo lepší nic neříkat. Avšak stejný vnitřní hlas ji současně říkal, že Hartmann rozhodně není člověk, který by se dal snadno obelhat.

"Obávám se, že ano," řekla. "Bylo to kvůli nám."

"Proč?" zalapal Hartmann po dechu.

"Domnívám se," odpověděla Charity ironicky, "že mravenci nemají příliš rádi, když jim někdo ukradne kluzák."

Hartmann překvapeně povytáhl levé obočí, neodpověděl však hned, nýbrž se nejprve pohodlněji opřel v křesle a zaklesnul prsty obou rukou do sebe. "Vy jste byli v tom kluzáku, který byl sestřelen?"

"Zdá se, že jste skutečně skvěle informován, pane poručíku," řekla Charity.

Hartmann se studeně usmál. "To je důvod, proč jsme tu dole ještě naživu. Ale krádež kluzáku není v mých očích dostatečně pádný důvod k tomu, aby bylo půl města zničeno atomovými bombami na popel."

"Už jsem vám řekla," odpověděla Charity opatrně, "že je to dlouhá historie." Hlavou kývla směrem k identifikační známce, ležící dosud před Hartmannem na psacím stole. "Tohle má s tím taky co dělat. Mohu si to vzít zpátky?"

Natáhla ruku, chvíli zaváhala a dokončila pohyb, teprve když souhlasně přikývl. Aniž by pro to dokázala najít konkrétní důvod, cítila se jistější, když měla tu malou destičku opět na řetízku na krku.

Obrazovka interkomu na stěně zabzučela. Hartman se otočil i s křeslem a natáhl ruku. Charity očekávala, že zapne obraz, avšak on namísto toho vzal do ruky staromódní telefonní sluchátko a ohlásil se stručným: "Ano?"

Chvilí naslouchal a jeho tvář byla s každým vyslechnutým slovem zachmuřenější. Hartmann sám neřekl nic, znovu sluchátko zavěsil a obrátil se zpět k Charity. Když si ho prohlížela, byly jeho rysy stejně bezvýrazné jako předtím; obličej obchodníka, který pozoruje obchodního partnera, o němž zatím ještě přesně neví, co si myslí.

"Obávám se, že budeme muset zbytek našeho rozhovoru odložit na později," řekl. "Snad je to tak dokonce lepší. Jsem si jistý, že máte pro mě nejen spoustu odpovědí, nýbrž také spoustu otázek. A já nemám chuť vysvětlovat všechno pětkrát."

Vstal a obešel psací stůl; také Charity se zvedla.

"Poručík Felss vám ukáže váš pokoj," řekl Hartmann. "Obávám se, že nebude příliš luxusní, ale přece jen bude pohodlnější než vrak moronského kluzáku."

6

Město se pod ním rozkládalo jako mozaika z temných špinavých barev. Při pohledu z výšky téměř čtyř mil byly stopy zkázy sotva k rozeznání. Ohnivá smřšť, která se přehnala nad Kolínem, zničila všechen život a skoro všechny budovy, avšak základní struktura, podle které bylo město uspořádáno, zůstala zachována.

Stone rozeznával zřetelně obrysy starých hradeb, pocházejících ještě z římských dob, i asymetrický vzorek ulic a alejí které zbudovaly další generace. Ani nebylo třeba příliš fantazie, aby si člověk dokázal představit tam dole život, jaký tu pulzoval ještě před pětapadesáti léty.

Aby si myslel, že toto vše by, jen zlý ze kterého se probudíš a zjistíš, že se vlastně nic nestalo Ale nebyla to noční můra, nýbrž strašná skutečnost.

Město utrpělo spoustu nových strašlivých ran. Záření bomb které kluzáky svrhly, bylo sice extrémně krátkodobé, avšak také zatím vysoké.

Během necelých dvaasedmdesáti hodin bude možné vstoupit tam dolu jedině v ochranném oděvu; avšak v tuto chvíli by byl každý živý tvor, který by se k zamořené oblasti přiblížil, na místě mrtev. Dokonce ani tak neuvěřitelně odolná bytost jako ten uprchlý megaman nemá šanci v tomto pekle přežít déle než několik vteřin. V tuto chvíli musejí být on i kapitán Lairdová již mrtví.

A přece neměl pocit triumfu, který při těchto myšlenkách očekával; ba ani pocit bezpečí z toho, že byl odstraněn poslední svědek jeho zrady.

Nepřál si smrt kapitána Lairdové. Vše, co jí vykládal onoho večera ve svém pokoji v nejvyšší věži Shai-Taanu v Coloradu, byla pravda.

V Charity Lairdové spatřoval svého nepřítele právě tak málo jako sám v sobě zrádce. Neboť byla to skutečně zrada, jestliže se pokoušel zabránit boji, který nemohl skončit jinak než úplným zničením jeho rodné planety?

Stoneovi bylo naprosto jasné, že je nejnenáviděnějším mužem celé planety, možná že dokonce nejnenáviděnějším, kterého kdy tento svět nosil. Avšak pro něho to byla cena, kterou on, a jen on sám, musel zaplatit za přežití lidského plemene.

Ať si ho proklínají.

Ať si o něm smýšlejí s nenávistí.

Co je mnohem důležitější a o čem se nikdy nikdo nedozví, jsou ony nesčetné životy, které zachránil. Ty roky, které vybojoval pro tento svět, když se celým svým vlivem snažil vládce v Černé pevnosti na severním pólu přesvědčit o tom, že jeho lid je užitečný.

Pohled mu sklouzl na černě se lesknoucí chitinové tělo mravence, jenž stál vedle něho u řízení kluzáku a udržoval letoun v nehybnosti čtyři míle nad městem. Pohled na něho v něm stále ještě vyvolával pocit nelibosti, a na tom se asi už nikdy nic nezmění, ať už stráví ve společnosti tohoto gigantického hmyzího obra dobu jakkoli dlouhou.

A přece právě tento pohled Stonea naplňoval nezkrotnou, téměř bláznivou nadějí, že s lidstvem a Zemí není ještě konec.

Také oni byli kdysi svobodní. Také oni zřejmě zuřivě bojovali o svoji svobodu a zřejmě ještě tvrdějí a déle než kterýkoli jiný lid před nimi. Tento boj prohráli jako všechna ostatní plemena, po jejichž světech natáhli Moroni ruku, a přece nezauklili.

Ba naopak. Dnes to jsou nejvěrnější spojenci Moronů; jejich meč a pěst.

A snad, uvažoval Stone, to jednou takto dopadne i s lidstvem.

Tento boj nemohou lidé vyhrát. Ale snad se mohou i coby otroci dočkat takové moci a velikosti, jaké by jako svobodný lid nikdy nedosáhli.

Stone byl vlastně svým způsobem přímý, statečný muž. Byl přesvědčen, že cesta, po které se vydal, je jediná možná. A že kapitán Lairdová by lidstvo přivedla k totální zkáze. A přece ho myšlenka na to, že je mrtvá, nenaplňovala úlevou, nýbrž hlubokou, strašlivou prázdnotou.

Na obrazovce se rýsovala souřadnicová síť z tenkých zelených čar, mezi kterými se pohybovalo sem a tam velké množství drobných světelných bodů.

Při pozornějším sledování se dalo poznat, že jejich rozestavení není náhodné. Tvořily kruhovou výseč, ke které se přidávaly stále další zářící body, objevující se od pravého okraje obrazovky.

Avšak to, co na monitoru vypadalo jako kroužící hejno much, byla ve skutečnosti flotila čtyřiceti či padesáti kluzáků a jejich počet stále narůstal. Byla jich už celá armáda, jež přelétala z jednoho konce města na druhý.

A Charity si byla naprosto jistá tím, koho hledají.

Podle zachmuřených pohledů, které Hartmann vrhal střídavě na ni a toho druhého, se poručíkovi honily hlavou podobné myšlenky.

"Kolik jich už je?"

Otázka byla určena mladému muži se světlými vlasy s bledou, takřka průsvitnou pleť, který seděl za jedním z obrovských počítačových pultů, zabírajících téměř veškeré místo v této malé strážní centrále.

"Čtyřicet pět," odpověděl, pak vrhl rychlý pohled na jeden ze svých přístrojů a opravil se: "Čtyřicet šest."
"A v každém z nich sedí nejmíň padesát těch neřádů," řekl Hartmann přiškrčeně.
Změřil si Charity dlouhým, nepřítulným pohledem. "Kdo, k čertu, jste, že se za vámi šťve půlka celé armády?"

Sama by dala kdovíco za to, kdyby znala odpověď na tuto otázku.
Muselo to mít nějakou spojitost s tajnou základnou NATO pod velvyslanectvím v Paříži.
Muselo se tam nacházet něco, co mělo pro Morony nepředstavitelnou cenu. A to takovou, že už jen pouhá možnost, že by se to teď mohlo nacházet v jejím držení, vedla k tomu, aby se směšná hra na honěnou změnila v nemilosrdnou štvanci horoucími pekly.

"Co je tam venku?" zeptala se a kývla hlavou směrem k monitoru. "Myslím - kromě nás?"
Hartmann nevrle pokrčil rameny. "Nic," řekl. "Hrстка hovnožroutů a jedno nebo dvě hnízda."
Její tázavý pohled mu dal najevo, jak málo pochopila jeho odpověď, proto začal vysvětlovat se zřejmou netrpělivostí v hlase: "O jednom víme přesně, kde je. Existenci druhého jen předpokládáme. Ale jsem si jistý, že existuje."

"Myslíte královnu?" ujistil se Kyl.
"Ano," odpověděl Hartmann. Zabodl prst do stěny kus nad monitorem.
"To hnízdo leží někde tady. Pravděpodobně je jediným důvodem, proč jste vy a vaši přátelé ještě naživu. Kdyby tu nebylo, pravděpodobně by svrhli větší bomby."
"Já to pořád nechápu," zamumlala Charity.
Vyměnila si tázavý pohled s Kylem a Skudderem a nakonec se obrátila na Helenu.
Děvče bylo stále ještě velmi bledé, a třebaže ji Hartmann i Charity několikrát ujistili, že je už mimo nebezpečí, stále na ní byl patrný strach.

"Musí to mít něco společného se základnou v Paříži," řekla Charity.
"Řekl tvůj otec někdy, co tam dole chce najít?"
Helena jen mlčky zavrtěla hlavou, ale Charity koutkem oka postřehla, jak Hartmann náhle zbystřil pozornost.
"S jakou základnou?" otázal se.

Charity zaváhala a pak mu několika stručnými větami vyličila, co v Paříži našli; přitom se snažila neprozradit pokud možno příliš informací.

Výraz Hartmannovy tváře, zatímco jí naslouchal, ještě víc zvažněl.
"Tu základnu znám," řekl nakonec. "Jestli se jim podařilo proniknout do počítačové sítě, tak vědí všechno."
"Všechno," chytila se Net. "Co tím myslíte?"
"Mohou... znát veškerou logistiku NATO."
"To není možné," Charity rozhodně zavrtěla hlavou. "Měli nanejvýš dvě hodiny, než se uvedlo do provozu sebedestrukční zařízení."

"Dvě hodiny jsou spousta času," podotkl Hartmann.
"Kdyby..."
"Kdyby znali polohu vašeho úkrytu," přerušil ho Kyl klidně, "pravděpodobně bychom tu už nebyli."
Hartmann se na chvíli zahleděl na megamana s neskrývaným nepřátelstvím, avšak k odpovědi se už nedostal, neboť v tu chvíli se o slovo přihlásil opět mladý muž u počítačového pultu: "Přistáli, pane poručíku. Záření je stále ještě příliš silné. Nemám žádná přesná měření."
Hartmann chvíli přemýšlel a pak skoro žalobně ukázal na technika.
"V pořádku," řekl. "Vyšlete průzkumnou sondu. Ale žádné radiové spojení. Vyhodnotíme videozáznamy, až se vrátí zpět."

Během několika posledních minut poznal Felss poručíka Hartmanna ze stránky, o níž neměl dosud ani zdání. Namísto s permanentně špatně naladěným nadřazeným nyní Felss hovořil s naprosto klidným mužem, který ho po většinu času nechal mluvit, aniž by hnul brvou, a jen tu a tam ho přerušil stručnou otázkou.
"Takže jim důvěřujete?" shrnul Hartmann nakonec do jedné věty, co se mu mladý voják v průběhu posledních dvaceti minut snažil mnoha slovy vysvětlit.

Felss zaváhal. Právě ona zdánlivá lehkost, s níž Hartmann položil svoji poslední otázku, zdůraznila, jak může být jeho odpověď důležitá - nejen pro ty cizince, ale i pro něho. Na chvíli zaváhal, a pak se uchýlil k nešťastnému úsměvu. "Myslím, že ano," řekl.

Na chvíli se Hartmannovi vrátil starý známý výraz nevole. "Neptal jsem se vás, co si myslíte," pravil poručík, avšak vzápětí svá slova zmínil smířlivějším úsměvem. "Věříte jim, nebo ne?"

"Asi ano," řekl Felss konečně. "Přinejmenším těm třem ženám a tomu divnému skrčkovi."
"A ti další?"

Felss opět na okamžik zaváhal. "U toho mladíka si nejsem jistý," přiznal nakonec. "Já... jaksi se v něm nevyznám."

Hartmann na něho tázavě pohlédl.
"Byl v bezvědomí jen malou chvíli," pokračoval Felss. "Přitom dostal plnou dávku - stejně jako ostatní. Potom už jen předstíral, že spí."

"Asi bych to taky udělal, být na jeho místě," řekl Hartmann zamyšleně.
"Jestli je pravda, co ta Američanka vykládala..."
"Můžeme to prověřit," řekl Felss.
Hartmann přikývl. Vypadal jaksi ztrhaně. "Jakmile budeme na základně, tak ano," řekl. "Ale pak už taky může

být pozdě."

"Jak to na základně?" podivil se Felss.

"Je docela možné, že budeme muset tuto stanici opustit," odpověděl Hartmann tónem, jímž dal Felssovi najevo, že není ochoten říci na toto téma víc, a vrátil se zpátky k tomu, o čem spolu hovořili posledních dvacet minut. "O kapitána Lairdovou a ty dvě ženy se postarám," řekl. "Vy nespustíte z očí toho Kyla - nebo jak se vlastně doopravdy jmenuje. Všiml si, že vzbudil vaše podezření?"

Felss zavrtěl hlavou.

"To je dobře," řekl Hartmann. "Tak ať je to tak i dál. Co je s tím druhým? Mohl by to být hovnožrout."

Felss znovu zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Nevím, kdo to je, ale hovnožrout zcela určitě ne."

"Dobrá," řekl Hartmann. Znělo to, jako by se mu ulevilo.

Taky k tomu má veškeré důvody, pomyslel si Felss, protože kdyby hovnožrouti projeví takovou inteligenci, která by jim umožňovala tak dokonalé předstírání, bylo by to pro ně víc než mrzuté.

"Takže to by bylo," řekl Hartmann a vstal. "Jděte a snažte se mít ty dva pořád na očích. A informujte o našem rozhovoru také Lehmana."

Trvalo dvě hodiny, než se sonda vrátila, a nejen Charity vyvalovala užasle oči na to hnědočerné cosi, jež svíral Felss ledabyle pod paží a co připomínalo spíš nějaké zvíře než špionážní satelit. Přístroj měl tvar zploštělého oválného disku, ale někdo si navíc dal práci s vydlabáním chitinového pancíře nějakého obrovského brouka s vyvalenými očima a upravil ho natolik šikovně, že tvořil vlastnímu přístroji přirozený ochranný plášť. I na vzdálenost pár kroků by nikoho nenapadlo, že to může být průzkumná sonda.

Charity uznale zvedla obočí a podívala se na Felse. "To byl váš nápad?"

Mladý voják zavrtěl hlavou a beze slova ukázal na Hartmanna.

"To byl skvělý nápad," řekla Charity, avšak Hartmann svým obvyklým, nepřívětivým tónem zavrčel: "Později mi za to můžete přišít svatozář, kapitáne Lairdová. Teď se ale podíváme, co se tam venku děje."

Stiskl knoflík na horní straně přístroje a do ruky mu vypadla malá videokazeta. Rychle ji odnesl k přehrávači, zapnul ho a napjatě se zahleděl na monitor.

V první chvíli se nedalo na obrazovce rozeznat nic výjimečného - kromě toho, že krajina, nad kterou se sonda vznášela, byla naprosto zpustošená. Charity na pár vteřin zmátl zdánlivě bezcílný, trhavý let přístroje, dokud jí nedošlo, že sonda vlastně napodobuje kymácrivý let brouka.

Brouk se chvíli zdánlivě bez cíle pohyboval sem tam mezi vypálenými troskami města, přičemž jeho maskování bylo možná až trochu příliš perfektní, protože dvakrát na něho zaútočily jakési obrovské létající potvory, kterým se ale pokaždé dokázal mistrovsky vyhnout.

Jednou se Charity zdálo, jako by zahlédla přes obrazovku přeběhnout cosi podobného člověku, ale když se zeptala Hartmanna, dělal, jako by ji vůbec neslyšel. Nakonec Hartmann pohnul jakýmsi knoflíkem a nechal záznam přetáčet desetinásobnou rychlostí. Ale i tak se ještě celé minuty na obrazovce nemíhalo nic než šedé, spálené ruiny. Pak se náhle obraz zastavil, jako by se sonda usadila, a Hartmann hned přepnul zpět na normální rychlost.

Na konci zpustošené ulice se na monitoru vznášel nad zemí velký stříbrný disk. Z jeho spodní strany se vysunul úzký kovový jazyk a vyplívl několik tuctů černých moronských mravenců.

"Vojáci," řekl Kyl klidně.

Charity na něho zmateně pohlédla. "Cožpak nejsou vojáky všichni?"

Kyl zavrtěl hlavou, aniž by odvrátil pohled od monitoru. "Většina z nich jsou dělníci," řekl. "Také oni bojují, když musí. Ale toto jsou vojáci. Jsou mnohem silnější a nebezpečnější."

Mravenci se shromáždili do malých skupinek a pak začali pěšky pronikat hlouběji do zpustošené oblasti okolo kluzáků. Charity viděla, že většina z nich je ozbrojená nejen obvyklými malými ručními paprskomety, nýbrž i těžkými, bizarně tvarovanými puškami; další s sebou vlekli zřejmě cosi jako měřicí či naváděcí přístroje, každou chvíli na ně hleděli a vzájemně se dorozumívali pronikavým hvízdáním.

"Zdá se, že vaši přátelé zatraceně touží po tom, aby se s vámi znovu setkali," řekl Hartmann sarkasticky. Ukázal na malé okýnko, které se objevilo v pravém spodním rohu monitoru. "Žáření, které tam je, dokáže zabít člověka během deseti minut."

"Jim radioaktivita nic nedělá," řekl Kyl. "Anebo aspoň nic moc."

Hartmann si ho opět změřil pohledem plným nedůvěry. "Zdá se, že toho o těch bestiích spoustu víte."

Kyl přikývl. Přes tvář mu přelétl lehký úsměv. "Vy přece také," řekl. "Je třeba znát nepřítele, abychom s ním mohli bojovat."

Poslední větu řekl bezpochyby jen za tím účelem, aby Hartmanna uklidnil. A přece se jeho slova minula účinkem. Hartmann Kylovi nedůvěřoval a nikterak se svými city netajil.

Sonda klouzala dál, přičemž se nyní vznášela těsně nad zemí a využívala každého přirozeného úkrytu, aby nebyla zahlédnuta. Někakou dobu sledovala jednu skupinu mravenců, potom zamířila jiným směrem a zase několik minut setrvala poblíž místa přistání dalšího kluzáku.

Stejný způsob chování opakoval "brouk" ještě čtyřikrát či pětkrát za sebou, přičemž na druhé, menší obrazovce se dal stále sledovat kurz jeho pohybu. Kluzáky se zjevně posadily po obvodu jakéhosi velkého imaginárního kruhu, ohraničujícího zřejmě oblast, kterou předtím vybombardovaly.

Hartmann na Charity vrhl těžko identifikovatelný pohled. "Co jste, pro všechno na světě, vlastně provedli?" otázal se. "Něco takového jsem ještě nezažil."

"Nic," odpověděla Charity takřka bezradně. "Ale na tom nezáleží. Záleží spíš na tom, co si oni myslí, že jsme provedli."

Hartmann se znovu soustředil na videozáznam. Obrázky se začínaly podobat jeden druhému: samé kluzáky, velmi pomalu a velmi nízko létající nad městem, a kluzáky, které přistály, aby pak z každého z nich vyšel skoro nekonečný řetěz černých tenkonohých postav.

Mravenci zřejmě ze všech stran současně zatahovali kruh kolem zpustošeného města a všechno, co přežilo bombardování, hnali před sebou do středu.

Záznam trval skoro půl hodiny, avšak žádné nové informace jim už neposkytl. Nakonec se sonda vzdálila od řady kluzáků a Hartmann se s takřka zklamaným vzdychnutím obrátil od obrazovky, avšak záznam nechal dál běžet.

"Víc se už nedozvíme," řekl. "Pokud jsme se vůbec něco dozvěděli."

Při svých posledních slovech se tázavě zahleděl na Charity, ta však uhnula očima. Vtom sebou vedle ní takřka současně polekaně trhli Net i Skudder. Indián z kmene Hopi nataženou rukou ukazoval na monitor za Hartmannem. "Podívejte se!"

Pohledy všech se opět obrátily zpátky k obrazovce. Sonda na své zpáteční cestě udělala ještě jednu zastávku. Přmo na ulici před ní přistál další obrovský, lesklý létací disk. Také v jeho trupu se otevřel otvor a postava, která z něho vystoupila, nebyl žádný mravenec, nýbrž člověk, působící v těžkém ochranném obleku neohrabaně a těžkopádně.

"To je..." začala Charity a Kyl ji přerušil: "Guvernér Stone."

Charity, Skudder i Net hleděli na megamana dosti nevěřičně, ale Hartmannova nedůvěra byla zřejmě mnohem větší. S přimhouřenýma očima se zeptal: "Jak můžete vědět, kdo to je?" S gestem, které bylo víc hněvivé než tázavé, ukázal na monitor a dodal: "V tom obleku může přece vězet naprosto kdokoli."

Kyl zachytil Charitin varovný pohled - a ten, jak Charity s nevolí zaznamenala, neunikl ani Hartmannově pozornosti - a jakoby nic odpověděl:

"Poznal jsem na obleku jeho hodnostní označení. Tady - vidíte?"

Přistoupil až těsně k monitoru a ukázal na malinkou tečku, téměř o velikosti špendlíkové hlavičky, kterou měl muž na obrazovce těsně nad srdcem. Hartmann na něho chvíli nevraživě hleděl, pak se ale předklonil tak, že se nosem skoro dotýkal obrazovky. Téměř minutu si soustředěně prohlížel onu postavičku, velikou asi jako dlaň, pak se zase narovnal a s dalším nedůvěřivým pohledem na Kyla řekl: "Vy musíte mít, mladý muži, zatraceně dobré oči."

"To mám," potvrdil Kyl.

Charity si oddechla. Snad Kylovi ještě nějakou chvíli jeho maskování vydrží.

"Kdo je to ten Stone?" zeptal se Hartmann.

"Náš osobní přítel," odpověděla Charity rychle, přičemž na slovo přítel položila zvláštní důraz. S kyselým pohledem na monitor pak dodala: "Pravděpodobně bych ho poznala i potmě se zavázanýma očima. Dost dlouho nás honil."

"A jak to vypadá," řekl Hartmann, "ještě v tom stále pokračuje."

"Měl jsem tomu chlapovi zakroutit krkem, když jsem k tomu měl příležitost," zavrčel Skudder.

Hartmann se letmo usmál, ale jeho oči zůstaly vážné. Není snadné tomuto muži něco předstírat, pomyslela si Charity. Dávno už musel vytušit, že mu něco zatajujeme.

Do toho podivného ticha se ohlásil mladý technik u počítačového pultu polohlasným, předstíraným zakašláním. Hartmann neřekl nic, beze slova přistoupil až k němu a naklonil se mu přes ramena.

Charity si vyměnila tázavý pohled s Kylem, pak zamířila za Hartmannem a rovněž se sklonila k pultu. "Problémy?" zeptala se.

"Možná," odpověděl Hartmann vyhýbavě. "Teď se to ještě dá těžko říct."

"Můžeme pomoci?" zeptal se Kyl.

"Velkou pomocí by pro nás bylo, kdybyste tu nestáli v cestě. Vraťte se, prosím, do svých pokojů."

"To myslíte naše cely?" zeptala se Charity ironicky.

Hartmann sebou trhl a zadíval se na ni.

V očích se mu zablýsklo a pak pravil příškrčeným hlasem: "Můj soukromý byt je vám samozřejmě k dispozici, kapitáne Lairdová. A vašim průvodcům jakbysmet. Poručík Felss vás tam dovede a bude vám plně k dispozici, kdybyste něco ještě potřebovali."

Hartmann stiskl nějaký knoflík na pultu před sebou a mladý poručík s dalším vojákem, jehož Charity ještě neznala, se objevili ve dveřích centrály.

Hartmann ukázal na Charity a ostatní a řekl: "Zaved'te naše vážené hosty do mého bytu. A zůstaňte s nimi - kdyby měli nějaké přání."

Opustili místnost bez jakéhokoli dalšího slova a krátkou chodbou z holého betonu prošli nazpět do místnosti, kde Charity poprvé hovořila s Hartmannem.

Oba vojáci byli velice zdvořilí, ale zároveň mnohem méně diplomatictí než jejich nadřízený. Výraz na jejich tvářích jasně prozrazoval, že pohlížejí na Charity a její průvodce jako na vězně.

"Nerozumím tomu," řekla Net, když je oba vojáci ponechali samotné a zavřeli za sebou dveře. "Co se to najednou děje? Zacházejí s námi, jako bychom byli..."

Chvíli hledala správné slovo a Kyl jí ochotně přispěchal na pomoc.

"Nepřátelé," řekl.

Zdálo se, že se Net toho slova polekala, méně však proto, že by ji překvapilo, spíš proto, že vyjadřovalo to, co si sama myslela.

"Nedůvěřuje nám," řekl Kyl. "A mně především. Nevím proč, ale měl jsem naprosto určitý pocit."

"Co když," zeptal se Skudder, "ví, kdo jsi?"

Kyl se chystal odpovědět, avšak pak se náhle otočil a přistoupil ke stěně vedle dveří. Konečky prstů klouzal

pátravě po malé rozvodné desce, pak na moment zůstal na jednom místě, a když opět ruku odtáhl, držel mezi palcem a ukazováčkem zbytky miniaturního mikrofonu s přetrženými konci kabelu.

Vtom se otevřely dveře a vstoupil Felssův mladší kolega, pravou ruku zcela nepokrytě na pažbě své pistole, zastrčené v pouzdře.

Když uviděl, co drží Kyl v ruce, proměnil se výraz zmatku v jeho tváři v hněv, avšak megaman ho vůbec nepustil ke slovu a s téměř veselým úsměvem mu podával onen miniaturní mikrofon.

"Zřejmě hledáte toto," řekl. "Měli byste si odposlouchávací zařízení lépe schovávat."

Ve tváři mladého vojáka - malý štítek na levé straně prsou ho označoval jako poddůstojníka Lehmana - se mísily údiv, hněv a bezradnost.

"Co to má znamenat?" zeptala se Charity. "To je u vás zvykem odposlouchávat soukromé rozhovory svých hostů?"

Ostrý tón jejích slov docílil zamýšleného účinku. Voják stále ještě neřekl jediné slovo, bezradně pohlédl na rozbitý mikrofon ve své dlaní, pak prudce sevřel ruku v pěst a vyřít se ven z místnosti. Dveře se za ním zavřely a se zřetelným cvaknutím se zamkly.

"Nepřeháněj to, Kyle," řekla Charity. "Můžeme teď spolu mluvit otevřeně?"

Kyl přikývl.

"To bych rád věděl, co to všechno znamená!" zabručel Skudder.

Hleděl na dveře, které se za Lehmannem zavřely - a zamkly! - jako by jim osobně kladl vinu za jejich mizernou situaci. "Pomalůčku přestává bavit být stále někým zavírán a vyslýchán!"

"Třeba se jim nelíbí tvá vizáž, rudochu!" řekl Gurk uštěpačně.

"Dva metry vysoký indián s účesem punkera a v rockerském ohozu přece musí vzbudit nedůvěru u pruského důstojníka."

"Pořád ještě lepší než hrbatý trpaslík s rozplácnutým nosem," odpověděl Skudder a výhružně zamával pěstí Gurkovi před obličejem.

Skřet s hráným úlekem ustoupil zpět a zakryl si bázlivě hlavu.

"Přestaňte!" řekla Charity ostře. V tuto chvíli naprosto neměla náladu na nějaké kočkování. Měla pocit, že jejich situace je zřejmě vážnější, než si momentálně myslí.

"Nechápu, proč se najednou tak namáhají nás dostat - nebo se přesvědčit o naší smrti." S pažemi zkříženými na prsou se opřela o zeď vedle dveří a zamýšleně hleděla do země. "Oukej - Stone by dal pravděpodobně rok svého života, aby nás znovu dostal do rukou. Ale to nemůže být jediný důvod."

"Jak to?" zeptala se Helena. "Pronásledoval vás přece už ve Státech, ne?"

"Ustavičně," přikývla Charity. "Ale ne s použitím tak gigantických prostředků. S takovým nasazením materiálu a válečníků by nás tam dostal během deseti minut."

"Krom toho nás dosud nechtěl zabít," dodala Net. Helena se na ni pochybovačně podívala, avšak Kyl potvrdil slova pouštářky.

"Dostal jsem rozkaz, chytit ji živou," řekl s gestem směrem k Charity.

"A najednou shazuje atomové bomby, aby nás vyřídil," dodala Charity s povzdchnutím. "Skutečně radikální změna názoru, alespoň podle mého."

"Možná je to kvůli mně," usoudil Kyl. "Je to poprvé, co došlo k narušení naprogramování megaválečníka. Udělají cokoli, aby mě chytili nebo vyřídili. Měli bychom se rozdělit."

"Mýlíš se, Kyle," odpověděla Charity. "Možná jsi první, který se proti nim postavil. Ale já se domnívám, že ten nápad, udělat z našich vlastních dětí naše nejhorší nepřátele, nefunguje tak bezvadně, jak si to představovali." Kývla hlavou směrem k Heleně. "Vzpomeň si jen na jejího otce."

Viděla, jak sebou Helena trhla, a pochopila, že se zase dopustila chyby.

Skutečnost, že Helena od jejich útěku z Paříže nepromluvila skoro ani slovo, nemohla být náhoda. Dívku poznání, že muž, kterého považovala za svého otce, ve skutečnosti stojí na straně invazorů, rozhodně nijak neposílilo. Nebyla si ani jistá, zda se vůbec dívka s touto skutečností kdy vyrovná.

"Možná je důvodem právě ta zdejší stanice," řekla náhle Net.

"Jaksi si nedokážu představit, že by půl země obrátili v prach a popel, jen aby zneškodnili pár rádoby revolucionářů a jednoho uprchlého kyborga." Poslední slova doprovodila posměšným pohledem směrem ke Kylovi. "Ale tady toto..."

"Ten jeden počítač, zralý do šrotu, a pět cínových vojáků?" zapochyboval Skudder.

"To nemusí být všechno," řekla Charity.

"Samozřejmě že ne," řekl Skudder. "Pravděpodobně je to všechno, co zbylo."

Charity znovu zavrtěla hlavou. "Ne. Pořádně jsem si to tu prohlížela - ty přístroje jsou sice všechny staré, ale ve velmi zachovalém stavu. Buď nám Hartmann něco zamlčuje, nebo..."

Vtom se rozletěly dveře a dovnitř se vříteli Felss a Lehmann; zbraně v rukou a v obličeji výraz, z kterého Charity snadno vyčetla, že nebudou váhat zbraní použít.

"Co to má znamenat?" zeptala se Charity. "To..."

"Buďte zticha!" přerušil ji Lehmann hrubě a namířil svou zbraň nejprve na Kyla a pak na Charity. "Vy dva!" řekl stroze. "S námi! Ostatní zůstanou tu."

"Ale proč...?" promluvil Kyl.

Lehmann k němu bleskurychle přiskočil a hřbetem dlaně jej udeřil do tváře.

Charity věděla, že by pro Kyla bylo hroznou vyhnout se ráně nebo vojáka odzbrojit, avšak megaman

nepohnul ani brvou. Zapotácel se, bolestivě protáhl obličej a zvedl ruku ke rtům, které byly rozražené a lehce krvácely.

"Řekl jsem držet hubu!" vyštěkl Lehmann. "A ti další zůstanou zde!" Rychle udělal zase dva kroky nazpět a Kylovi a Charity dal vzteklým posunkem najevo, že mají jít za ním.

Charity byla naprosto zmatená, na druhé straně však cítila úlevu, že byl Kyl dostatečně duchapřítomný a dál hrál svoji roli. Postoupila tedy mezi oba vojáky, nechala se vyvést na chodbu a obrátila se doprava.

Kyl ji následoval, ale podle Lehmannova mínění zřejmě ne dost rychle, čímž si od něho vysloužil surové postrčení.

Charity se našťavaně obrátila. "Co to má k čertu znamenat?" vyprskla vztekle.

"Jděte!" poručil Lehmann. "Poručík Hartmann vám všechno vysvětlí."

Pancéřové dveře do centrály byly napolo pootevřené, a třebaže uplynulo teprve pár minut od chvíle, co opustili tuto místnost, všechno bylo jakoby změněné. Za počítačovým pultem nyní seděli technici dva, a také Hartmann se s ustaraným výrazem nakláněl nad stolem, posetým spoustou ciferníků a drobných obrazovek. Všechny monitory ve stěně procitly k životu a ukazovaly nyní různé části města.

"Co se stalo?" zeptala se Charity.

Hartmann na ni chvíli zíral, jako by ji viděl poprvé v životě. Oči se mu zúžily. "Skutečně to nevíte, anebo jste prostě tak dobrá herečka?"

Charity se snažila ovládnout, ale přesto nedokázala zabránit, aby se jí hlas trochu nezatřásl: "Neptala bych se, kdybych to věděla. Co se děje?" Ukázala na Lehmana, stojícího na vzdálenost půl kroku za Kýlem. "Proč s námi najednou zacházíte jako s vězni? Co se tu děje?"

Hartmann chvíli mlčel. Potom se zcela narovnal a pokynul vojákově, aby sklonil zbraň. Lehmann poslechl, avšak i nadále držel pušku, připravenou ke střelbě.

"Objevíli nás," řekl Hartmann.

Ukázal na stěnu z blikajících monitorů, na kterých bylo vidět celou armádu zdánlivě pomalu se přibližujících kluzáků a černých, čtyřrukých mravenčích bojovníků. "Nemůže být pochyb. Jdou přímo sem. Zdá se, že nevědí ještě úplně přesně, kde jsme, ale přibližují se."

"A vy jste přesvědčen, že to je naše vina," usoudila Charity.

"Vůbec o ničem nejsem přesvědčen," odpověděl Hartmann chladně. "Jenom jsem si spočítal dvě a dvě, kapitáne Lairdová. Sedíme tu už padesát let a oni se už padesát let pokoušejí nás najít. A právě dnes to vypadá, že se jim to podařilo. Zvláštní náhoda, není-liž pravda?"

"Možná to není vůbec náhoda," řekl Kyl klidně.

"K přesně témuž závěru jsem dospěl také," odpověděl Hartmann.

"Doufám, že si nemyslíte, že jsme vás prozradili?" řekla Charity znepokojeně.

"Ne," odpověděl Hartmann. "Vy osobně pravděpodobně ne, kapitáne Lairdová, ale dost možná váš zvláštní přítel. Nejsem ani hloupý, ani slepý. Ať je ten chlap kdokoli, jedno jistě není: obyčejný revolucionář jako váš druhý přítel, ten indián."

"Tak to je pravda," připustila Charity.

"Přibližují se, pane poručíku," řekl jeden z obou techniků. "Zbývají ještě čtyři nebo pět kilometrů..."

Zamyšleně si skousl horní ret.

"Nerozumím tomu," mumlal. "Kdybych nevěděl, že to je nemožné, vsadil bych pravou ruku, že provádějí trojúhelníkové zaměřování."

Hartmannův pohled byl náhle plný výčitek a Charity se posměšně usmála. "Jestli se domníváte, že máme u sebe radiový zaměřovač nebo něco takového, pak si mě klidně prohledejte, pane poručíku. Jen žádný falešný ostych."

V Hartmannových očích se hněvivě zablýsklo. "Řekl jsem už, že nejsem ani hloupý, ani slepý," odpověděl podrážděně. "Vím, že nikdo z vás nemá u sebe nic podobného. Ale prozradte mi, jak by nás jinak mohli objevit, ne-li přes vás?"

"Možná zaměřili vaši průzkumnou sondu," pokrčila Charity rameny.

Hartmann udělal rozzlobený posunek.

"Nesmysl!" řekl. "Ta byla důkladně prověřená, než jsme ji přivolali zpět. Myslíte si, že bychom tu vydrželi tak dlouho, kdybychom se nechali snadno převézt?"

Kyl na něho chvíli hleděl s otázkou v očích, potom beze slova přešel k malému stolku, na kterém ležela sonda a její broučí krunýř.

Hartmann ho sledoval s nevraživým pohledem, ale neřekl nic a zastavil i Lehmana, který bojovně ohrnul rty a chtěl se na Kyla vrhnout.

Charity viděla, jak Kyl zvedá matně šedý kovový disk, chvíli ho obrací v rukou, pak ho odkládá širanou a obrací pozornost k vykuchanému broučímu krunýři.

"Kolik ještě zbývá času?" zeptala se Charity.

Namísto přímé odpovědi se Hartmann zadíval nejprve na blok svítících obrazovek, na kterých byla stále vidět přibližující se moronská armáda, vzápětí pak na oba techniky.

"Deset, nanejvýš patnáct minut," odpověděl jeden z těch dvou.

"Jestli nás předtím nezaměří."

"To nemohou," namítl Hartmann. Znělo to spíš bezradně než přesvědčeně.

A technik se ani neobtěžoval s odpovědí.

"Ale ano, mohou."

Charity i Hartmann se takřka současně polekaně zadívali na Kyla.

Megaman opět poodstoupil od stolku, držel v pravé ruce hmyzí schránku sondy a v natažené levačce malý černý předmět. "Měl jsem pravdu," řekl. "Na té hračce byla nalepená štěnice."

"To je naprosto vyloučené!" vyjel Hartmann. "Několikrát jsme ji..."

Jeho oči se nevěřícně rozšířily, když viděl, co Kyl objevil ve vykuchané hmyzí schránce.

Byla to štěnice. V pravém slova smyslu - žádný z těch malých, zákeřných technických předmětů, které se obvykle tímto slovem označují, nýbrž skutečná štěnice.

Zvířátko nebylo větší než nehet malíčku. Mělo černohnědý lesklý chitinový krunýř, jako skoro všichni živočichové, které s sebou invazoi přivezli ze své domovské planety, a spoustu drobných, hbitě kmitajících nožiček.

"Co to je?" zeptal se Hartmann.

"Stopař," odpověděl Kyl.

A když Charity i Hartmann tázavě sraštili čelo, vysvětloval dál.

"Používají je, když chtějí někoho vystopovat. Nejsou nijak zvlášť inteligentní ani nebezpečné, ale mají dvě zvláštnosti - jsou monogamní a jsou telepatické."

Zmatek v Hartmannových očích se změnil v čirý úděl. "To jako myslíte, že ta věc... čte naše myšlenky?!"

"Ne," zavrtěl Kyl hlavou. "Pár, který se jednou sešel, zůstává navždy spolu po celý život. Pro hmyz dost netypické a samo o sobě nijak nebezpečné. Když jeden z nich zemře, zemře i ten druhý. A dokážou zachytit myšlenkové vlny svého partnera na stovky mil daleko. A právě toto je činí skutečně nebezpečnými." Ukázal na obrazovky za sebou.

"V některém z těch kluzáků mají jeho samičku," řekl "Stačí když budou sledovat směr, kterým ji to táhne, a najdou nás."

Na okamžik zaváhal, potom vzal drobného broučka mezi palec a ukazovák a zmáčkl. Ozvalo se suché lupnutí a Hartmann s odporem protáhl obličej, když Kyl upustil na zem zbytky malíčkého zvířátka a ještě je rozdrtil podpatkem.

"To je... neuvěřitelné," mumlal.

"Ne," řekl Kyl klidně. "Není to nic nezvyklého. Používají je velice často. Jsou spolehlivější než umělé zaměřovače; a taky mnohem obtížněji objevitelné."

Hartmann ho probodl pronikavým pohledem. "Odkud to všechno víte?" zeptal se. "Vy přece nejste žádný obyčejný rebel. A nepatříte ani ke kapitánu Lairdové."

"To je pravda," přikývl Kyl. "Ale o tom si můžeme promluvit i později." Znovu ukázal na stěnu z blikajících monitorů. "Teď jim bude trvat trochu déle, než nás najdou, ale nakonec nás najdou. Měli bychom odtud co nejrychleji zmizet."

"A vydat jim stanici?" zeptal se Hartmann. Vzdorovitě zavrtěl hlavou. "Už půl století nás hledají, a zcela marně."

"Protože jim to zatím nestálo za to," řekl Kyl klidně. "Věřte mi, poručíku Hartmanne - když ti něco opravdu chtějí, tak to taky udělají."

"V nejhorším případě se tady můžeme bránit," odpověděl Hartmann. "Je jich sice mnoho, ale věřím, že bychom je dokázali přemoci."

"To nedokážete," řekl Kyl. "Je to padesát nebo šedesát kluzáků, a i kdybyste se jim ubránili, pošlou pět set nebo šest set nových."

"Anebo někoho, jako jste vy," řekl Hartmann tiše.

"Anebo někoho, jako jsem já," potvrdil Kyl. Dvě nebo tři vteřiny na něho poručík Hartmann beze slova upřeně hleděl, pak sklopil oči, zhluboka se nadechl a nakonec přikývl. "Přiveďte poručíka Felsse a ten zbytek, Lehmanne," řekl. "A pak jděte a otevřete únikový tunel."

Obrátil se k oběma mužům za počítačovými pulty. "A my zatím připravíme všechno k evakuaci. Nejpozději do deseti minut vyklidíme krám."

7

Ve svém ochranném krunýři se Stone cítil těžkopádný, sotva se mohl pohybovat. Třebaže byl protiradiační ochranný oblek kombinován s vestavěným exoskeletem, který umožňoval svému nositeli pohyb, doprovázený tichým vrčením ovládacích motorů, zdálo se, jako by na ramenou cítil váhu tunového břemene. Cítil, jak mu pot vystupuje na kůži, i když pohled na malíčky přístroj, vestavěný v přilbě, mu dokazoval, že klimatizační zařízení kombinézy funguje bezvadně. A radioaktivita nebyla o nic vyšší než na palubě kluzáku, kde si oblek navlékl. A přece jako by pocíťoval nepříjemné svědění, pocit nepohodlnosti takového obleku, který svému nositeli umožňoval takřka všechno, jen ne poškrabat se. Stone se pokoušel pocítit tepla i svědění ignorovat. Od chvíle, kdy opustil kluzák a vyšel do tohoto pekla nebezpečného záření a horka, litoval, že neposlechl mravence a nezůstal na palubě letounu. Ale obrátit se teď a jít zpět do bezpečí bitevní lodi by ho stálo stejné úsilí jako jít dál.

Stone klouzal pohledem po změti zřícených domů a hromad troskek.

Přistáli tři míle od místa exploze prvních bomb. A přesto tu byla radioaktivita stále ještě velice vysoká. Z většiny rostlin zbyly jen černé, zuhelnatělé pahýly. Opodál leželo jakési zdechlé zvíře, které by se snad dalo nazvat krysou, kdyby nebylo tak příšerně veliké. A dokonce ani vůči radioaktivitě takřka úplně imunní hmyz, který s sebou Moroni přivezli na tuto planetu, nevydržel peklo prudkého gama-záření: půda byla poseta mrtvolkami drobných okřídlených brouků.

Uprostřed tohoto obrazu všeobecné zkázy vypadali mravenčí válečníci takřka groteskně. Žádný z nich na sobě neměl ochranný oblek jako Stone. Většinou neměli žádný oděv, jen své obvyklé opasky se zbraněmi nebo velké torny na záda, ve kterých vlekli všelijaké přístroje.

Za doprovodu pronikavého vrčení obslužných motorů svého obleku udělal několik dalších kroků a zůstal stát. Nerozhodně se rozhlížel kolem sebe. Kladl si otázku, jsou-li kapitán Lairdová a ti druzí skutečně mrtví. A zároveň se ptal, jak by mohli toto peklo přežít.

Náhle se ozval přijímač v jeho skafandru. Stone stiskl tlačítko a ohlásil se. "Ano?"

"Guvernér Stone," pronikl mu do přijímače skřehotavý kovový hlas mravence. "Chtěl jste být informován o všem mimořádném, a proto..."

"Co je?" přerušil ho Stone nevrle.

"Telepatické impulzy stopaře se přerušily."

Chvilí trvalo, než Stone vůbec pochopil, co ta slova znamenají.

Pak si vzpomněl na primitivní špionážní sondu, kterou zhruba před hodinou zachytily přístroje kluzáku. Takřka směšně maskovaná létací kamera, pocházející zřejmě z nějakého rebelského stanoviště, kterých stále ještě bylo všude dost. Nestálo za to je jedno po druhém odkrývat a likvidovat, pokud to nebylo součástí nějaké větší akce. A přece Stone přikázal, aby ji nesestřelili, nýbrž na ni opatrně nasadili stopaře.

Zbytek pak vyřídí útočná jednotka, jakmile bude stanoviště rebelů pomocí telepatického hmyzu objeveno.

"No a?" zeptal se.

"Přerušeni impulzů by mohlo znamenat, že to zvíře bylo zabito náhodou," odpověděl mravenec. "Ale taky mohlo být objeveno a zlikvidováno. A to by bylo nezvyklé."

"Jak to?"

"Protože domorodci nemají potuchy o existenci stopařů," odpověděl mravenec. "Nemají ani technické ani duševní schopnosti měřit telepatické impulzy."

"Ale kapitán Lairdová taky ne," odpověděl Stone.

"Ne. Ale ten megabojoovník, který v Paříži utekl, tyto bytosti zná."

Stone se na okamžik odmlčel. Třebaže to odporovalo jakékoli logice a on neměl nejmenší důkaz, že je tomu skutečně tak, věděl, že Charity Lairdová a ti druzí měli zase jednou štěstí: určitě se nacházejí v úkrytu rebelů, ze kterého přiletěla ta špionážní sonda.

"Dala se zjistit přesná pozice rebelů, než byl zničen stopař?"

"Ne. Ale vypátráme ji. Dva oddíly válečníků už prohledávají podezřelou oblast."

"Pověřte tím ještě další dva," přikázal Stone. "A dopravte mě na zjištěnou pozici."

Mravenec na okamžik zaváhal. "To bych vám neradil," namítl opatrně. "Rebelové v této oblasti nejsou sice nijak zvlášť aktivní, ale jsou nebezpeční. Už několik našich průzkumných skupin..."

"Neptal jsem se na tvůj názor!" přerušil ho Stone hrubě. "Doprav mě tam!"

Mravenec na palubě kluzáku již neodpověděl nic. Avšak za několik vteřin se obří letoun zvedl ze země, téměř bezhlučně přeletěl nad Stonea a znovu se spustil dolů. Vstupní otvor na jeho spodní straně se otevřel a dvě obrovské ocelové paže se z něj vysunuly, aby vytáhly Stonea v těžkém obleku do výše.

Felss, Hartmann a nějaký třetí voják šli za nimi s tasenými zbraněmi, zatímco spěchali nízkým tunelem, který vedl ven z krytu rebelů.

V čele tohoto malého průvodu byl jeden z mladých techniků, druhého nebylo nikde vidět. Charity se na něj Hartmanna zeptala, avšak odpovědi se nedočkala.

Tunel - vlastně to nebylo nic jiného než prázdná kanalizační roura - vedl dobrou míli rovně, než se rozdvožil v jednu osvětlenou a jednu neosvětlenou chodbu. Stern bez váhání vběhl do té jasně osvětlené, avšak když ho chtěla Charity následovat, Hartmann učinil prudký odmítavý posunek. "To je špatná cesta," řekl. "Však víte - širší cesta nevede vždycky k nebeské bráně. Tak to stojí už v bibli."

"To ale asi Moroni nevědí," řekla Net.

"Pochybují, že by četli bibli."

Charity ukázala za Sternem, jehož postavu už skoro nebylo v narudlém osvětlení tunelu vidět. "Kam jde on?"

"Přichystá vašim přátelům malé překvapení," odpověděl Hartmann nevrle a zároveň je gestikulací oběma rukama vyzval k rychlejší chůzi.

Takřka teď běželi. Charity věděla, že spěch je opodstatněný.

Krátce předtím, než opustili Hartmannův úkryt, vrhla ještě pohled na monitory a co viděla, ji nanejvýš vyděsilo. Třebaže Kyl zlikvidoval telepatického broučka, mravenci se i nadále přibližovali k jejich úkrytu.

Nemohlo trvat příliš dlouho a objeví zamaskovaný vchod do Hartmannovy podzemní základny; a s ní i vchod do tohoto unikového tunelu.

Běželi asi půl míle v téměř naprosté tmě, osvětlované jedině svítilnou, kterou měl Hartmann zavěšenou na opasku, pak jim dal poručík rukou znamení, aby zastavili. Rychlým a naprosto jistým pohybem sundal z opasku elektrický šroubovák a s jeho pomocí otevřel rezavý kovový poklop, ukrytý v podlaze tak obratně, že by Charity i ostatní kolem něj přeběhli bez povšimnutí.

Pod poklopem se objevil žebřík, vedoucí kamsi dolů do hlubiny.

Aniž by čekal na Hartmannův povel, vrhl se jeden voják k němu a rychle zmizel ve tmě. Hartmann se napřimil a posunkem ruky je vyzval:

"Račte, prosím!" Charity na okamžik zaváhala, pak ale pochopila, že v tuto chvíli nemají jinou možnost, než se vydat Hartmannovi na milost i nemilost. Žebřík se pod její vahou třásl, zdálo se jí dokonce, že slyší skřípát rezavé šrouby ve zdi. Příčky byly zrezivělé a tak drsné, že takřka bolelo se jich dotýkat. Z hloubky stoupal nahoru hnilobný, nevětraný vzduch. Avšak když dosáhla konce žebříku, zahlédla světlo.

Také Lehmann zapnul svítidlo a postavil ji na zem, takže její světlo dopadalo na jakési groteskní vozidlo: na první pohled se podobalo onomu vozičku, na jakých se jezdívalo na poutích na horské dráze, avšak tento nestál na kolejkách, nýbrž byl opatřen celým tuctem malých gumových kol, která k němu byla zřejmě připojena dodatečně.

Měl sice jen šest sedadel, ale ta byla dost široká, aby se dovnitř vešli všichni, když se trochu zmáčknou.

Se směsí zvědavosti a netrpělivosti přihlížela, jak voják otevřel poklop nad motorem vozidla a hlavou i horní půlkou těla zmizel pod ním. Dost dlouho se v motoru hrabal, a když se pak zase objevil, měl ruce a částečně i obličej špinavé od oleje.

"Nějaký problém?" zeptal se Skudder, který mezitím rovněž sestoupil po žebříku dolů.

Lehmann jej obdařil nepřátelským pohledem a Skudder se odvrátil.

Trvalo ještě nějakou chvíli, než sestoupil dolů jako poslední i Hartmann. Charity si všimla, že už nemá na opasku elektrický šroubovák.

Zřejmě ho nechal nahoře, aby neodřizl cestu oběma technikům, kteří jdou za nimi.

Zvědavě se rozhlížela po úzké chodbě okolo sebe. Byla oblá a její strop byl dost vysoký, aby tu mohla stát vzpřímeně. Stěny byly z kovu, rozežrané rzi a posety velkými špinavými skvrnami. Zřejmě se nacházeli v podobném dopravním tunelu, který používali i Jean a jeho pařížští přátelé.

Charity se znovu obrátila k Lehmannovi, který dál cosi kutil v motoru. Skudder stál vedle něho, ruce v kapsách své odrbané kožené bundy a škodolibě se na něho šklebil.

"Na co, k čertu, čekáte?" vyštěkl Hartmann.

Lehmann se vyděšeně napřímil, až hlavou praštil do zvednutého víka a bolestivě protáhl obličej. "To... nestartuje to," řekl nešťastně.

"Tak to opravte!" štěkl znovu Hartmann.

"To... právě zkouším," řekl Lehmann stejně nešťastně. "Ale já..."

"Snad bych mohl pomoci," navrhl Skudder.

Lehmann na něho pohlédl se svráželým čelem. "Rozumíte trochu motorům?" zeptal se.

Skudder pokrčil rameny. "Trochu."

"Pro mě za mě," zavrčel Hartmann. "Větší nemehlo než tento idiot už ani nemůžete být." Věnoval Lehmannovi ještě jeden výhružný pohled a současně mu nevrle rukou naznačil, aby ustoupil.

Skudder se sklonil nad otevřený motor, aniž by vytáhl ruce z kapes a po chvíli se znovu napřímil. "Kabel od baterie je uvolněný," řekl.

Z Hartmannových očí vystřelovaly malé neviditelné blesky, zatímco se Lehmann viditelně zmenšil a rychle spěchal opravit uvolněný kabel. Potom několika dlouhými skoky doběhl k sedadlu řidiče a stiskl startér. Ozval se tlumený rachot dieselového motoru a tunel naplnil štiplavý zápach výfukových zplodin.

"Idiot," zamumlal Hartmann, otočil se na místě, zvrátil hlavu a díval se nahoru na žebřík.

"Kde je ten druhý blbec?"

Charity si ušetřila odpověď, namísto toho se obrátila a zamířila k vozidlu, ve kterém už seděli Net, Helena a Felss. Také Skudder se vyškrabal na jedno sedadlo, pak se předklonil, chytil Gurka a bez okolků si ho posadil na klín, aby bylo víc místa. Charity se musela usmát, když viděla, jak Gurk našťavaně protáhl obličej, avšak protestovat se neodvážil, třebaže Skudderův stisk byl přamálo jemný.

V tutéž chvíli se za ní rozlehl pronikavý výkřik.

Obrátila se a stačila ještě zahlédnout, jak se Hartmann skokem vrhá stranou, aby se vyhnul tělu, které se řítilo vstupní šachtou dolů.

V tom shora po poručíkovi bliklo jasné světlo, minulo ho o šířku dlaně a explodovalo ohnivým obláčkem na zdi. V jasném světelném záblesku Charity zpozorovala, že postava, která málem spadla na Hartmanna, je jeden z techniků.

"Pryč!" zařval Hartmann. Současně se vrhl dopředu, Charity jednoduše strhl s sebou a hrubě ji nacpal do vozu. Vzápětí další laserový blesk ozářil šachtu a vypálil do podlahy stopu rudou a žhavou jak tekutá láva. To už naskočili do vozu i Kyl a Hartmann a vozidlo se rozjelo.

Zatímco Lehmann klel a marně se snažil z vozítka vyrazit větší rychlost, strhli Felss a Hartmann své pušky z ramene a zamířili na žebřík. Nahoře se na rezavých příčkách objevila jakási obrovská postava s hmyzími končetinami a Felss po ní vypálil.

Zasáhl. Moron se s vysokým pískotem převážil na stranu a zřít se dolů, avšak okamžitě se objevil druhý, třetí, a ještě než mohli oba vojáci vystřelit podruhé, šest tenkých, oslňujících paprsků vystřelilo směrem k nim. Paprsky se zaryly do kovového pláště roury těsně vedle vozu a opět je rudě ozářily. Sprška jasných bílých jisker dolétla až do vozu, a Charity se instinktivně přikrčila na nechalouněném sedadle.

Také Kyl a Skudder vytáhli zbraně a opětovali palbu, zatímco přestavěný vozík horské dráhy se řítí od pronásledovatelů rychlostí sotva větší, než je rychlost běžícího člověka.

"Stát!" zařval náhle Hartmann. Voják za volantem se po něm zmateně ohlédl, avšak poslušně šlápl na brzdu a vozidlo zůstalo na místě stát. Laserový paprsek minul Hartmanna sotva o milimetr. Druhý výstřel škrábl o bok auta a zapálil jednu pneumatiku.

"Kryjte mě!" zařval Hartmann a vyskočil z vozu. Jednou rukou ukázal na Lehmannu. "A toho chlapa zastřelte, jestli se pokusí odjet beze mě!"

Charity nechápala, co má v úmyslu, avšak pozvedla zbraň a vypálila do přibližujících se mravenců. Ani nepoznala, jestli zasáhla, neboť náhle se celá úzká štolka k prasknutí naplnila černými, lesklými chitinovými postavami. Charity nechápavě sledovala, jak se Hartmann přibližuje proti frontě mravenců a bez ustání střílí.

Co je však pravděpodobně zachránilo, byla jediná a výlučně Kylova zbraň. Dokonce ani těžké gama-lasery, které si přivezli z Paříže, by ta monstra pravděpodobně nezahlnaly, neboť namísto každého mravence, kterého dostali, se okamžitě do šachty řítily dva další a okamžitě útočili. Kylova zbraň rázem spálila celou tu hradbu mravenčích těl na hromadu prachu a dýmajících zbytků, mezi kterými Hartmann divoce proběhl.

Teprve když téměř dosáhl šachty, poznala Charity důvod jeho zjevně sebevražedného počínání.

Technik ještě žil. Jeho postava ležela zkroucená vedle dvou mrtvých mravenců, avšak pohyboval rukama a pokoušel se zvednout hlavu.

Když k němu Hartmann doběhl, objevili se na horním konci žebříku další dva mravenci. Charity i Skudder vypálili současně a oba také zasáhli. Mravenci doslova explodovali a vzápětí byli Hartmann a technik zasypáni ohněm a dorada rozpálenými chitinovými úlomky.

Hartmann bolestí několikrát zalpal po dechu, pak ale bleskurychle poklekl, uchopil zraněného technika, zdánlivě bez námahy jej zdvihl a přehodil si ho přes rameno.

Voják u volantu se konečně vzpamatoval a zařadil zpátečku, aby jel Hartmannovi kus naproti. Zatímco Charity, Skudder a Kyl udržovali žebřík pod ustavičnou palbou, dopotácel se Hartmann až k vozu, naložil svůj nehybný náklad Skudderovi, Net a Heleně do klína a těžce oddechuje se sám znovu vyšvihl zpátky na své místo. "Jed!" zavelel.

A zatímco vůz vyrazil opět kupředu, schoval Kyl svou zbraň a naklonil se nad raněným. Skudder a Charity pálili dál.

"Žije?" zeptala se Charity s obavou.

Kyl přikývl. Konečky prstů klouzal pomalu po mužově tváři, ušpiněné od krve, ohmatal i jeho krk a záda.

"Ano," odpověděl. "Ale je poraněn velmi těžce. Nejsem si jist, jestli to přežije."

Charity postřehla opět pohyb na horním konci žebříku, zvedla svůj paprskomet a stiskla spoušť. Pronikavé pištění a tlumený dopad těžkého těla na ocelovou podlahu ji prozradily, že mířila přesně. Se Skudderem vypálili ještě deset dalších výstřelů, než opět sklonila zbraň a pohodlněji se opřela.

Technik těžce oddychoval. Byl při vědomí a musel mít velké bolesti.

Křečovitě zatínil prsty do Netina stehna, mladá poušťářka bolestně křivila rty, avšak ani náznakem se nepokusila odstrčit jeho ruku.

Nakonec Kylovy prsty našly na mužově šíji nervovou uzlinu, kterou hledal. Krátce a silně přitlačil a tělo raněného se zachvělo. Vzápětí zavřel muž oči a náhle dýchal klidněji.

"Tak nemá alespoň žádné bolesti," řekl Kyl. "Avšak nejsem si jistý, jestli se opět probudí." Obrátil se k Hartmannovi. "Je tam, kam jedeme, nějaký lékař?" Hartmann chvíli váhal, pak přikývl. "Jestli ho tam dopravíme živého, tak už to přežije." Kyl na okamžik hleděl zamyšleně na poručíka. Hartmannovy ruce i obličej byly samý škrábanec a krev, levé rameno se mu pomalu barvilo stále temněji do ruda. Také on byl zraněn. Kyl chtěl k němu natáhnout ruku, ale Hartmann ji hrubě odstrčil a zavrtěl hlavou.

"Nechte toho!" řekl.

Kyl se znovu poslušně posadil. "Nerozumím vám," řekl.

Hartmann na něho úkosem pohlédl. "Ne?"

"Vypadáte, jako byste svými muži opovrhoval," řekl Kyl. "Nenecháte si ujít jedinou příležitost, abyste je neseřval, nevynadal jim nebo je nějak neponížil. A přesto pro ně bez váhání riskujete vlastní život."

Hartmann našťavaně ohrnul rty. Pohled, kterým si Kyla změřil, byl plný pohrdání. "Bylo by vám milejší, kdybych je chválil - a nechal zhebnout?"

Kyl klidně zavrtěl hlavou. "Tak jsem to nemyslel," řekl. "Já..."

"Nezajímá mě ani trošičku, jak jste co myslel," přerušil ho Hartmann hrubě. "Raději mějte oči na stopkách. Zaručeně nás budou pronásledovat. A tato kára není žádný závodní vůz." Při těch slovech šlehl pohledem po muži u volantu, jako by jen on mohl za malou rychlost.

"Kam jedeme?" zeptala se Charity.

"Na jedno místo, kde budete určitě v bezpečí," odpověděl Hartmann.

Jeho odpověď naplnila Charity tichým pocitem zlosti; po tom všem, co se stalo... "Co je to za blbost?" zeptala se ostře. "Možná že vás, Hartmanne, baví hrát si na tajemného. Ale brzy ještě uvidíme."

Hartmann se na ni podíval zvláštním způsobem. "Jste si tím jistá?" zeptal se.

"Neměla bych?"

"Nevím," přiznal Hartmann. "To není mé rozhodnutí."

"A čím tedy?"

Tentokrát se však odpovědi nedočkala.

8

Chodba byla posetá mrtvými bojovníky. Nebylo pro ně nijak těžké objevit úkryt rebelů, třebaže už stopař nevysílal žádné telepatické impulzy. Ale každou píď půdy, o kterou se k úkrytu přiblížili, zaplatili v pravém slova smyslu krví.

Stone se stal svědkem až posledních minut boje, ale to, co viděl cestou sem, vypovídalo za celé stovky svědectví: mršina, kterou viděl nahoře ve městě, byla skutečně krysa, krysa o velikosti dospělého vlčáka. Bezpochyby stovky takovýchto bestii tu napadly jeho bojovníky.

Samozřejmě, že nakonec prohrály, protože ani největší odvaha a divokost jim nebyly nic platné proti paprskometům, avšak Stone ztratil skoro třetinu svých válečníků, než se jim podařilo ty běsnící bestie zničit. A pak ztratili skoro půl hodiny, než překonali systém pastí a hradbu z automaticky palících pušek a laserových zbraní,

řízených počítačem, za kterou se rebelové zabarikádovali.

Nyní však měli vstup do základny před sebou.

To, co mohl Stone úzkým průhledem svého opancéřovaného skafandru vidět, jej překvapilo. Účastnil se už stovek zátahů v takovýchto rebelantských hnízdech a desítky z nich sám řídil. Většinou se jednalo o primitivní skryše; prázdné kanalizační šachty, podzemní garáže, tu a tam starý bunkr nebo prostě jen sklep, a jen zřídka stará vojenská stanice, ve které se samozvaní rebelové usadili, aniž by skutečně věděli, co si se vším tím nahromaděným mocenským potenciálem kolem sebe počít.

Toto zařízení bylo zcela jiné. Bylo velice malé - v podstatě jen jedna jediná chodba, jež se větvila do několika dveří - avšak bylo úžasně dobře vybavené a každý jednotlivý přístroj vypadal zachovale.

Kdyby technici, sedící za svými přístroji v kluzácích a pozorující okolí v okruhu několika mil, netvrdili opak, pak by Stone přísahal, že je to jen součást mnohem většího, rozsáhlejšího podzemního zařízení.

Kromě toho byl sklep úplně prázdný.

Stone se snažil skrýt své zklamání. Byli relativně rychlí, ale ne dost rychlí.

Zatímco si jeho bojovníci probíjeli cestu skrze armádu rozzuřených krys a přes blokující palbu obranného počítače, kapitán Lairdová a ostatní uprchli zadními dveřmi. A jakkoli ve svém nitru vařil vztekem, cítil zároveň jakýsi nesmyslný pocit úlevy. Ve skutečnosti si nikdy nepřál smrt kapitána Lairdové.

Jeden mravenec přistoupil k němu a vytrhl ho z jeho myšlenek.

"Stanoviště je opuštěné, pane," řekl. "Ale jeden z pátracích oddílů hlásil, že se dostal do přestřelky s rebely."

"Kde?"

"Dvě míle západně odtud. V jedné části kanalizačního systému."

"Dobrá," řekl Stone. "Ať je zajmou živé."

Mravenec zaváhal.

"Co je ještě?" zeptal se Stone.

"Ztratili jsme... s nimi kontakt," odpověděl mravenec rozpačitě.

"V posledním hlášení uvedli, že se ocitli v zuřivě přestřelce. Od té chvíle jsme o nich neslyšeli."

Stone nebyl ani překvapen. Charity Lairdová se tak snadno nedá zajmout. "Dobrá tedy," řekl. "Pošlete tam každého bojovníka, který je k dispozici. A kluzáky ať krouží v okruhu deseti mil od města. Někde přece musí nakonec vylézt."

Chtěl se otočit a opustit základnu rebelů stejnou cestou, kudy sem přišel, když vtom zahlédl dveře na konci chodby. Ty jediné jeho válečníci neotevřeli.

"Co je to?" zeptal se a ukázal na ně.

Mravenec opět zaváhal. "To nevíme, pane," odpověděl. "Dveře jsou elektronicky zapečetěny. Měřicí přístroje vykazují... že je za nimi člověk. A silná elektrická aktivita."

"Vylomte je!" přikázal Stone.

"To bych nedoporučoval, pane," odpověděl mravenec. "Netušíme, co se za nimi nachází. Ale určitě tam někdo něco chystá. Bylo by jistější, kdybychom počkali, až budete na palubě své lodi."

"Jestli je tam někdo, kdo ví, kde se zdržuje kapitán Lairdová, chci s ním mluvit jako první!" odpověděl Stone stroze. "Dřív, než ho zabijete. Vylomte ty zatracené dveře."

Mravenec chvíli upíral na Stonea své fasetové oči, ale pak se prudce obrátil. Pisklavým povelům přivolał další dva bojovníky, kteří přinesli mobilní laserový kanón na trojnožce, nachystali ho, namířili na zámek pancéřových dveří a stiskli spoušť.

Poslední, co si Stone ještě pamatoval, byl oslňující laserový paprsek a pak druhý, ještě jasnější světelný záblesk, jenž se objevil za dveřmi oné místnosti a jenž na kusy roztrhal mravenčí bojovníky i s jejich laserovým dělem, jakož i Stoneův pancéřový skafandr.

Později si Charity uvědomila, že ta příšerná cesta mohla trvat nanejvýš tak půl hodiny. Ale během ní ji to připadalo jako celá věčnost.

Hartmann zhasil svítidlo, takže projížděli potrubím v naprosté tmě, avšak Charitiny smysly pracovaly s přesností a ostrostí dosud nepoznanou.

Doslova cítila každý metr rezavé oceli, po kterém jela gumová kola jejich vozu, slyšela doslova každé vydechnutí všech okolo ní. A naprostá tma, do které se vůz nořil, jí ničila nervy víc, než si hodlala přiznat.

Jeli asi deset minut - vůz stále zrychloval a nyní se již pohyboval rychlostí téměř čtyřiceti nebo padesáti mil za hodinu, když vtom se za nimi ozvala tlumená, podivně suchá rána, kterou následovalo dlouhé, přibližující se hřmění a vzápětí se celé potrubí počalo otřásat a vibrovat.

Charity slyšela, jak prastaré železo nad nimi skřípe.

"Co to bylo?" zeptala se vylekaně.

Hartmann neodpověděl hned, ale ona slyšela, jak se ve tmě vedle ní pohnul.

Nakonec zavrčel: "Malé překvapení, které jsme připravili pro vaše přátele."

A náhle se ozval Kyl. "Kde je váš druhý muž, poručíku Hartmanne?" zeptal se.

Když Hartmann neodpověděl, zeptal se Kyl ještě jednou. "V centrále byli dva technici, poručíku Hartmanne."

"To je pěkné, že umíte počítat do dvou," řekl Hartmann.

"Kde je?" trval dál na svém Kyl.

"Nemohli jsme na něho čekat," odpověděl Hartmann vyhýbavě.

Ani se nenamáhá lhát přesvědčivě, pomyslíla si Charity zděšeně.

"Vy... jste ho tam nechal," zamumlala. Studený, takřka ochromující děs se jí šířil celým tělem. "Nechal jste ho tam, aby se... s celou stanicí vyhodil do povětří!"

"Toto není první základna, kterou objevili," odpověděl Hartmann přiškrčeně. "Několikrát jsme zkoušeli použít časované bomby nebo výbušné nálože s dálkovým odpalováním. Ale vždycky něco selhalo."

"A proto jste... obětoval jednoho svého muže?" zeptal se Skudder rozrušeně.

"Má šanci," odpověděl Hartmann. A všichni cítili, že také to je lež. "Je to mechanická roznětka. Spustí se, jakmile mravenci začnou překonávat automatickou obranu. S troškou štěstí se ještě může dostat ven."

"A s troškou smůly ne, že?" zeptala se Net ostře.

"Základna nesmí padnout Moronům do rukou," odpověděl Hartmann tónem, který byl už jen trochu vzdorovitý. "A kromě toho tam zůstal dobrovolně."

"Ano?" zeptala se Charity s jízlivým výsměchem v hlase. "Vy jste ho dobrovolně nahlásil?"

"Ne!" vyštěkl Hartmann. "Losovali jsme. Šance, že to potká jeho, byla právě tak vysoká, jako že tam bude muset zůstat kdokoli jiný z nás. Ostatně já jsem taky tahal los."

Zbytek cesty proběhl v tísnivém, takřka nepřátelském mlčení.

Konečně vůz zastavil a Hartmann opět rozsvítil světlo. Pronikavý, v první chvíli až bolestivý kužel světla ozařoval obrysy obrovské ocelové podzemní komory, do které ústila tři nebo čtyři potrubí. Na stropě byl poklop, který vypadal jako vchod do věže na ponorce, uzavřený otáčecím kolem.

Hartmann na něj mlčky ukázal, vystoupil jako první z vozu a otevřel otvor. Když se těžké víko odklopilo, automaticky se rozložil od něj k zemi skládací žebřík.

Šplhali po něm nahoru v naprosté tmě, protože Hartmann opět zhasil svoji svítilnu, jakmile začal jako poslední stoupat po příčkách žebříku. Otvor, kterým nakonec vylezli ven, byl zřejmě udělán dodatečně a násilně.

Na rozdíl od Heleniných lidí v Paříži se obyvatelé tohoto rozbitého města zřejmě nespokojovali jen s tím, co našli, nýbrž si to představovali podle svých požadavků.

Charity odstoupila od žebříku, aby udělala místo Net, která stoupala za ní, a nejistě se rozhlédla kolem sebe. Co v první chvíli považovala za sklep, byly parkovací plocha podzemní garáže. Část betonového stropu se zřítila, takže dovnitř padalo šedé denní světlo a mezi troskami a odpadky, nahromaděnými za půlšestého desetiletí se tyčily zrezivělé vraky vozů, které zde byly v den X odstaveny a nikdy už odvezeny.

Znovu si musela klást otázku, co se tu přihodilo. Město bylo totálně zpusťované; tak důkladně, že snad museli útočníci postupovat od domu k domu, od ulice k ulici a systematicky vše ničit. Přitom Charity na vlastní oči viděla, že mimozemšťané dokázali vyhubit obyvatelstvo celého města, aniž by přitom rozbili jedinou okenní tabulku.

Hartmann pokynul jednomu z vojáků, aby mu pomohl, a společně se pokoušeli zavalit vstup do šachty několikacentovým betonovým blokem. Chvilí se marně namáhali, potom Kyl beze slova vstoupil mezi ně, lehce oba muže odstrčil stranou a bez jakéhokoli mimořádného úsilí zavalil otvor v betonové podlaze oním obrovským kusem betonové zdi. Hartmann užasle vytřeštil oči, avšak v Lehmanově pohledu jako by najednou zaplanuly drobné plamínky.

Charity si předsevzala, že mladého vojáka nespustí z očí. Antipatie, kterou projevoval vůči Kylovi, jí byla nápadná už dřív. Na rozdíl od Felss mu činilo skutečnou radost, když s nimi mohl zacházet jako s vězni; s nimi a zejména pak s Kylem.

Zahнала tyto myšlenky a pohlédla na Geigerův detektor. Radioaktivita byla vysoká, ale ne nebezpečná. Přesto nebude zřejmě radno zdržovat se zde déle, než je nezbytně nutné.

Vrhlá tázavý pohled na Hartmanna a poručík ukázal na jeden ze zrezivělých autovraků, kterých tu bylo v podzemní garáži bezpočet.

Teprve, když se k němu přiblížili, poznala Charity, že to není vrak.

To, co na první pohled vypadalo jako otlučený, rzi a hnilobou rozežraný mikrobus, bylo obrněné vozidlo, ve kterém bylo místo bezpochyby pro deset až dvanáct osob. Hartmann vytáhl z opasku malý dálkový ovladač a na boku domnělého volkwagenu se otevřely dveře z pancéřové oceli. Za nimi se objevila jasně osvětlená, téměř klinicky čistá kabina. Rebelové z Kolína si zjevně nemohli na nedostatek technického vybavení stěžovat.

Nastoupili do vozu a Kyl uložil zraněného technika pohodlně na zadní sedadla. Muž se nehýbal a Charity se v první chvíli domnívala, že již není naživu. Avšak Kyl na její polekaný pohled odpověděl strohým, uklidňujícím přikývnutím, takže usedla na lavici vedle Hartmanna a čekala, až se Felss usadí k volantům a nastartuje motor. Vozidlo se dalo do pohybu takřka bezhlučně. Přední sklo bylo poškrábané a špinavé až k neprůhlednosti, avšak před Felsem se rozsvítila celá řada malých monitorů, na kterých mohl sledovat okolí. Ne všechny však ukazovaly bezprostředně nejbližší okolí. Zdálo se, že toto vozidlo je vybavené také různými sledovacími a radarovými systémy.

Hartmann si všiml jejího pátravého pohledu a pravil se slyšitelnou pýchou: "Přebudovaný obměňovaný transportér, kapitáne Lairdová. Nenechte se zmást jeho vnějším vzhledem. Felss na něm pracoval téměř dva roky, aby ho uvedl do tohoto stavu."

"Na to by Skudder nepotřeboval víc než deset minut," ukázal Gurk s přezíravým posunkem na otlučenou střechu. Hartmann ho ignoroval, avšak přes Felssův obličej přelétl lehký úsměv.

"Vyplatilo se to," odpověděla Charity. Mladík za volantem se usmál ještě o něco polichoceněji a Hartmann pokračoval: "Ta věc je dokonale odstíněná - nedá se zjistit ani radarem, ani infračervenými paprsky či nějakou jinou známou sledovací metodou."

"To říkáte vy," řekl Kyl. "Žádnou vaší známou metodou."

Hartmann ignoroval i jeho a pokračoval: "Pokud by nás náhodou nezahlédli, jak se pohybujeme, tak si nám můžou s tím svým zatraceným kluzákem třeba sednout na střechu, aniž by poznali, že pod sebou mají něco jiného než

starý vrak."

To považovala Charity za poněkud přehnané, ale chápala, o čem Hartmann mluví. Zřejmě to nebylo poprvé, co se on nebo některý z jeho kamarádů nacházel na útěku před Morony.

Vyjeli z podzemní garáže a Charity uviděla, že se změnila - venku stále ještě byl jasný den, jenže slunce bylo zakryto obrovským oblakem prachu.

Nějakou dobu seděla mlčky a sledovala obrazovky před Felsssem, potom vstala a přikrčena se vydala k ostatním, kteří se uvelebili na zadních lavicích transportéru. Helena ležela na boku s koleny přitáženými k tělu a spala. Gurk seděl vedle ní jako loutka harlekýna a zíral do prázdna, zatímco Net se Skudderem pečovali o zraněného technika.

Muž byl stále ještě v bezvědomí, ale začínal se neklidně pohybovat.

Jeho ruce škrabaly po plastickém potahu sedadla, rty jako by se snažily vyslovit krákoravé nesouvislé útržky slov. Sít lesknoucích se perliček potu mu pokrývala čelo i krk.

Charity ho chvíli zamyšleně pozorovala a pak se obrátila na Kyla.

"Ošetři, prosím tě, Hartmanna," řekla schválně tak nahlas, že Hartmann musel slyšet její slova a měl příležitost protestovat. Avšak nevyužil jí, a proto pokračovala. "Snad bys mu mohl aspoň nějak zmírnit bolesti."

"To není třeba," zavrčel Hartmann na předním sedadle. Ale neznělo to právě nejpřesvědčeněji, proto Kyl po krátkém zaváhání vstal a zamířil k němu. Charity viděla, jak Hartmannovi ztvrdly rysy, když se nad ním megaman naklonil a obratnými prsty mu začal prohmatávat rameno.

"Rád bych aspoň věděl, kam jedeme," řekl Skudder, když se Charity vedle něho posadila a s vyčerpaným povzdechem zavřela oči. "Já taky," zamumlala.

"Pomalu mě to dožírá," řekl Hopi. "Zacházejí s námi jako s vězni." Avšak jeho slova zněla vlastně jen unaveně.

Charity zvedla víčka, pohlédla nejprve na něho a potom na Hartmanna.

Skudder mluvil tiše, avšak vojákův pohled jí prozrazoval, že přesto jeho slovům rozuměl. "Těmi taky zřejmě jsme," řekla po chvíli s unaveným pokrčením ramen.

"Ano," řekl Skudder. Nevesele se zasmál. "Pomalu v tom začínáme mít cvik, že?"

Charity opět zavřela oči a opřela se. Únava na ni narážela jako těžká, teplá vlna, až nakonec usnula - a hned vzápětí se zase probudila, když vůz náhle zastavil tak prudce, že ji to skoro vymrštilo ze sedadla.

"Co se stalo?" zvolala poplašeně.

Žádný ze tří vojáků neodpověděl, avšak viděla, jak se Felss s Hartmannem rozrušeně sklánějí nad monitory a sledují je jako uhranutí.

Když se naklonila dopředu, stiskl Felss nějaká tlačítka a motor i vnitřní osvětlení zhasly.

Jediné světlo teď pocházelo z malých monitorů před vojákem, a také ty zhasínaly jeden po druhém, až nakonec zůstala v provozu jediná obrazovka.

"Co se děje?" zeptala se Charity ještě jednou.

Hartmann máchl prudce rukou, aniž by jí věnoval jediný pohled.

"Ticho!" zašeptal. "Už ani muk!"

Charity poplašeně pohlédla na maličký monitor - a zděsila se. Na obrazovce byl úsek zpustošené ulice, po které se jejich vůz pohyboval.

Ani ne sto metrů od nich se pohybovalo obrovské množství černých mravenců a nad hmyzími bojovníky se vznášel obrovský stříbrný disk.

"Stále nás hledají."

Hartmann úsečně přikývl, ale neodpověděl. Mravenci se pomalu pohybovali ulicí. Znovu a znovu jednotlivě nebo v malých skupinách vnikali do rozbitých domů.

"Tudy neprojedeme," řekl Hartmann naštvaně. "Obraceji tu každý kámen."

"Já jsem myslel, že ta věc je úplně izolovaná," řekl Kyl jízlivě.

Hartmann ho sjel naštvaným pohledem. "To taky je," řekl. "Ale jen dokud se nepokusí vyломit dveře." Chvilí přemýšlel, pak vydal povel, podtržený rázným posunkem. "Vezmeme to na západ."

Charity koutkem oka zahlédla, jak se Felss vyděsil. "Ale to..."

Hartmann ho přerušil. "Vím, co to znamená," řekl. "Ale tam vpředu určitě neprojedeme."

Nakonec Felss přikývl a znovu nastartoval motor. Přesto trvalo skoro deset minut, než se vozidlo rozjelo - Felss trpělivě vyčkával, až většina mravenců bude zaměstnána v nějaké zřícenině nebo hromadě trosk, potom přidal pomalu plyn, zabočil doprava a vjel do úzké boční uličky, téměř zasypané troskami.

Jeli teď mnohem rychleji a Felss se projevil jako vynikající řidič.

Zřejmě nejel tuto trasu poprvé a okolí znal jako své boty.

Zatímco mířili dál na západ, počínalo se okolí postupně měnit.

Ulice byly stále lemovány vyhořelými, vybombardovanými domy, ale stále častěji teď mohla Charity vidět i místa zelené nebo purpurové barvy.

Brzy se uprostřed rozpukaného asfaltu začaly objevovat zelené chomáčky a po nějakých deseti minutách se již obměněný vůz valil ulicemi zbořeného města, které se neodlišovaly od vnějších obvodů pařížské Volné zóny. Z hlubokých trhlin v zemi vyrůstaly různé rostliny, suché keře, malé, pokroucené stromy, ale také podivné zelenofialové rostliny z moronského světa, které Moroni vyseli i v tomto městě.

Nedařilo se jim tu tak dobře jako v Paříži; namísto aby vytlačily domácí rostliny, zřejmě se spokojily jen s různými výklenky a prolukami, které pozemské flóře nenabízely dost živné půdy.

Náhle se na obrazovce objevila lidská silueta a Felss dupl na brzdu.

Muž byl malý a šel tak shrbeně, jako by byl zmrzačený. Vlasý měl dlouhé a rozčuchané, padaly mu až na ramena, zatímco velkou část jeho obličeje skrýval plnovous, který vypadal, že nebyl jedinkrát v životě zastřižen. Postava byla oblečená do jakýchsi hadrů, pod nimiž tu a tam prosvítala tmavá kůže, posetá jizvami a spoustou stop po spáleninách.

"Kdo je to?" užasla Charity.

Hartmann se zachmuřil. "Hovnožrout." zavrčel.

Nepřeslechnuté opovržení v jeho hlase přimělo Charity, aby na okamžik odtrhla pohled od obrazovky a pohlédla na Hartmanna.

Poručík hleděl na postavu na monitoru se směsí hněvu a zhnusení.

"Hovnožrout? To myslíte..."

"Ty, co přežili?" Skudder se zvědavě přiblížil a pokoušel se mezi Charity a Felsem také zahlédnout, co je na obrazovce. "Přežili tu ještě nějakí lidé?"

Hartmann přikývl. "Když je tak chcete nazývat," odpověděl.

"Jsou to zvířata! Vypadají snad jako lidé, ale nejsou to lidé, to mi věřte."

Skudder chtěl něco namítnout, ale Charity jej sjela rychlým, varovným pohledem. Ten podtón v Hartmannově hlase nebylo jen prosté opovržení. Ale téměř si byla jistá, že by nebylo nějak obzvlášť chytré v tuto chvíli víc rozvíjet ožehavé téma.

"Dál!" poručil Hartmann Felsovi. "Ale opatrně!"

Pomaličku vedl Fels těžký obrněný vůz dál. Postava zmizela z obrazovky stejně rychle, jako se na ní objevila, avšak Charity byla přesvědčená, že stále častěji vidí mihat se ve zříceninách jakési rychle se pohybující stíny.

Uplynulo jen pár minut, když se před nimi objevila druhá zanedbaná postava. Tentokrát zůstala na chvíli stát a pohlížela vstřícně přibližujícímu se obrněnému vozidlu, než sebou s neuvěřitelnou mrštností hodila a zmizela znovu v houští.

Hartmann hněvivě stiskl rty. "Zatraceně!" řekl. "Viděli nás! To nám tak ještě chybělo."

"Proč?" otázal se Kyl. Také on vstal a potichu se přiblížil. "Ti nám přece nemohou být nebezpeční - nebo ano?"

Hartmann se na něho zlostně podíval a s demonstrativní prudkostí se otočil nazpět k monitorům.

"Kolik tu je těch přežívajících?" vyzvíдалa dál Charity.

"Až moc," odsekl Hartmann hrubě. "Možná pár tisíc, nikdo přesně neví."

"Tisíce?" zapochybovala Charity. "A čím se živí?"

"Všim, co najdou," odpověděl Lehmann namísto Hartmanna.

"V nejhorším případě požírají jeden druhého. Nebo vlastní děti."

Charity zůstala na Lehmannu hledět s úděsem. V jeho hlase bylo tolik pohrdání a nenávisti, že to Charity snad ještě nikdy neslyšela.

"A nikdy jste se jim nepokusili pomoci?"

"Pomoci?"

"Vždyť jsou přece lidé!" řekla Charity. "Jak..."

"Ne, nejsou," přerušil ji Hartmann chladně. "Jenom tak vypadají."

Než mohla Charity cokoli odpovědět, řekl Skudder tiše: "Kolikrát se ptám sám sebe, jestli stojím na té správné straně."

Hartmann se prudce otočil a zřejmě se chystal po Hopim vyjet, avšak v tutéž chvíli cosi s tlumeným zaduněním udeřilo do vozu a všichni se zděšeně zadívali znovu na monitor.

Stíny se pohybovaly podél cesty, objevovaly se a zase mizely. A pak do vozu narazil druhý a třetí kámen. Fels potichu zaklel a přidal plyn. Vůz poskočil dopředu a s hrozným poskakováním a zmítáním se hnál dál ulicí. Avšak bombardování kameny neustávalo; některé z nich byly tak velké, že se vozidlo pod nimi citelně otřásl.

Fels pustil volant a sáhl po ovladači zbraní, avšak Hartmann rázně učinil rukou odmítavý posunek.

"Nestřílet!" poručil.

Fels se podířil s viditelnou nelibostí, ale neodporoval a plně se soustředil jen na to, jak udržet stále víc se zmítající vůz pod kontrolou.

Trvalo to jen pár minut, ale bylo to jako probíhání trestnou uličkou.

Několikrát byl vůz zasažen skutečně prudce a jednou se dokonce na ně řítit obrovský betonový blok, padající z kteréśi zříceniny, a minul je jen o pár metrů. Nakonec však nechali běsnící hovnožrouty za sebou.

"To bylo jen tak tak," řekla Charity a oddechla si. "Zřejmě si s nadzemními obyvateli tohoto města nijak zvlášť dobře nerozumíte, poručíku Hartmanne."

Hartmanne se nevesele usmál. "Jsou mezi námi jisté názorové rozdíly," řekl. "Ale my máme většinou lepší argumenty."

Asi po půl hodině začalo slunce skutečně zapadat. Šedivé smrákání se vmísilo do vzduchu obtěžkaného prachem. Ve voze zavládlo hluboké ticho. Lehmann a Fels občas mezi sebou prohodili polohlasně nějaké slovo, tu a tam zasténal zraněný technik. Od jejich prvního setkání s hovnožrouty nikdo z Charitinych přátel nepromluvil, ale Charity přesně cítila, co se v nich odehrává. Všichni si kladli otázku, jsou-li tito muži skutečně jejich spojenci. Byli to sice nepřátelé Daniela a jeho pochopů - ale byli jen proto jejich přátelé?

Vůz zpomalil a nakonec docela zastavil. Charity poplašeně vzhledla a její pohled se poprvé po půlhodině zase setkal s Hartmannovým.

"Co se stalo?" zeptala se.

Hartmann beze slova zvedl ruku a vyzval ji, ať přijde k němu.

Mezitím se již setmělo natolik, že Charity rozeznávala okolí jen velice nejasně. Felss si netroufal zapnout světlomety, ale jeden monitor byl zřejmě vybaven kamerou se zesilovačem zbytkového světla: obraz na něm byl velmi světlý a zrnitý, takže vypadal až přízračně. Přitom už to, co bylo na obrazovce vidět, bylo příšerné dost a dost.

Také tato část zborceného města byla pokrytá rozmáhající se džunglí. Na pravé straně silnice tvořilo houští takřka neproniknutelnou stěnu, nejenže o trochu přerůstající ohořelé trosky, ale také je zcela pohlcující. Na druhé straně ulice se vypínaly zmražené stromy. Za nimi se pohybovalo čtyři nebo pět postav v roztrhaných šatech a s dlouhými, rozčuchanými vlasy.

V první chvíli nedokázala Charity přesně rozeznat, co to dělají; pak stiskl Felss jakési tlačítko na přístrojové desce a obraz se trochu zlepšil. Charity uviděla, že jsou postavy shromážděny v půlkruhu kolem jakési bahnitě louže.

"Co to dělají?" zeptal se Skudder.

"Počkejte chvíli," odpověděl Hartmann. "Uvidíte sám."

Několik vteřin se žádá z postav ani nepohnula. Náhle se z bahna vynořilo cosi obrovského. Třebaže to mělo celé tělo pokryté šedým bahnem, Charity i ostatní poznali okamžitě, co to je - mravenec.

O chvíli později jej následoval druhý, mnohem menší, který i při značně nekvalitním obrazu na monitoru vypadal jaksi nehotově. A teprve nyní pochopila Charity, co to má vlastně před očima: Ti dva mravenci byli mláděta a to bahno nebylo bahno, nýbrž...

"Mana!" řekl Skudder užasle.

Hartmann se po něm podíval úkosem. "Zajímavé pojmenování pro to čertovo dílo," zabručel.

Oba Moroni pozorovali pět lidských postav strnulýma, lesklýma očima. Po jisté chvíli dva z mužů postoupili dopředu a vytáhli cosi ze svého oděvu. Charity nedokázala rozeznat, co to je, avšak viděla, jak se každému z obou mravenců chvilivě roztřásla dolní čelist.

"Oni... je krmí!" řekl Skudder užasle.

Hartmann zamračene přikývl. "Vždycky jich pár okouní poblíž těchto hovnivých děr. Starají se o ty malé bestie, dokud nevyrostou dost na to, aby dokázaly z díry vylézt."

"Ale proč?" zeptala se Charity zmateně.

"Proč se nezeptáte přímo jich?" odpověděl Hartmann ostře. Ironicky se usmál. "Jsem si jistý, že vaše přátele potěší, že vás uvidí. Ti jejich draží drobečci nikdy nepohrdnou troškou papání navíc."

"Mravenci jim zase na oplátku dodávají potraviny," řekl Felss.

Zíral na obrazovku stejně znechuceně a rozzlobeně jako jeho nadřízený, přesto však dokázal své pocity držet lépe na uzdě. "A dovoluji jim zde žít."

"A pořádat hony na nás," dodal Hartmann.

Pokynul Felssovi. "Jeďte dál. Ale opatrně."

Felss nastartoval motor obrněného vozidla a opatrně se s ním rozjel.

Při pomalé jízdě vůz nevydával téměř žádný hluk. Přesto si však Charity všimla, jak pohled mladého vojáka znovu a znovu nervózně sleduje kontrolní přístroje a také zpětný monitor.

"Jsou nablízku nějaké kluzáky?" zeptala se.

"Ne." Felss zavrtěl hlavou. "Myslím, že jsme jim dokázali utéct."

A přesně v tu chvíli se země pod jejich vozem propadla.

Jako výtahem se sunulo jejich vozidlo do hloubky tří nebo čtyř metrů, dokud s ničivým úderem nedopadlo na dno. Otřes byl tak silný, že všichni spadli ze sedadel na zem. Motor s ostrým zakvilením zhasl.

Vnitřní osvětlení vozu zablikalo a zhaslo, současně se ozval praskavý kovový zvuk, jako by se vůz trhal na dva kusy.

Charity se ještě napůl omráčená zvedla a rozhledla kolem sebe v přízračném červeném nouzovém osvětlení, které se automaticky zapnulo. Náraz ji odhodil mezi dvě lavice, avšak vyvázla jen s pár modřinami. A jak to vypadalo, také ostatní měli štěstí. Zdálo se, že žádný z nich není vážně zraněn.

"Co to bylo?" zeptal se Kyl.

"Past!" Hartmannův hlas zněl poněkud příškrteně. Také on byl shozen ze svého velitelského sedadla. Kyl mu podával ruku, aby mu pomohl vstát, avšak Hartmann to ignoroval a se sténáním se opřel o okraj sedadla. Dokonce i v tom slabém, přízračném světle nouzového osvětlení si Charity povšimla, jak jeho oči planou hněvem.

"Pryč odtud!" zavelel. "Rychle! Než budou tady!"

Skudder chtěl otevřít dveře, ale byly vzpříčené. Kyl se postavil vedle něho, avšak ani spojenými silami se jim nepodařilo pancéřové dveře otevřít víc než o jeden centimetr.

"To nemá smysl," řekl Hartmann hrubě. Ukázal na přední sklo.

"Vyrazte to!"

Charity zaváhala, avšak Felss i s druhým vojákem vzali beze slova okamžitě své pušky a pažbami začali bušit do neprůstředného skla.

Několikrát museli udeřit vši silou, než se ve vypouklém skle objevila první trhlinka, nakonec se však přece jen celé sklo vyklopilo ven - a se zařinčením narazilo na jakousi překážku.

Felss se s hekáním protáhl úzkou škvírou ven, uchopil přední sklo a vyhodil je nahoru na střechu. Pak se sklonil a podal ruku Charity.

Když vylezla ven za ním, uviděla, proč se nedaly dveře otevřít: zjevně se nepropadli do žádného sklepa, jehož strop povolil pod vahou obrněného vozu, nýbrž skutečně padli do vykopané pasti, připravené speciálně na ně.

Charity vylezla na střechu vozu, aby udělala místo druhým, a sundala z ramene zbraň.

Asi půl metru nad její hlavou vyla divoká vichřice. Zaštitila si oči dlaní a pokoušela se něco v téměř naprosté tmě rozeznat. Navíc vichřice řádila tak prudce, že sotva dokázala určit, který pohyb patří živé bytosti a který ne.

"K vysílačce!" překřičel Hartmann skučením větru, když také Felss vylezl jako poslední na střechu. Mladý voják sebou trhl, nervózně se otočil a pak pomalíčku slezl zase nazpět do vozu. "Ohlase naši polohu!" řval za ním Hartmann. "Kód 5!"

"Co to znamená?" zeptala se Charity.

"Že půjdeme dál na západ!" zařval jí v odpověď Hartmann. "Nemůžeme tu zůstat. Během několika vteřin zaměří vysílačku a přijdou sem."

Vytí vichřice bylo tak hlasité, že když se vyškrábali z díry ven, skoro se ani neslyšeli. Charity si oběma rukama zaštitila obličej, ale i tak měla pocit, že jí vzduchem poletující písek během několika vteřin strhá kůži z těla.

Když přešli na druhou stranu ulice, kde byli alespoň trochu krytí stěnami zřícenin, vichřice se trochu zmírnila. Byl to téměř uragán, avšak uvnitř obrněného vozu nic necítili.

Hartmann se zastavil a obrátil se k ostatním. Hleděl na ně mezi prsty prvé ruky, jíž si chránil oči, zatímco levou ukazoval k západu, a nakonec udělal ještě jakýsi zvláštní pohyb; pravděpodobně jim chtěl dát na srozuměnou, aby se drželi pohromadě.

Šli dál, naklánějice se dopředu proti vichru. Charity viděla Skuddera a ostatní jen jako nejasné siluety, třebaže kráčeli pár kroků za ní.

Nicméně uviděla, že Hopi drží kolem ramen obě dívky, aby se jim lépe postupovalo proti větru, zatímco Kyl nese přes rameno tělo zraněného technika. Po Gurkovi nebylo nikde ani stopy, ale o trpaslíka si Charity nedělala žádné vážné starosti. Gurk si zatím dovedl poradit v každé situaci. Krytí velkou hromadou trosk se na chvíli zastavili, aby se domluvili.

"... do lesa!" porozuměla Charity. Hartmann křičel ze všech sil, avšak vichřice jej snadno přehlušila, takže slyšela jen útržky slov.

"...mezi zříceninami nás najdou! Musíme... se dostat do lesa... pozor! Všude.... hovnožrouti!"

Potáceli se dál. Charity dvakrát upadla a také ostatní měli velké problémy pohnout se alespoň z místa, když překračovali volné prostranství před okrajem lesa. Vítr se tady do nich opíral s takřka dvojnásobnou silou. Avšak nakonec to přece jen nějak zvládli. Po několika minutách, které jim připadaly jako věčnost, pronikli do hustého porostu.

Husté listoví a větvoví jim nabízely mnohem lepší ochranu před náporu vichru než ruiny, mezi kterými vítr nabýval ještě větší síly.

Těžce oddechujíc zůstala Charity na chvíli stát. S nelibostí se rozhlédla kolem sebe. Les byl tak hustý, že už sotva rozeznávala Hartmanna a oba vojáky, kteří stáli jen pár kroků před ní.

Chystala se právě jít k nim, když vtom náhle skučení vichru přerušilo vysoké, pronikavé zavytí a tmu na okamžik prořízlo oslňující zablýsknutí. Chvilí nato zaslechli tlumené zadunění exploze.

"Co to bylo?" zeptala se Net vyděšeně.

"Náš vůz," odpověděl Hartmann zachmuřeně. "Zaměřili vysílačku. Zatraceně!"

Výraz jeho obličeje se ještě víc zachmuřil. "Rychleji, než jsem předpokládal."

"Tak to abychom odtud pokud možno rychle zmizeli," řekl Skudder vylekaně.

Hartmann udělal uklidňující posunek. "To není třeba. Tady jsme v bezpečí."

"V bezpečí?" Skudder se jízlivě zasmál. "Jediná laserová salva proti okraji lesa a..."

"To neudělají," přerušil ho Hartmann klidně.

"Jak to že ne?" vyzvíдалa Charity.

"Neudělají," řekl Hartmann. "Přesto bychom ale měli odtud zmizet. Může trvat i hodinu, než si pro nás dojedou. Pokud vůbec budou v této vichřici schopni odstartovat. A ty zatracené kluzáky tu nejsou jediným nebezpečím."

Těsně bok po boku šli dál, přičemž Hartmann dbal zvlášť bedlivě o to, aby nevyšli z lesa, ani se do něj hlouběji nevanořili. Postupovali dobře, třebaže tu a tam se před nimi objevovaly různé překážky: díry v zemi, zbytky zdí a hromady sutě, které bující lesní vegetace ještě nedokázala strávit, anebo také bahnitě tůňky, ve kterých možná sídlila mláďata mravenců. Byli na cestě asi půl hodiny, když náhle Kyl polohlasně vykřikl a varovně zvedl ruku. Charity se prudce zarazila a také Hartmann a jeho muži zastavili uprostřed kroku a tázavě pohlédli na megamana.

"Co je?" zeptala se Charity neklidně.

"Já... nejsem si jistý," odpověděl Kyl s výrazem napjatého soustředění v obličeji. "Ale jako by se něco... přibližovalo."

"Co jako?"

Kyl bezradně pokrčil rameny. "Lidé," řekl konečně. "Poměrně hodně. Patnáct - snad i dvacet."

"Co to mele?" zeptal se Hartmann nevrle. "V takovém vichru z těch svých děr nikdy nevylezají."

"Jestliže Kyl říká, že se někdo blíží, tak je to pravda," odpověděla Charity klidně, avšak tónem natolik přesvědčeným, že se Hartmann neodvážil dál odporovat, ale změřil si megamana s ještě větší nedůvěrou.

"Nic neslyším," řekl Lehmann hrubě. "Sakra, pojďme dál! Jestli budeme na smluveném místě pozdě, tak tady strávíme zbytek svého života."

Kyl si ho vůbec nevšímal. Pomalu sundal raněného z ramene, položil ho na zem a znovu se napřímil. Jeho pohled tékal černou stěnou okraje lesa, na chvíli ulpěl na jakémsi stínu a pak pátral dál. "Je to... ještě víc," mumlal. "Já... nevím co, ale..."

Následující události se pak seběhly navzdory Kylovu varování naprosto překvapivě. Ani ne metr od Hartmanna a jeho dvou mužů náhle z lesa vyběhlo cosi velkého, rozježeného tak rychle a s tak nebyvalou silou, že

poručík a oba vojáci sotva stačili uskočit stranou.

Za první krysou vyběhla druhá, pak třetí a čtvrtá. Zvířata s sebou vlekla cosi, co Charity nedokázala v první chvíli dost dobře rozeznat: vždycky dvě a dvě držely v tlamách jakýsi mokrý kožený pytel šedočerné barvy, ve kterém se cosi zmítalo a třáslo. Musela to být dost těžká kořist, protože navzdory své nezvyklé síly s ní měly krysy co dělat.

Za zvířaty se vyřítilo víc než deset postav oblečených v hadrech.

Téměř všichni byli ozbrojeni - oštěpy a kyji, někteří měli i primitivní sekery a krátké luky, z nichž vystřelovali neopeřené šípy. A byli tak soustředění na pronásledování krys, že Charitinu skupinu zahlédli, teprve když stáli prakticky před ní. Charity uviděla, jak Lehmann zvedl zbraň a namířil na jednoho z mužů; takřka současně na tři vojáky zamířily hroty nejméně šesti kopí a šípů.

"Ne!" Kylvův výkřik na okamžik muže jako by zmrazil.

Jediným skokem se ocitl megaman mezi Hartmannem a divochy, zvedl ruce a ještě jednou zařval zvučným hlasem: "Ne! Nestřílet!"

Lehmann se pokusil o útok stranou, aby měl volnou střelnou dráhu, avšak Kyl ho skoro ledabylým pohybem srazil k zemi, takže upadl a upustil zbraň. Současně Kyl ukázal jednou rukou na Charity a pak na krysy, které už téměř dosáhly okraje lesa.

"Zastavte je! Zastřelte je! Nesmějí uniknout!"

Charity neztrácela čas přemýšlením o jeho slovech. Obrátila se, strhla laserovou pušku z ramene a vypálila dvě krátké dávky. Současně vypálil i Skudder. Zasáhl sice jen jedno zvíře, jež bez hlesu na místě zcepenělo, avšak oslnující laserový blesk nebyl zřejmě krysám zcela neznámý, protože rázem s ustrašeným vypísknutím nechaly svou kořist ležet a v panice vzaly do zaječích.

"Co to má znamenat?" zeptal se Hartmann vztekle. Jeho pohled tékal nejistě mezi Kylem a skupinkou odrbaných špinavých postav, které utvořily sevřený půlkruh kolem něho a megamana. "Co..."

"Držte hubu!" přerušil ho Kyl hrubě. "Po nás nic nechtějí. Copak nevidíte?"

Navzdory tmě Charity viděla, jak Hartmann zbledl. Avšak Kylvova slova ho nerozrušila, spíš byl pořádně zmatený. Stejně jako Felss a Lehmann, který se mezitím zase vyhrabal na všechny čtyři, zvedl svoji zbraň a opět namířil na divochy. Avšak stisknout spoušť se neodvažoval.

Z lesa vyběhli další válečníci. Charity jejich počet teď odhadovala na padesát. Dokonce i se svou převahou zbraní neměli nijak skvělé šance přežít boj s touto přesilou. Také divoši se přibližovali jen velice pomalu, zbraně výhružně zvednuté a se zamračeným výrazem ve tvářích.

Nakonec se čtyři postavy oddělily a s pozvednutými zbraněmi zamířily k Charity a Skudderovi. Skudder zvedl výhružně laserovou pušku, vzápětí však zase paprskomet sklopil a ustoupil krok stranou, když zjistil, že těm čtyřem nejde ani o něho, ani o Charity. Divoši nedůvěřivě prošli mezi nimi a přibližovali se ke kokonům, které krysy na svém útěku upustily. Jeden z nich byl roztržený; vytékala z něho olejovitá, bezbarvá tekutina a vpíjela se do země.

"Co to je?" zamumlala Charity.

"Nehýbej se!" řekl Kyl vyplašeně. "Chtějí jen ta vajíčka. Nás ne."

"Vajíčka?"

Kyl ukázal na oba pulzující kokony. Teprve nyní Charity pochopila, o co jde. To, co ty čtyři krysy ukradly, nebylo nic jiného, než kokony, ze kterých se líhnou mladí mravenci a které tyto bojovníci z jakéhosi důvodu hlídají. Se zmateným, avšak fascinovaným pohledem přihlížela, jak dva divoši poklekli vedle roztrženého kokonu a opatrnými pohyby začali rozbitou schránku otevírat dál.

Pod ní se objevila malá mravenčí postavička s tenkýma nohama.

Divoce sebou škubala. Nohy, ještě příliš měkké a slabé, jako by byly z gumy, se zmítaly ve vzduchu, až se nakonec zachytily jednoho z mužů. Přesto se jim nevytrhl, nýbrž jen obratným pohybem uhnul před chňapajícími kusadly mladého mravence a se zjevnou námahou ho zvedl. Druzí dva mezitím prohlíželi druhý kokon a s úlevou si oddechli, když zjistili, že je nepoškozený.

Charity taky sklonila zbraň. Doufala, že divoši pochopí význam toho gesta. Mlčky přihlíželi, jak čtyři muži nesoucí zpátky kokon i mladého mravence nakonec zmizeli za řadami ostatních bojovníků, kteří však nikterak neprojevovali úmysl odejít.

Charitin pohled pozorně zkoumal obličej zanedbaných postav.

Pod vši tou špinou se skrývaly docela obyčejné lidské rysy - až na oči.

Byly to zvláštní oči, jejich pohled ji mátl. Měla dojem, že už chápe, proč mají Hartmann a jeho muži z těchto lidí takový strach. Tito muži a ženy v sobě měli něco... přízračného. Byli to divoši, kteří klesli takřka na úroveň doby kamenné. Avšak jejich oči nebyly očima primitivů.

Spočívalo v nich jakési tajemné poznání.

"Ztraťme se odtud," zašeptal Hartmann. "Dokud jsou ještě pokojní."

Kyl se nehýbal a Charity rázně zavržela hlavou. Cítila, že teď nemohou odejít. Tihle jim to nedovolí. Pomalu, s bušícím srdcem a třesoucíma se rukama, si zavěsila pušku na rameno, natáhla ruce před sebe s prázdnými dlaněmi nahoru; bylo to gesto natolik jednoduché a jednoznačné, že i primitivní divoši museli pochopit jeho smysl. Potom postoupila o krok blíž k válečníkům.

"Nevím, jestli mi rozumíte," řekla s přehnaně pečlivou výslovností a s velkými pauzami mezi jednotlivými slovy. "Nejsme vaši nepřátelé."

"Zbláznila jste se?!" zasípal Hartmann.

Charity ho ignorovala. Pohledy padesáti pozorných, temných párů očí ji upřeně sledovaly a jí se zdálo, že jí vidí až do žaludku. Najednou měla v krku hořký knedlík; srdce se jí rozbušilo jako stroj, který se vymkl kontrole.

A přece se jí netřásl hlas, když pokračovala: "My jsme zahnali krysy. Tady tím, vidíte?" Pomaličku pohybovala rukou k rameni, dotkla se zbraně a ukázala pak na ohořenou zdechlinu obrovské krysy.

Avšak válečníci ani teď nereagovali. A přece měla Charity pocit, že je prověřována tak důkladně, jako ještě nikdy v životě. S těmi lidmi se něco stalo; a najednou si už vůbec nebyla jistá, že jsou to divoši bez kultury a bez inteligence. Ba naopak, zdálo se, že mají ještě něco navíc.

Něco, co je natolik cizí a nepochopitelné, že tomu ona nebude nikdy schopna porozumět.

"Jsme vaši přátelé," řekla ještě velice pomalu a velice důrazně.

Velmi pomalu zvedla ruku, špičkami prstů se dotkla rezavého železného hrotu kopí, které držel v ruce bojovník, který jí stál nejbliž, a lehce jeho zbraň stlačila dolů.

Slyšela, jak Hartmann za ní nevěřicně zalpal po dechu, ale k její úlevě neřekl nic.

A náhle poklesly i zbraně ostatních divochů.

Charity si oddechla, ustoupila o krok zpátky a otočila se. Dokonce i Kyl zíral naprosto vyjeveně, avšak s výjimkou Hartmanna a jeho dvou mužů všichni sklonili zbraň.

"Dejte konečně pryč tu pušku, vy blázne!" řekla Charity rozhněvaně.

"Přece vidíte, že nemají v úmyslu nás napadnout."

Výraz v Hartmannově obličeji byl jen čirý vztek, avšak po posledním krátkém zaváhání také on sklonil pušku a oběma mužům posunkem naznačil, aby udělali totéž. Felss poslechl okamžitě, zatímco Lehmann vzpurně ohrnul ret a sklonil zbraň, teprve když se na něho Kyl výhružně podíval.

Charity se znovu obrátila k divochům. "Rozumíte naší řeči?" zeptala se.

Ani nepočítala s odpovědí, přece však nebyla překvapená, když muž, na kterého se přitom dívala, odpověděl nemotorným přikývnutím.

"Nejsme vaši nepřátelé," opakovala znovu. "Nic od vás nechceme. Chceme jen jít."

Pohled tmavých, podivně prázdných očí byl stále upřený na její tvář, avšak muž se nehýbal. Charity zvedla ruku a dlouhým pomalým gestem ukázala nejprve na sebe a pak na ostatní. "Chceme pryč," řekla ještě jednou. "Nechte nás jít a nikomu se nic nestane."

Dvacet, třicet vteřin čekala marně na odpověď. Nakonec si vyložila mužovo mlčení jako souhlas a pomalu se začala obracet. "Pojďme," řekla. "Ale hrozně opatrně. Žádné prudké pohyby."

Avšak když chtěla udělat první krok, divoch ji zastoupil cestu.

Oštěp, který držel ruce, sice nezvedl, ale jeho pohyb byl tak jednoznačný, že se Charity na místě zastavila.

"Nechte nás, prosím, jít," řekla. "Nic od vás nechceme. Chceme jen k našim lidem."

Muž se nehýbal, ale jako v odpověď na Charitina slova k němu přistoupil ještě druhý, a vtom náhle vjel pohyb také do ostatních divochů - po dvou nebo po třech se roztavili za Skuddera, za Net i všechny ostatní, zatímco zbytek kolem nich utvořil veliký kruh.

"Bravo!" řekl Hartmann jedovatě. "To bylo skutečně geniální, kapitáne Lairdová. Jestli jsme měli nějakou šanci tyto divochy vyřadit, tak jste nám ji právě prohrála."

Charity ho ignorovala. Byla zmatená. Muž, na kterého dosud mluvila, náhle zvedl ruku a nataženými prsty si ukázal na hrud'. "Jared," řekl. Jeho hlas zněl neobratně; zřejmě mu řeč působila potíže, jako by to bylo něco, co se sice před dlouhými lety naučil, avšak nikdy nepotřeboval.

"Jared?" opakovala Charity. "To je jméno?"

Muž přikývl. Rukou ukázal západním směrem. "Jít tam."

"Máme jít s vámi?" ujistila se Charity.

"Jít tam," opakoval Jared.

"To nejde," řekla Charity opatrně. "Nemůžeme jít s vámi."

Jared znovu ukázal na západ, tentokrát netrpělivým, téměř příkazujícím posunkem.

"Jít tam," řekl potřetí.

"Měli bychom udělat, co chtějí," řekl Skudder.

"Měli bychom je rozstřílet na hadry!" řekl Lehmann nenávisťně. "Dokud ještě můžeme!"

Charity ho sjela našťvaným pohledem. "Držte už konečně hubu, vy idiote!" řekla. "Copak nechápete, že oni rozumějí každému slovu?"

Lehmann se pohrdavě zasmál. "Vy nechápete, s čím tu máme co dělat," odpověděl vztekle. "Jsou to zvířata. Váš nový přítel vás pravděpodobně teď právě zve na večeři. Ale na jídelníčku budeme my."

"Kyle," řekla Charity klidně, "jestli ještě jednou otevře hubu, tak mu přes ni hned jednu vraz."

Lehmannovy oči sršely hněvem, avšak neodvažoval se už cokoli dodat, pouze sjel Charity a Kyla nenávisťným pohledem. Charity se opět obrátila k Jaredovi. "Máme jít s vámi?"

Jared přikývl. Znovu ukázal západním směrem. "Jít tam," řekl a zašermoval rukama.

Charity se lehce usmála. "Říkáš, rychle."

Jared přikývl a ukázal na opačnou stranu. "Přijít," řekl. "Brzo."

Co ho později udivovalo nejvíc, byla ta okolnost, že si vůbec nepamatoval žádnou bolest. Zahlédl oslnivý záblesk, zaslechl příšerný rachot a praskání a jako ve zpomaleném filmu vnímal, jak se těžké ocelové dveře před ním rozletěly a střeptiny provrtaly jeho ochranný oblek. Necítil však žádnou bolest, ani žádné zděšení, třebaže v tu chvíli byl neotřesitelně přesvědčen, že umírá.

Stone nezemřel, ale přesto si vzpomínal na ten pocit, kdy opouštěl své tělo a klouzal dlouhým, temným tunelem, šachtou, na jejímž konci čekalo mírné, nevýslovně krásné světlo. Ale potom ho cosi vrátilo zpět. Nevzpomínal si, jak se dostal zpět na palubu kluzáku. Následující vjemy byly pohled do strnulé Luciferovy tváře, která se nad ním skláněla a bodnutí dlouhé tenké jehly, která se mu zavrtala do těla.

Pak upadl do hlubokého bezvědomí, v němž ho pronásledovaly noční můry a nesmyslné, ale strašlivé vize. Cítil, že není sám. U jeho lůžka stála vysoká štíhlá mravenčí postava a všemi čtyřmi pažemi cosi prováděla s přepínači komplikovaně vyhlížejícího přístroje, který stál vedle jeho postele.

Bezpočtem tenkých drátků a hadiček byl přístroj připojen k jeho tělu.

Lucifer si všiml, že se Stone probudil a otočil k němu hlavu. Stone si chvíli namlouval, že snad vidí v jeho fasetových očích, velikých jako pěsti, škodolibé zablýsknutí.

"Co se stalo?" zeptal se. Zděsil se, když uslyšel zvuk svého vlastního hlasu. Mnohem víc než cokoliv jiného vypovídal o tom, jak na tom Stone je.

"Ani se nezkoušejte pohnout," odpověděl Lucifer. "Nemluvte. Utrpěl jste velice těžké zranění."

"To vím," zamumlal Stone. "Co se stalo? Co..."

"Past," řekl Lucifer.

"Past?" zopakoval Stone se zasténáním. "Vy idioti! K čemu máte všechny ty svoje zázračné přístroje? To už ani nedokážete objevit časovanou bombu?"

"To umíme," odpověděl Lucifer nedotčeně. "Ale ta bomba nebyla časovaná. Nechali tam jednoho svého muže, aby ji odpálil ručně."

Stone opět zasténal a zavřel oči. Chvíli nevěděl, co je horší - hněv nad tím, co se stalo, anebo děs představy, jak se jeden z těch bláznů sám vyhodí do vzduchu jenom proto, aby s sebou vzal do pekla i několik mravenců. "Jak je to... zlé?" zeptal se namáhavě.

"Velmi zlé," odpověděl Lucifer chladným, necitlivým způsobem stroje. "Vaše tělo bylo neopravitelně poškozeno."

Asi vteřinu trvalo, než Stone pochopil, co tím jeho pobočník míní.

Vyděšeně vytřeštil oči a zíral na obrovského mravence. "Neopravitelně...?"

"Není žádný důvod k obavám," uklidňoval ho Lucifer. "Právě se nacházíme na zpáteční cestě do New Yorku. Vybavení na palubě této lodi stačí k tomu, abychom po celou cestu dokázali suplovat všechny důležité životní funkce vašeho těla."

"Znamená to, že... jsem mrzák?" zeptal se Stone vyděšeně.

Lucifer mu odpověděl stále stejně strohým strojovým způsobem:

"Ne. Škody nejsou neodstranitelné. Dostanete nové tělo."

Nějaký čas trvalo, než Stone pochopil, co právě vyslechl. Pln neuvěřitelného údesu zíral na mravence. "Nové tělo..."

Samozřejmě že už slyšel o tom, že Moroni jsou schopni postavit nové tělo podle jakékoli předlohy. Avšak stroje, jejichž činnost kolikrát na vlastní oči sledoval přímo při práci, se nikdy nespokojily s tím, aby sestavily perfektní duplikát těla. Dokázaly do nového těla přemístit kompletní osobnost, celé vědomí a každou vzpomínku.

A to znamená, pomyslí si Stone zděšeně, že budou znát jeho myšlenky. Vše, co kdy cítil a co si myslel, vše, co kdy říkal a co dělal.

Zkrátka to znamenalo, že se dozví, že je podvedl.

Tábor divochů se rozkládal na břehu široké, pokojně plynoucí řeky.

Tu a tam ještě z třípytivého proudu trčel kus zdi. Blednoucí hvězdné nebe se v hladině řeky odráželo jako v zrcadle z černého asfaltu. Tu a tam bylo ještě vidět zbytky obezděných břehů, avšak většinou i zde zvítězila bujná vegetace.

Přítom nebyl břeh nijak pustý. Už během dvouhodinového pochodu naráželi na stále víc mužů i žen, takže počet jejich průvodců neustále narůstal. A to, co se nyní před nimi rozkládalo, bylo skutečné město, i když to tak na první pohled nevypadalo. Divoši žili zřejmě největší část svého života pod zemí - Charity zahlédla pouze pár provizorních chatrčí z větví a listí, zato však velké množství pečlivě zamaskovaných děr v zemi.

Dovedli je až k jednomu z těch vchodů, za kterým se nacházelo to, co Charity očekávala: sklep budovy, která tu kdysi stávala. Byla to obrovská pravoúhlá místnost, osvětlená stovkami pochodní.

Charity se bezděky zastavila, když sestoupila z posledního schodu.

Viděla, jak sebou Hartmann a jeho dva vojáci trhli a sáhli po zbraních.

Avšak svůj pohyb nedokončili.

K Charitinu velkému překvapení ne proto, že by byli odzbrojeni, nýbrž proto, že jim konečně stejně jako Hopimu a Kylovi došlo, jak málo jsou jim jejich zbraně platné proti té obrovské přesile, které hleděli do tváří.

Pod obrovskou sklepní klenbou byly stovky lidí: muži, ženy, děti i starci, sedící v malých skupinkách kolem ohňů, někteří leželi na hromádkách hadrů nebo i listí a spali, hovořili nebo jedli, někteří se pak zabývali činností, jejichž význam zůstal Charity utajen. Zatímco byli vedeni obrovským podzemním sálem, zvedl se tu a tam nějaký obličej a změřil si je zběžným pohledem, bez zájmu. Pár kroků je doprovázely také nějaké děti, dokud je jejich průvodci panovačným posunkem neodehnali.

Situace začínala Charity připadat čím dál tím neskutečnější. Představa, že tu nikdo jejich zajetí nepřikládá sebemenší význam, jí naprosto nedávala smysl.

Byli odvedeni do malé místnosti bez dveří na samém konci sklepa, kde jim Jared beze slov, ale s bohatou

gestikulací naznačil, že zde mají čekat. K Charitině překvapení nezůstal u nich na stráži ani on, ani nikdo z jeho průvodců.

Když divoši zmizeli, obrátil se Hartmann prudce na Charity.

"Bravo, kapitáne Lairdová!" řekl ostře. "To byla skutečně ukázka strategického mistrovství. Pomalu začínám chápat, jak mohly USA prohrát válku proti Moronům!"

Charity chtěla odpovědět, ale Kyl ji předběhl. "Pořád ještě jsme naživu, nebo ne?"

Hartmann si ho změřil pohledem, ve kterém se hněv mísil s pohrdáním. "Ano," řekl stísněně. "Otázkou jen zůstává, jestli z toho vůbec máme mít radost."

"Co je to s vámi, Hartmanne?" zeptala se Charity klidně. "Ještě nám nic neudělali."

"Teď jste to řekla!" zařval Hartmann. "Ještě!"

"Co to má znamenat?" vmísila se do hovoru Net. "To ty lidi tak nenávidíte - nebo máte prostě jenom strach?"

Hartmann ji chvíli pozoroval, jako by se nedokázal rozhodnout, jestli mu poušťářka vůbec stojí za odpověď.

"Ano," přisvědčil potom. "Mám strach."

"Ještě nám nic neudělali..." řekl Skudder.

"Jen se netěšte předčasně," odpověděl Hartmann. "Nebyli bychom první, které hovnožrouti zabili."

"Proč jim tak říkáte?" zeptal se Skudder. "Hovnožrouti!"

"Protože nejsou nic jiného!" odpověděl Hartmann nenávistně.

"Rozhlédněte se kolem sebe!"

S hněvivým gestem se rozmáchl a ukázal do místnosti. "Žijí jako zvířata!"

"Snad žijí jenom jinak," řekla Charity. Popošla ke dveřím, avšak z místnosti nevyšla, opřela se ve veřejích a zamyšleně vyhlédla ven.

To, co viděla, ji mátló stále víc. Na první pohled shromáždění otrhaných, špinavých postav v obrovské obdélníkové betonové místnosti jen potvrzovalo Hartmannova slova; tu a tam sice zaznamenala nějakou aktivitu, ale většinou jen bez hnutí seděli a civěli tupě do prázdna. Stále musela přemýšlet o Jaredovi a zvláštním výrazu jeho očí; o té prázdnotě, která byla snad jen výrazem úplně jiného, neznámého způsobu myšlení. Snad, pomyslela si, má Hartmann dokonce pravdu - třebaže úplně jiným způsobem, než si sám myslel. Tito muži a ženy jsou zřejmě potomky těch, kteří nějak přežili pustošení před půl stoletím. Bylo těžké rozeznat pod vši tou špinou, dlouhými zcuchanými vlasy a hadry details, ale Charity se přinejmenším zdálo, že mnohé z těch postav jsou mrzáci. Mnozí se pohybovali jaksi nesprávně a zpomaleně, jiní měli hrb nebo různé dlouhé končetiny.

Charity zahlédla jakousi ženu, již se téměř celý obličej ztrácel pod šedočerným bujným porostem, a zase jinou, která vůbec neměla nohy, a přece se velice obratně a rychle pohybovala na rukou a pahýlech nohou.

Charity se obrátila zpět k Hartmannovi a opakovala otázku, kterou položila už před chvílí Net: "Proč je tak nenávidíte, Hartmanne?"

Namísto aby na ni vyjel, jak se s jistotou domnívala, Hartmann jen unaveně vzhlédl.

"Ale vůbec ne," řekl. "Snad se jich bojím. Všichni se jich bojíme."

"Těchto neškodných divochů?" Kyl učinil neurčitý posunek směrem k primitivům venku. "Snad mi nechcete vážně tvrdit, že tito lidé pro vás představují nějaké nebezpečí?"

"Ale ano," odpověděl Hartmann vážně. "Vím, že vzbuzují jiný dojem - ale jsou nebezpeční. Přepadli několik našich pozorovacích stanic. Na základně je sotva ještě někdo, komu by nezabili přítele nebo příbuzného."

"Ale jsou to divoši!" odporoval Skudder. "Nemají ani zbraně. S kyji a oštěpy..."

"Sami jste přece zažili," přerušil ho Hartmann, "co provedli s naším vozem. Nepodceňujte je. Já proti nim bojuji už padesát let a dodnes, při vši naší technické převaze, nevím, kdo tu válku vyhraje."

"Padesát let?" Net pohlédla na poručíka s neskrývaným výsměchem.

"Vždyť vám nemůže být víc než čtyřicet."

"Čtyřicet dva," řekl Hartmann s mírným pousmáním.

"Máte tedy hibernační tank," usoudil Gurk.

Hartmann přikývl. "Střídáme se ve službě na předsunutých stanicích - devět let spánku, jeden rok služby. A je to skoro víc, než se dá vydržet."

Net a Skudder překvapeně pohlédli na Hartmanna a jeho dva muže, avšak Charity to přijala s údivem, že na to nepřišla sama. Samozřejmost, s jakou Hartmann hovořil o jejím vlastním pobytu v hibernačním tanku, jí přece musela napovědět, co se tu děje. Věděla konečně, že USA neměly patent na techniku umělého dlouhodobého spánku.

A přece najednou hleděla na Hartmanna a ty druhé dva docela jinými očima. Najednou chápala nepřátelství a zatrpkllost těch tří mužů.

Neospravedlňovala je, avšak už chápala, co se v nich odehrává. Byly to stejné pocity, které měla i ona krátce po svém procitnutí. Tito muži si pamatovali tuto planetu, jak vypadala předtím. Znali toto město, ještě než bylo zničeno a proměněno v peklo, znali snad každou jeho ulici, každou jednotlivou budovu, a tento pohled pro ně musel být neporovnatelně strašlivější, než jak se na to dívali jiní. Avšak pocit porozumění byl vzápětí vystřídán hněvem.

"Nejste sami, že?" řekla. "Předpokládám, že někde existuje pravděpodobně celá pevnost. A vy v ní sedíte už padesát let, vybaveni vším, co potřebujete, ozbrojení až po zuby, a neděláte nic jiného, než že skládáte ruce v klín a přihlížíte, jak se tato planeta kus po kuse proměňuje."

"Není to úplně tak," odpověděl Hartmann klidně.

"Ach, samozřejmě že ne!" řekla Charity ironicky. "Pravděpodobně si ještě krátíte čas tím, že pořádáte příležitostné hony na ty chudáky venku."

"Omyl, zlatíčko," řekl Lehmann jízlivě. "Je to naopak: ti chudáci tam venku pořádají hony na nás."

Charity vojáka probodla vzteklým pohledem, avšak překousla hořkou odpověď, kterou už měla na jazyku. Cítila, že se přestane ovládat, řekne-li ještě jedno slovo navíc. Kromě toho skutečně věděla o zdejší situaci příliš málo, než aby si mohla přisvojovat právo soudit.

Aniž by věnovala Hartmannovi a jeho dvěma mužům jediný další pohled, prudce se obrátila od dveří a zamířila k Heleně a Net, které se staraly o zraněného technika.

Kyl muži upravil lůžko z jakýchsi hader, kterých se všude povalovalo dost a dost. Zraněný byl v bezvědomí, avšak neklidně sebou zmítal a blouznil z horečky. Charity mu nerozuměla, protože na rozdíl od Hartmanna a obou vojáků nemluvil anglicky, nýbrž německy, jazykem, z něhož znala stěží pár slov. S obavou sledovala jeho bledou, potem zalitou tvář a pak se s tázavým pohledem zahleděla na Net.

Poušťářka na okamžik opětovala její vážný pohled a pak skoro neznatelně zavrtěla hlavou. Charity opět cítila, jak v ní narůstá vlna horkého, bezmocného vzteku. Bylo to tak nespravedlivé, že tento muž, který je zřejmě všechny zachránil, když zůstal pozadu, aby vyhodil tunel do povětří, že právě on teď za to musí zaplatit vlastním životem. Spíš jen z čirého zoufalství, než s nějakou nadějí, že by skutečně mohl něco dělat, se otočila ke Gurkovi a kývla na něj. Trpaslík v první chvíli její gesto ignoroval. Od chvíle, co narazili na divochy, neřekl ani slovo, avšak jeho chování se úplně změnilo. Normálně si Gurm s oblibou hrál na jedovatého skřeta a jeho okázalé nepřátelství nebral už nikdo vážně.

Avšak hněv, který teď četla v Abn El Gurkových temných očích bez zornic, byl pravý. Téměř měla pocit, jako by jí a těm ostatním kladl za vinu tu mizérii, do které ho dostali.

"Co chceš?" zeptal se Gurm, když se konečně uráčil přijít blíž.

Charity vstala a současně ukázala na zraněného. "Můžeš pro něho něco udělat?"

"Ano," zavrčel Gurm, "podříznout mu hrdlo. Aspoň se už nebude déle trápit."

"Myslím to vážně," odpověděla Charity klidně. "Pomoz mu."

"A jak?" Gurm stáhl obličej v grimasu, avšak přece jen poklekl vedle technika a svými vyschlými stařeckými prsty mu chvíli hmatl po obličejí a spáncích.

"Co ode mě očekáváš? Nejsem ani medicínman, ani čaroděj. Ten muž umírá."

"Snad je to pro něho nejlepší."

Ačkoli Charity věděla, jak Hartmann svá slova myslel, přesto se obrátila a změřila si poručíka vzteklým pohledem. "Držte hubu!" vyštěkla.

"Proč?" odpověděl Hartmann chladně. "Gurm má pravdu. Ten muž umře. A pravděpodobně lehčeji a bezbolestněji než my."

Charity měla na jazyku další peprnou odpověď, avšak výraz Hartmannovy tváře ji přesvědčil o tom, jak je každé slovo zbytečné.

Místo aby se s ním hádala, jak měla původně v úmyslu, se demonstrativně odvrátila a vrátila se na své pozorovatelské stanoviště u vchodu.

Než k němu došla, skoro se srazila s Jaredem, který se vrátil v doprovodu dvou dalších divochů. Jedním z nich byl muž, jehož stáří se pod mohutným plnovousem a houštím rozčuchaných vlasů dalo stěží určit, druhá postava byla o něco menší a stíhlejší, měla dlouhé světlé vlasy a byla to dívka. Charity její věk odhadovala tak na osm nebo devět let. Její roztrhané šaty byly rozpárané nad pravým ramenem a pod látkou se rýsovalo cosi, co na první pohled vypadalo jako hrb. Avšak ve skutečnosti tam seděla bytost s chitínovým krunýřem a s osmi nebo deseti očima, které se v nepravidelném rytmu nepřetržitě zavíraly a otvíraly. Vypadalo to, jako by se bezpočtem chapadel přísávala ke kůži dítěte.

"Veliký Bože!" zasténal Skudder. "Co je..."

Charity ho rychlým pohybem ruky přiměla k mlčení. Jared a druhý muž si jejich zděšení nevšimli - avšak dívka při Skudderových slovech vzhledla a sledovala obrovského indiána kmene Hopi pozorně, pronikavě očima. Charity věděla, že rozumí každému slovu.

Silou potlačila odpor, který v ní ten příšerný pohled probouzel a přinutila se k úsměvu. A ačkoli se na ni dívka nedívala, usmála se rovněž - a pohled té ohavné kreatury na jejím rameni se náhle zaměřil na Charitin obličej.

Nebyl to pohled neinteligentního stvoření, ale byly to hmyzí oči: studené, blýskavé fasety, ve kterých se zračila živost, kterou postrádala Charity v očích Jaredových i ostatních divochů.

Jen s námahou se Charity podařilo odtrhnout pohled od těch pavoučích očí. Dívka stále ještě hleděla s hlavou nachýlenou na stranu na Skuddera, pak se ale obrátila a usmála se. Charity její úsměv opětovala a nakonec překonala pocit ošklivosti natolik, že učinila k dívce další krok a natáhla k ní ruku. Lesklá potvora na rameni dítěte sebou trhla a zachvěla se. Na okamžik musela Charity vši silou bojovat se strašlivou představou, že by se to stvoření snad mohlo odtrhnout od těla dítěte a skokem se vrhnout po její ruce. Avšak dítě zvedlo ruku a lehce se dotklo Charitinych prstů. Byl to pocit, jaký se nedá popsat slovy; něco podobného, co pocítila tehdy v kosmické lodi, když vycítila přítomnost čehosi cizorodého. A přece to bylo současně úplně jiné, protože tenkrát cítila nebezpečí, tělesné, nevýslovné ohrožení, a dnes necítila z toho všeho vůbec nic. Cítila však něco cizího, nevýslovně cizího a jiného. Ne však nepřátelského.

Dívka na ni ještě chvíli hleděla se stejným zvláštním úsměvem, potom se obrátila a pomalu prošla místností k Net, Heleně a Gurkovi, kteří stále ještě klečeli vedle raněného. Netiny oči se rozšířily hrůzou, když i ona zahlédla, co to sedí dítěti na rameni. A ruka jí naprosto automaticky klesla ke zbrani za opaskem. Avšak než ji mohla Charity zadržet, zvedl Gurm zděšeně ruku v obranném gestu.

"Co to je?" zeptal se Hartmann. Udělal prudký krok, jako by chtěl dívce zastoupit cestu, avšak znovu se zastavil, když uviděl, jak Charity prudce zavrtěla hlavou.

"Nechte ji," řekla tiše.

Hartmann sražil čelo, avšak k Charitinu překvapení ustoupil poslušně zpět, a také Net a Helena se zvedly, aby udělaly dítěti místo.

Gurk zůstal nehnutě stát a nedůvěřivými ostražitými očima sledoval každý dívčin pohyb.

Dítě pokleklo vedle raněného, celou minutu nehnutě hledělo do jeho tváře a pak pomalu natáhlo ruce.

Hartmann prudce zalpal po dechu, ale neřekl nic.

Dívčiny prsty klouzaly po technické obličejce, dotkly se jeho tváře, rtů, nosu, zavřených očí, kreslily kruhy a jakési složité, do sebe se zaplétající vzory na jeho čelo a spánky. Ani Charity, ani nikdo druhý nedokázali odhadnout, jaký to má smysl - avšak po chvíli se sípavý dech raněného zklidnil.

"Co to dělá?" zeptala se Charity. Její hlas se bezděky ztišil až v šepot.

A právě tak tiše odpověděl Jared: "Váš přítel... je... velmi nemocný."

"Já vím," odpověděla Charity. "Zemře."

"Ne," řekl Jared. "On může... žít."

Charity se užasle obrátila k Jaredovi a zahleděla se na něho. Stejně jako při jejich prvním setkání, i teď mluvil Jared pomalu a s velkými pauzami mezi jednotlivými slovy. Ale teprve nyní Charity došlo, že hovoří anglicky - její mateřštinou, kterou by vlastně vůbec neměl ovládat.

"Jak to myslíš?" zeptala se užasle.

"Kdybyste... chtěli," odpověděl Jared pomalu, "tak... by žil... dál. Ale ne jako... slepý."

"Jako slepý?" od pověděl a Charity zmateně. "Co..."

"Můžeme... ho... zachránit," skočil ji do řeči Jared. "Bude... Jared. Jako slepý... umře."

Teď už tomu Charity vůbec nerozuměla. A rychlý pohled do Hartmannovy tváře jí ukázal, že ani Němec nechápe o nic lépe. Ale zatímco ona byla prostě jen zmatená, Hartmannův obličej se zatemňoval zlostí a nedůvěrou. Rychle, než stačil poručík něco říct nebo udělat, pokračovala: "Bojím se, že nerozumím. Jak to, že on bude ty?"

Jared zavrtěl hlavou.

Přemrštěným pantomimickým posunkem zvedl ruku, natáhl prst a přiložil si ho na hrud'. "Já jsem... Gyell," řekl. "My jsme... Jared."

Svá slova doplnil krouživým pohybem druhé ruky a Charity konečně pochopila.

"Váš národ se jmenuje Jared," dovtípila se. "A my jsme ti slepí."

Gyell přikývl a téměř současně zase zavrtěl hlavou. S úsměvem, který při jeho zvláště prázdném pohledu byl spíš děsný, než uklidňující, ukázal na Hartmanna a jeho vojáky. "Oni jsou... slepí," řekl. "Vy ne."

"A vy... můžete toho muže zachránit?" zeptala se Charity váhavě.

"Když se stane jedním z vás?"

"On bude... vidět," potvrdil Gyell.

"Tak moment!" vyjel náhle Hartmann, přišel k Charity a panovačně ukázal na dívku a zraněného technika. "Já zcela určitě nedovolím, abyste z něho udělali takovou... stvůru, jako jste vy sami!"

Gyellovy prázdné oči se otočily k Hartmannovi a prohlížely si ho způsobem, při kterém Charity zamrazilo.

"Pak... zemře... on," řekl klidně.

"To je vždycky lepší, než..."

"Držte už konečně hubu, Hartmanne!" přerušila ho Charity drsně.

"Chcete, aby ten muž zemřel?"

"A vy chcete, aby byl jako tyhle..." Chvilí hledal vhodné slovo.

"Tahle zvířata?" vyrazil ze sebe nakonec.

"Jste blázen, Hartmanne," řekl Kyl klidně. "Nevím sice kdo, nebo co jsou tihle Jaredové - ale naprosto jistě nejsou žádná zvířata. Sám jste to už mohl mezitím poznat."

Hartmannova tvář počala pomalu brunátnět. Ruce sevřel v pěsti a na okamžik to vypadalo, jako by se chtěl na megamana vrhnout. Pak vzpurně ohrnul rty. "Já to zakazuji!" řekl. "Tento muž podléhá mému velení. Nikdo se ho nedotkne, dokud to výslovně nedovolím."

"Nemyslím si," řekla Charity klidně, "že bychom vy nebo já tady měli ještě co poroučet, poručíku Hartmanne."

Hartmann nedopověděl, avšak Charity viděla, jak Lehmann a po krátkém zaváhání i Felss vstali ze svých míst a došli až k dívce a zraněnému technikovi. Felss vypadal velmi nerozhodně a uhýbal pohledem, avšak v Lehmannově tváři se objevil krutý, odhodlaný výraz.

Charity sledovala oba vojáky, potom se znovu obrátila ke Gyellovi, přičemž vrhla rychlé pohledy na Kyla a Skuddera. Oba porozuměli a také se přiblížili k raněnému a dívce. Lehmannova ruka klesla na pažbu pistole, zastrčené ještě v pouzdru, a zůstala tam ležet, zatímco Felss vypadal stále nešťastněji a přešlapoval z nohy na nohu.

"Pomozte mu," poprosila Charity Gyella. Potom se zase obrátila k Hartmannovi. "A vy si zapiskejte na ty svoje cínové vojáčky, poručíku Hartmanne. Nebo o ně přijdete."

Snad to byl právě klidný, téměř přívětivý tón její řeči, jenž Hartmannovi objasnil, že to Charity myslí ztraceně vážně. "Tak dobrá," řekl konečně. "Tentokrát jste, kapitáne Lairdová, vyhrála. Ale ještě si o tom promluvíme. A nemyslete si, že z vás mám strach. Nechci, aby nás tito divoši viděli, jak se hádáme. To je vše."

"Samozřejmě," řekla Charity ironicky.

Na Hartmannův pokyn se oba vojáci opět stáhli, a také Hopi a Kyl ustoupili stranou. Dívka vstala a na strohý Gyellův příkaz došel druhý Jared až k raněnému a zdánlivě bez jakékoli námahy ho vynesl ven z místnosti. Dívka ho následovala, avšak Gyell ještě zůstal.

"Co s ním budete dělat?" chtěla vědět Charity.

"Jemu se nestane... nic," odpověděl Gyell pomalu.

"Přinesete ho zpátky?" zeptala se ještě Charity.
Avšak Gyll neodpověděl.

10

Kdovíjak se jí nakonec přece jen jakoby zázrakem podařilo té noci ještě na chvíli usnout. Náhle se s trhnutím probudila a rozhlídla se kolem sebe. Dveřmi dovnitř padala plápolavá rudá zář ohňů, které hořely venku v hale, avšak do onoho světla náhle přibyl jakýsi našedlý nádech. Vstala a leknutím sebou trhla, když spatřila, že dva z jejich původců chybějí: Helena a Gurk.

"Co se stalo?" zeptala se vyděšeně.

Hartmann, opírající se překříženýma rukama o rám dveří a vyhlížející do sousední sklepní místnosti, po ní hodil pohrdlivým pohledem.

"Vaši přátelé je odvedli," řekl.

"Gyll a ta dívka," vysvětloval Skudder. "Přišli sem asi před čtvrthodinou a mluvili s Gurkem. A potom Helena a on s nimi odešli."

Skudderův hlas zněl velmi vážně, a přece z něho neměla Charity pocit, že by si dělal o Helenu a trpaslíka nějakou starost. Zřejmě stejně jako ona také Hopi cítil, že tajemství, jímž je lid Jaredů opředen, je docela jiné, než se domnívali Hartmann a jeho muži.

Pomalou došla až k poručíkovi a opatrně vyhlédla ven do haly.

Obrovský podzemní sál byl téměř prázdný. Několik ohňů ještě hořelo, ale až na hrstku mužů a žen všichni Jaredové sklep opustili. A náhle kdosi pomalým krokem zamířil přímo k nim. Byl to Gyll. Třebaže se jejich směrem ani nepodíval, Charity věděla, že jen čekal na její probuzení.

"Proč jste mě nevzbudili?" zeptala se Charity.

Hartmann jen nadzvedl obočí a mlčel a Skudder odpověděl téměř rozpačitě. "Potřebovala ses vyspat. Byli jsme na nohou skoro čtyřicet hodin."

Charity chtěla něco odpovědět, ale Gyll mezitím došel až k nim a zvedl ruku, aby na sebe obrátil její pozornost. Beze slova a s úsporným, ale jednoznačným gestem vyzval ji i ostatní, aby ho následovali.

Prošli sklepní místností a znovu vystoupili nahoru. Šedý přisvit, padající dovnitř napolo sesutým východem, se pomalu měnil v jasné světlo časného jitra.

Náhle Charity zaslechla podivné množství nejrůznějších zvuků: šplouchání řeky, šumění větru v korunách stromů, zpěv ptáků a podivně důvěrně znějící štěkání psa - avšak také jakési cizí, téměř přízračné zvuky, které nedokázala určit. Jako by veškeré její smysly pracovaly najednou mnohem ostřeji než předchozího večera. Slyšela za sebou Skudderův dech, každý jejich jednotlivý krok po betonových schodech, tiché šelestění svého oblečení a kovové zvuky, způsobované jejich zbraněmi. A také barvy a pachy vnímala s intenzitou, jakou už dlouho nezažila. Zmateně přemýšlela, jestli to skutečně způsobilo jen těch pár hodin spánku, že se její smysly natolik zlepšily.

Vyšla za Gyllem ven a oslněně zamžourala. Nyní v jitřním světle viděla, že pocit, který měla předchozího večera, byl správný. Zdálo se, že se skutečně nacházejí uprostřed města Jaredů. Charity viděla všude kolem stovky rozježených postav, avšak bylo to nejzvláštnější sídliště, jaké kdy viděla. Bylo tu několik jednoduchých chatrčí, postavených z větví a listů a pár nízkých budov z kamene a zrezivělého vlnitého plechu. Jaredové se snažili pokud možno co nejméně věci měnit a nic neničit. Chatrče se přimykaly k normálně rostoucím stromům a kopírovaly terén, zvolna se svažující k řece.

Potom uviděla Charity stín, automaticky se obrátila - a překvapeně zatajila dech.

Minulou noc si nevšimla ničeho než nejasného obrysu jedné z mnoha ruin ve městě trosek, a věnovala mu jen zcela zběžný pohled.

Ted' teprve uviděla stavbu v její pravé podobě: jako gigantický dóm, jehož dvě věže se tyčily stovky metrů nad řeku. Obrovský sklep, v němž přenocovali, se musel nacházet pod jeho základy.

"To je..."

"Dóm," řekl Hartmann.

Vzdychl si. "Jsem si jistý, že jste o něm slyšela i ve Státech. Nějakým zázrakem přežil invazi."

Kromě několika nepatrných poškození skutečně zůstala impozantní katedrála nedotčená - absurdní pohled na pozadí jinak úplně zničeného města.

Gyll s horečnou gestikulací ukazoval na místo nedaleko od břehu řeky, kde několik Jaredů sedělo kolem ohně; na velkých železných rožnících opékali maso. Jeho vůně byla nezvyklá, ale ne nepříjemná. A to stačilo, aby si Charity uvědomila, že už skoro osmačtyřicet hodin nejedla. Gyll ji ani nemusel vybízet dvakrát, zatímco přisedal k ohni a předklonil se, aby z ohně vytáhl jeden rožen.

Skudder, Net a Kyl následovali Charity, zatímco Hartmann a jeho oba druhové zůstali stát nerozhodně opodál.

"Na co čekáte, Hartmanne?" zeptala se Charity. "Vy nemáte hlad?"

"Ale ano," odpověděl Hartmann.

"Tak se pojd'te najíst," řekla Charity.

Hartmann jen vzdorovitě protáhl obličej a Charity se s pokrčením ramen otočila a vděčně sáhla po kusu masa, který jí Gyll podal.

Na pohled bylo stejně nezvyklé a znepokojující jako jeho vůně, a přece se do něj Charity odhodlaně zakousla. A jakkoliv zvláštně ten kus masa voněl a vypadal, velmi dobře chutnal. Zapomněla na všechny zábrany a s požitkem začala žvýkat.

"Víte vůbec, co jíte?" zeptal se Hartmann za jejími zády.

"Ne," odpověděla Charity s plnými ústy. "A taky to nechci vědět."

Gyell na ni pohlédl a v tu chvíli se jí zdálo, že se v jeho očích objevil úsměv.

Jedli mlčky. K masu jim Gyell podal ovoce a čistou vodu z řeky, která byla ochucena nějakým kořením, protože chutnala báječně a zanechávala na jazyku příjemnou chuť.

Po chvíli zaslechla kroky, a když vzhledla, poznala Helenu a Gurka, kteří se k ohni přibližovali v doprovodu dvou dospělých Jaredů a světlolasé dívky z včerejšího večera. Helena vypadala vyčerpaně, zatímco Gurk pořádně popleteně, což Charity znepokojovalo. Avšak ovládla svoji netrpělivost a čekala, až také Helena a trpaslík utiší nejhorší hlad.

"Jak se vede Sternovi?" zeptala se konečně.

Helena na ni pohlédla a unaveně si přejela hřbetem ruky přes oči.

"Nic moc," řekla. "Ale myslím, že to přežije." Podívala se na dívku vedle sebe. "To ona mu zachránila život," řekla tiše. "Nevím jak, ale dokázala to."

Charity se obrátila na Gurka. Neříkala nic, avšak trpaslík vycítil její upřený pohled a vytušil, na co se ho chce zeptat. S plnou pusou poznamenal: "Je to tak. Něco s ním udělala."

"Co tím myslíš?" zeptal se Skudder s náhlou zvědavostí.

Gurk jen pokrčil rameny a spolkl kus masa, veliký jako jeho pěst.

"Váš přítel... bude... žít," řekl Gyell, který zíral před sebe stejně jako vždy, ale zřejmě naslouchal velice pozorně.

"Proč to děláte?" zeptala se Charity.

Gyell se ni tázavě podíval.

Charity ukázala na Hartmanna, potom na sebe. "Oni nám vykládali, že jste... jejich nepřátelé."

Gyell pomalu zavrtěl hlavou. "Ne. Oni jsou slepí. My vidíme. Oni jsou naši nepřátelé. Ne my jejich."

Hartmannův obličej se při těchto slovech zachmuřil ještě víc, avšak k Charitině úlevě neřekl nic, jen obdařil Jareda nepřátelským pohledem.

"Ale ten útok včera večer," pokračovala Charity. "Házeli jste na vůz kameny... a naličili past."

Gyell přikývl. Jeho pohled sklouzl po Hartmannovi a na okamžik ulpěl na samopal na jeho rameni. A přece to, co Charity v Gyellových očích četla, zatímco si prohlížel zbraň, nebyl ani hněv, ani strach, nýbrž jen hluboké pohrdání.

"Bráníme se," řekl Gyell. "Oni na nás útočí. My je zaháníme."

"Blbost!" řekl Hartmann. "My..."

Charity ho rychlým posunkem ruky přiměla mlčet. "Chceš tvrdit, že jste nikdy nezaútočili?" ujistila se.

Gyell zavrtěl hlavou a řekl: "Nikdy."

Hartmann se pohrdavě zasmál. "Jenom přepadli tři naše pozorovatelny a odvěkli jejich posádku; zničili půl tuctu vozů a vyloupili velkou část našich skladů. Ale jinak jsme velmi dobří přátelé, víte?"

"Slyšíš, co říká," řekla Charity. "Chceš tvrdit, že lže?"

"Ne," odpověděl Gyell. "On věří... že říká... pravdu. Je slepý. My vidíme."

"Co tím myslíš?" zeptala se.

Gyell se usmál. Ale byl to úsměv, při kterém Charity přeběhl mráz po zádech. Víc než kdy předtím měla Charity pocit, že sedí naproti tvorovi, kterému lidské city nejsou sice úplně cizí, ale přesto pro něj neznámají tolik co pro ni.

"Vy jste... jini... než oni," řekl Gyell a ukázal na Hartmanna a oba vojáky.

Charity sledovala pohledem, kam ukázala jeho ruka. Hartmannův obličej byl bez jakéhokoli výrazu, zatímco Lehmann hleděl na Jareda s neskrývanou nenávistí. Felss naproti tomu hleděl na rozně nad ohněm a na maso a Charity viděla, jak se mladému vojákovu sbíhají sliny. Určitě byl stejně vyčerpaný a hladový jako oni.

"To je pravda," odpověděla. "Ale ne tak moc, jak si myslíš."

"Oni jsou slepí," trval dál na svém Gyell. "Také vy... jste slepí. Ale vy... nemůžete... vidět. Oni nechtějí."

Charity bezradně zavrtěla hlavou. "Nechápu, jak to myslíš."

Gyell udělal bezradné gesto. "Ty jsi... nám pomohla, Charity Lairdová," řekl.

Charity vytřeštila oči. "Odkud znáš mé jméno?" zeptala se. Byla si naprosto jistá, že ho nikdo nevyslovil po celou dobu, co byli v zajetí Jaredů.

Gyell přešel její otázku. "Ty jsi střílela... na krysy. Ne... na nás."

Znovu zvedl ruku a ukázal na Hartmanna. "Oni nás zabíjejí. My zabíjíme je. Snad bychom mohli... přestat."

"Skvělé!" zavrčel Hartmann. "Co takhle hned přinést dýmku míru a nacpat ji?"

"Proč už konečně nemlčíte?" zeptala se Charity unaveně.

Ale tentokrát ji Hartmann neposlechl. Naopak - jeho hlas ještě nabyl na útočnosti.

"Proč k čertu věříte tomu bláznovi každé slovo, a nám vůbec nic?" zeptal se. "Zeptejte se ho, co udělali se všemi těmi muži a ženami, které odvěkli. Zeptejte se ho, co udělali se Sternem. Zeptejte se, jestli ho ještě uvidíme!"

"Uvidíme ho ještě?" zeptala se Charity Jareda.

Gyell pomalu zavrtěl hlavou. "Ne," odpověděl.

"Ale bude žít?"

Jared přikývl. "Bude vidět. Ale ty jsi... neodpověděla... na moji otázku. Ty jsi... zachránila... vejce. Ty jsi... střílela na krysy, ne... na nás. Proč?"

Charity chvíli mlčela. V podstatě to bylo jen reflexivní jednání, víc než promyšlené rozhodnutí, byla vedena víceméně instinktem.

"Jsou to jen zvířata," odpověděla nakonec.

Gyell zavrtěl hlavou. "Ne. Ony také vidí."

Charity zmateně zamrkala. "Ale vy jste je honili."

"Ony jedí nás, my jíme je," odpověděl Gyell. "Ony vidí. My vidíme."

Kývl hlavou směrem k Hartmannovi. "Oni jsou slepí. Jen zabíjejí."

Charity si vzdychla. "Obávám se, že ti nerozumím," trvala dál na svém. Gyell přikývl, jako by jinou odpověď ani nečekal. Úžasně ladným, takřka půvabným pohybem, jaký naprosto neodpovídal jeho otrhanému zevnějšku, se zvedl a ukázal na ohromnou katedrálu za jejich zády. "Pojď se mnou," řekl. "Snad potom... porozumíš."

Charity i ostatní vstali a Gyell nic nenamítl, ani když se k nim připojili i Hartmann a jeho oba muži.

Zamířili k domu, jehož gigantická vrata byla otevřena. Když vstoupili dovnitř, připadala si Charity nejprve jako slepá, protože její oči si mezitím venku zvykly na ostré sluneční světlo. Vstříc jim zavanul studený, podivně čpavý zápach, při němž ji zamrazilo. Potom zaznamenala v obrovském vydlážděném prostoru jakési pohybující se stíny.

Skudder vedle ní náhle překvapeně vykřikl a v tu chvíli koutkem oka zahlédla, jak sebou Hartmann trhnul a jeden z jeho vojáků zděšeně sáhl reflexivním pohybem po zbrani. Obrovský prostor nebyl prázdný. Z dřívějšího zařízení nezbylo nic, ale na popraskané podlažní mozaice ležely desítky, ne-li stovky beztvarych, temných... objektů, které jako by pulzovaly a chvěly se.

Nesčetní Jaredové se pohybovali mezi těmito pulzujícími hroudami sem a tam, zatímco vysoko nad jejich hlavami, v samé špičce obrovské gotické klenby...

Charity z posledních sil potlačila výkřik údesu. Co viděla, bylo nesrovnatelné s čímkoli, co kdy v životě viděla. Pavučina z lesklých šedých vláken o síle mužské ruky proměňovala strop domu v obrovité, škubající se pavoučí hnízdo, ve kterém se na lesklých údech pohybovalo temné tělo. Obrovské kapky bezbarvé, husté tekutiny jako by měly každou chvíli ukápnout dolů, aniž by se skutečně hýbaly. Několik Jaredů příčlivě šplhalo nahoru a dolů po konstrukci z ocelových trubek, tyčící se od země až ke stropu.

A ve středu té obrovské pavučiny seděla obrovská nestvůra.

Charity věděla, co má před sebou, a přece pro ni byl ten pohled víc, než dokázala snést.

Tento mravenec byl gigant, třicekrát větší než válečníci a dělníci, s neforemně nafouklým břichem a obrovskými očima, které shůry shlížely pohledem plným studené, střízlivé zloby na Charity a ostatní, kteří se opovážili vstoupit do jeho říše. Jeho neforemné, naduřelé břicho bylo v neustálém pumpujícím pohybu a vytlačelo na vzduch lesknoucí se kokony; veliká vejce, pod jejichž průhledným obalem se kroutila a zmítala útlá hmyzí těla s tenkýma nohama.

"Hnízdo!" zamumlal Hartmann. "Ztraceně, já jsem věděl, že existuje ještě nějaké další."

"Nemějte strach," řekl Gyell, jenž rovněž zůstal stát. "Vám se nic... nestane."

Charity několikrát naprázdno polkla, aby se zbavila hořkého knedlíku, který se jí náhle utvořil v krku. Věřila Gyellovi. I kdyby to gigantické monstrum chtělo - nebylo nyní v stavu jim něco udělat.

Jeho nohy, jakkoli byly obrovské, byly příliš slabé, než aby unesly takto nafouklé břicho. Obrovská síť, ve které sedělo, byla jako žalář, který během svého života nemůže opustit. Ale pouhý pohled této mravenčí nestvůry ji ochromoval.

Od chvíle, kdy opustila hibernační tank pod severoamerickými horami, se tak často pohybovala mezi moronskými okupanty, že její cit pro nezvyklost tohoto hmyzího plemene v ní byl otupen. Avšak nyní to opět prožívala, silněji a depresivněji než kdy předtím. Měla pocit, že nemůže ani dýchat. Jako by ji veškerá odvaha, veškerá síla, opustila. Toužila jedině po tom obrátit se na místě a přehnout z této strašlivé budovy.

"Pojďte," řekl Gyell znovu. "Nemáte se čeho obávat."

Téměř zběžně Charity zaregistrovala, že náhle mluví rychleji a plynuleji, jako by se konečně novou řeč naučil.

Váhavě postoupili o několik kroků, potom se Felss náhle zastavil a s nataženou rukou a nevěřicně vytrženými očima ukazoval na jednu z otrhaných postav, které se pohybovaly mezi vibrujícími kokony na podlaze. "Roland!" zvolal překvapeně. "To je Roland, pane poručíku! Podívejte se přece!"

Hartmann chvíli zamračeně pozoroval špinavou postavu, na kterou Felss ukazoval, potom zavrtěl hlavou.

"Ne," odpověděl. "To není on. Mýlíte se."

"Ale..."

"Mýlíte se, Felssi," ještě jednou opakoval Hartmann tvrdým hlasem, takže se Felss neodvážil mu odporovat.

Avšak Charity cítila, že Hartmann lže. Také on poznal muže, na kterého Felss ukazoval. Zatímco šli dál, pozorně si prohlížela jeho štíhlou postavu. Muž se ničím nelišil od ostatních Jaredů. Také on měl dlouhé rozčuchané vlasy, také jeho obličej byl zcela pokryt rozježeným plnovousem, také on byl oblečen v cárech, avšak v cárech světle zelené uniformy. Avšak jeho pohled byl prázdný, ničím neprozrazoval, že by poznával někoho ze skupiny, která procházela kolem něho.

Charity si ulehčeně oddechla, když prošli celou chrámovou lodí a vstoupili do jakési menší místnosti. K čemu kdysi sloužila, se už nedalo poznat, protože veškeré její zařízení bylo odstraněno.

Stěny byly dokonale pokryty sítí popínavých rostlin a podobnými šedými vlákny, jaká tvořila síť mravenčí královny. Když se Charity nedopatřením dotkla jednoho z těchto provazců, zjistila s překvapením, že jsou na dotek teplé a živoucí, třebaže vypadaly tak slizce a studené.

Když se zase chystali vyjít z místnosti zadními dveřmi, uviděla něco, co ji přimělo, aby opět zůstala vyděšeně stát.

V koutě vedle dveří ležela postava: obyčejný Jared s pažemi a rameny, avšak od pasu dolů se jeho tělo počínalo proměňovat. Jeho kůže byla tvrdá a vráscitá jako černá rohovina, prasklá pod úderem kladiva. Z pravé kyčle mu vyrůstal tlustý pulzující provazec, který jako by byl spojen s živou sítí na stěnách, a jeho lýtka se zcela ztrácela v šedé, pulzující hmotě.

Hartmann vedle ní si zděšeně zakryl rukou ústa. Začal křečovitě polykat, jako by vši silou zápasil s nutkáním

zvracet. Felss ze sebe vyrazil přidušený výkřik a prudce se odvrátil, Skudder sebou prudce trhl a zbledl. Jen Gurk a Helena nereagovali nijak.

"Bože na nebi!" vypáčil ze sebe konečně Hartmann. "Co... co se to tu děje?"

"To není to, co... si myslíte," odpověděl Gyell, avšak nedíval se přitom na Hartmanna, nýbrž na Charity. Gestem je vyzval, aby ho následovali. "Pojďte za mnou. Pak... pochopíte."

Hartmann zíral na Jareda očima potměšilými hrůzou. Rty se mu třáslly, avšak hlas mu vypověděl poslušnost; vydral se mu z úst jen skřehotavý, nesrozumitelný zvuk. Rozechvěle zvedl ruku a ukázal na nohy natažené ležící nehybné postavy. "Vy... zatraceně... bestie!" vyrazil ze sebe namáhavě. "Co jste to udělali s mými muži? Co jste jim udělali?"

"Nic," odpověděl Gyell klidně. "Ty..."

Náhle Hartmann zařval, uskočil dva kroky nazpět a pokusil se strhnout z ramene zbraň. Kyl mu bleskurychlým pohybem srazil ruku.

Vtom se však Lehmann se zuřivým výkřikem vrhl svému nadřízenému na pomoc.

Kylovi stačil jediný rychlý pohyb a Lehmann jakoby kouzlem ztratil půdu pod nohama, vysokým obloukem proplachtil přes celou místnost, až se konečně rozplácl na protější stěně. A ještě dřív, než se po ní svezl k zemi, tasil Skudder svoji zbraň a namířil ji hrozivě na Felssu.

"Prosím vás, Hartmanne," řekla Charity naléhavě. "Buďte rozumný!"

Hartmannův pohled neklidně těkal mezi ní, nehybnou postavou na zemi a Jaredem. Oči měl plné hrůzy, třásl se po celém těle. Avšak sáhnout po zbrani se podruhé nepokusil.

"Vy jste se všichni zbláznili!" vykoktal. "Já... už nejdu dál ani o krok. Já... já chci pryč!"

A vzápětí na to se otočil a vyřít se z místnosti. Felss zaváhal.

Udělal pohyb, jako by ho chtěl následovat, ale pak se zase otočil a rychle se vrátil ke svému ležícímu kamarádovi, aby mu pomohl na nohy. Lehmann byl sice napolo omráčený, avšak byl při vědomí a zjevně nebyl nijak vážně poraněn. Krvácel jen z velké odřeniny nad levým okem, a když se pokusil vykročit vpřed, stáhl obličej bolestí.

Kdyby ho Felss nezachytil, asi by spadl. Takto však, opřený o kamarádovo rameno, odkulhal za Hartmannem.

"Snad by bylo lepší... kdybyste šli... za nimi," řekl Gyell pomalu. "Mají strach. Já... to chápu. Nevědí... co... dělají."

Na krátkou chvíli pohlédla Charity na Jareda, jako by ho prosila o prominutí, pak se beze slova obrátila a spěchala za Hartmannem a oběma vojáky.

11

Blýskavý chrom. Ocelová místnost. Oči, zírající na něho. Prst z tvrdé chladné rohoviny, nadzvedávající mu pravé oční víčko. Pronikavé světlo, děsně bodající do očí, působící mu hroznou bolest. A tenké jehly, které se mu zarývají do masa jako jedové zuby ocelového hada a bolest ještě umocňují.

Stone se pokusil pohnout, ale nešlo to. Ležel nahý na stole ze studené chromované oceli, a třebaže bylo jeho tělo kompletně omámené a každý jednotlivý nerv vypnutý, cítil, že má ruce i nohy připoutány.

"Jste vzhůru, pane?"

Stone pohnul očima - jedinou částí těla, kterou ještě měl ve své moci - a uviděl Lucifera.

Obrovský mravenec stál u hlavy jeho ocelového lůžka a upřeně jej pozoroval. A opět se Stoneovi zdálo, jako by v těch bezvýrazných, křišťálově se lesknoucích očích, zahlédl zlý, škodolibý záblesk. Naznačil očima přikývnutí.

"Slyšíte, co říkám?"

Znovu přikývnutí.

"Už jsme zpátky," řekl Lucifer. "Už nemusíte mít strach. Žádné nebezpečí nehrozí."

Na chvíli byl Stone téměř šťastný, že je naprosto ochromený a neschopný pohybu. Kdyby tomu bylo jinak, zřejmě by se šíleně rozřehtal.

"Veškerá nezbytná technika je už tady," pokračoval Lucifer.

"Technici odebrali vzorky míchy a počali pracovat na vytváření nového těla. Musí se ale vzít ohled na to, že proces zrání si vyžádá nějaký čas. Vydal jsem rozkaz, abyste byl uložen k léčebnému spánku."

Stone hekticky pohyboval očima zprava doleva a zase nazpět, aby tak naznačil vrtění hlavou.

"Vy nechcete?" zeptal se Lucifer.

Ne, signalizoval mu Stone.

"Může to trvat dost dlouho," namítl Lucifer. "Za jistých okolností i několik týdnů, pane. A bude to velice nepříjemné. Budete muset snášet velké bolesti."

Ne, signalizoval Stone. Nesmí spát. Nesmí ztratit vědomí, aby se nestal bezmocným kusem masa, se kterým si budou moci dělat, co se jim zachce.

"Jestli je to vaše přání, postarám se o to, abyste zůstal při vědomí," řekl Lucifer. "Ale neexistuje k tomu jediný důvod."

Ne, říkaly Stoneovy oči a Lucifer už nic nenamítal. Stone byl přesvědčen, že musí zůstat při vědomí. Snad přijde na nějaké východisko, snad se stane zázrak a jeho tělo se zotaví natolik, že nebude třeba provádět přenos vědomí.

Protože jestli k němu dojde, je to jeho naprosto jistá smrt.

Hartmanna a oba jeho druhy našli u řeky.

Felss se posadil na písek a zíral do vln, zatímco Hartmann s Lehmannem spolu tiše hovořili. Když se Charity,

Kyl a Skudder přiblížili, ustali v hovoru a Hartmann se k nim demonstrativně otočil zády. Lehmann upíral na Kyla pohled plný neskrývané nenávisti, neříkal však nic.

Charity prošla bez povšimnutí kolem něho a zastavila se před Felsem. "Všechno v pořádku?" zeptala se, když k ní mladý voják obrátil tvář, bílou jako stěna. Fels na chvíli zaváhal, potom přikývl, Charity se na něho mírně usmála a hned se zase otočila a několika kroky došla k Hartmannovi. Poručík ji probodával pohledem, potom udělal několik kroků a zastavil se až v řece s vodou takřka po kotníky.

Trhavým pohybem vytáhl z kapsy krabičku cigaret, cvakl zapalovačem a zapálil si cigaretu.

"Dáte mi taky jednu?" zeptala se Charity, když se chystal balíček znovu schovat.

Hartmann zaváhal, potom jí však nabídl ze skoro prázdné krabičky a připálil jí.

"Ani jsem netušil, že kouříte," řekl, když poprvé potáhla a postavila se vedle něho.

Charity potlačila nával kašle a odpověděla: "Je to už dobrých padesát let, co jsem s tím přestala."

Hartmann se trochu usmál. "Některých zlovyků se nedá nikdy zbavit."

Nějaký čas prostě jen stáli vedle sebe, hleděli na řeku a kouřili.

Charity cítila, jak z Hartmanna pomalu opadá jeho napětí. Dokázala pochopit i to, že předtím ztratil nad sebou vládu. Také ona byla na okamžik hrůzou jako ochromená. "Bylo to hnusné, že?" zeptala se tiše. Hartmann potáhl z cigarety, vyfoukl kouř nosem a přikývl, aniž by na Charity jen pohlédl.

"Ano. Je... mi to líto."

"Co?"

"Že jsem se nechal tak strhnout," odpověděl Hartmann. "To se nemělo stát."

"Všichni jsme jen lidé." Charity se pokusila o úsměv, ale sama cítila, jak málo přesvědčivě se jí to daří. "Sama jsem se málem hystericky rozeřvala," dodala nakonec.

Hartmann na ni pochybovačně pohlédl. "Je mi to líto," řekl ještě jednou. "Ale bylo toho prostě příliš. Já... já jsem si myslel, že je zabíjejí."

"Koho?"

Hartmann kývl hlavou směrem ke katedrále. "Naše muže, které odvěkli."

"Takže Fels měl pravdu," řekla Charity. "Toho muže skutečně poznal, že?"

Hartmann přikývl. "Ano. A já jsem si naprosto jist, že jsem poznal ještě jednoho nebo dva další. Bylo toho na mě moc. Já... jsem myslel, že jsou mrtví."

"Myslíte, že je pro ně horší žít?"

Hartmann přikývl. "Podívejte se, kapitáne Lairdová, jste voják stejně jako já. Ale je tu jeden rozdíl."

"Ano?" zeptala se Charity. "A jaký?"

"Jsem možná jen obyčejný lajtnant," odpověděl Hartmann. "Nikdy jsem se neučil létat s kosmickou lodí. Možná nemám ani potuchy o moderní počítačové strategii, ale od chvíle, kdy celé toto šílenství vypuklo, jsem se učil bojovat. Viděl jsem muže umírat a sám jsem mnohé zabil. Smrt je hnusná, ale k životu vojáka prostě patří. Budťo ji přijme, nebo už není voják." Znovu ukázal na dóm. "Snesu myšlenku, že jednoho dne musím zemřít. Ale to uvnitř, to je... úděsné. Ti muži tam - byli kdysi mí kamarádi. Ted' už to ani nejsou lidé. Jsou jen..."

Odmíchl se.

"Chápu, co tím myslíte," řekla Charity tiše. "Ale jsem přesvědčená, že nemáte pravdu."

"Ne?" Hartmann se zasmál, nevesele, ba přímo trpce.

"Ne," odpověděla Charity. "Jsem přesvědčená, že... tady probíhá něco ohromného." Sama cítila, jak její slova znějí divně. Ale nemohla najít žádná jiná. Nedokázala skutečně vyslovit, co cítila.

"Snad skutečně nevěříte všem těm nesmyslům, které vám ten Gyell napovídal, co?" zeptal se Hartmann. "Všem těm kecům o vidících a slepých."

"Vy ne?" opáčila Charity. Hartmann chtěl odpovědět, avšak ona zvedla rychle ruku a pokračovala. "Ted' na rovinu, Hartmanne - vy sám jste už dávno pochopil, že jste se mýlil. Tito lidé nejsou vaši nepřátelé."

"Nejsou to už lidé," namítl Hartmann rozrušeně.

"To je možné," připustila Charity. "Ale nejsou ani to, za co je považujete vy."

"A co tedy jsou?" zeptal se Hartmann.

Charity pokrčila rameny. "Já nevím," připustila. "Možná, že nějaká nová životní forma, něco, pro co ještě nemáme slova." Hartmann stiskl rty, že se změnil v tenkou bezkrevnou čárku. Náhle mu opět zaplanul v očích hněv. Ale než mohl odpovědět, Lehmann překvapeně vykřikl a ukazoval rukou přes řeku.

Charity sledovala pohledem, kam ukazoval, a po chvíli i ona uviděla, co mladého vojáka tak vyděsilo: z druhé strany řeky se prudce přibližoval stříbrný bod. A do tichého šplouchání vln zaznělo pronikavé vytí motorů, které už Charity dokázala rozeznávat jako nic jiného.

"Kluzák!" řekl Hartmann. Vztekle odhodil cigaretu do vody a pohlédl na Charity. "Předpokládám, že toto je dostatečná odpověď na otázku, jsou-li našimi nepřáteli, nebo ne!"

Charity chtěla odpovědět, ale Hartmann se obrátil, velitelským gestem pokynul Felsovi a Lehmannovi a jediným skokem se vrhl do krytu za křoví. Oba vojáci ho vzápětí následovali, přičemž strhli z ramene své zbraně a odjistili je.

Charity ještě chvíli váhala. Kluzák se přibližoval obrovskou rychlostí, avšak Charity stále cosi bránilo uvěřit, že měl Hartmann pravdu.

Přesto se také ona skokem vrhla do nejbližšího křoví, v němž zmizeli Hartmann a oba jeho druzi. Napravo a nalevo od něho se pod převíslými větvemi přikrčili i Kyl a Skudder.

Když poklekla vedle Hartmanna, poručík ve spěchu něco rychle schoval do kapsy své uniformy. Charity sice

nepoznala co, avšak Hartmann se na ni zadíval téměř provinile. Avšak než se nad tím mohla zamyslet, objevil se již kluzák nad nimi.

Letoun se přibližoval takovou rychlostí, že jí to připadalo, jako by chtěl narazit přímo do katedrály. V poslední chvíli však zastavil a počal téměř nehlučně klesat k zemi. Hartmann pozvedl pušku a sledoval kluzák přes zaměřovací optiku. Charity věděla, že nebude střílet. Střílet samopalem na moronský kluzák by byla čistá sebevražda.

Kluzák byl od nich vzdálen ne víc než dvacet metrů. Na jeho spodní straně se otevřel otvor a z něho se vysunul blýskavý kovový jazyk, z lodi vypochoďoval oddíl dlouhonožných mravenců a zamířil ke katedrále.

"Nestřílet!" zašeptal Hartmann stísněně. "Palte až na můj povel."

Jeho slova patřila zjevně Felsovi a Lehmannovi, avšak Charity zvedla prudce ruku a s lehkým nátlakem sklonila pušku v Hartmannových rukou k zemi.

"Zbláznil jste se?" zašeptala polekaně.

Hartmann se vzdorovitým pohybem zase zvedl hlaveň pušky a v očích se mu zablýsklo. "Proč?" zasyčel. "Protože se chci raději bránit, než abych se nechal podfíznout jako ovce?"

Charity hněvivě ukázala na kluzák. "Jste slepý, anebo prostě tak hloupý?" odpověděla podrážděně. "Nejsou tady kvůli nám, nechápete to?"

Zuřivé jiskřičky v Hartmannových očích sice nezmizely, ale aspoň zmlkl a znovu se soustředil na kluzák.

Mravenci skutečně neprojevovali snahu přiblížit se k jejich úkrytu, nýbrž vstoupili rovnou do domu. Další dvě hmyzí postavy vystoupily z kluzáku a zůstaly nehnuté stát před letounem. Jaredové, jak se zdálo, si kluzáku vůbec nevšimli. Někteří z nich se sice zvedli ze svých míst, aby před přistávajícím letounem uhnuli, ale všichni ostatní se dál nerušeně zabývali tím, čím před přiletem cizí lodi. Ani se nenamáhalo na kluzák podívat.

"Ten váš povedený přítel nás zradil!" řekl Hartmann stísněně.

"Uvidíte. Nejpozději do pěti minut budou zase venku. Ale já prodám svoji kůži pořádně draho."

Charity se ani nenamáhala odpovídat. Byla si téměř jistá, že se Hartmann mýlí.

"Kde jsou vaši přátelé?" zeptal se Hartmann náhle. Na chvíli se zadíval na Charity, potom se vylekaně rozhlédl kolem a teprve teď ho napadlo, že Charity vyšla z domu bez Net, Heleny a Abn El Gurka.

"Zůstali uvnitř," odpověděla Charity. "Helena a Gurk chtěli ošetřovat toho vašeho muže a Net..." Polekaně se odmlčela. Net určitě slyšela přistávající kluzák, pomyslela si se zděšením. A jestli se dopustí chyby, nebo prostě jenom vyjde, aby se podívala, co se děje, mravenci ji uvidí - a všechno bude v háji.

A jako by jí svojí myšlenkou přivolala, v tu chvíli se Net objevila v bráně katedrály.

Charitino srdce bolestivě poskočilo, když viděla, že mravenci zrovna vystoupili na nejvyšší schod. Také Net sebou polekaně trhla.

Prudkým skokem se vrhla zpět, vytasila zbraň - a dokonale ztuhla, když mravenci kolem ní nevšímavě prošli.

Hmyzí válečníci museli Net bezpochyby poznat, protože ve svém skvrnitěm maskáči a s těžkou laserovou zbraní v ruce byla mezi otrhanými Jaredy tak nápadná, že nemohla být víc. Ale tito mravenci o ni neměli vůbec zájem. Ani jednomu z těch obrovských stvoření nestála za otočení hlavy.

"Co... se to tam děje?" zašeptal Hartmann nevěřicně.

To bych taky ráda věděla, pomyslela si Charity. Avšak nahlas řekla roztřeseným hlasem: "Já jsem vám to přece, Hartmanne, říkala, že tu nejsou kvůli nám."

"Ale proč tedy?" zamumlal Hartmann.

Jakýsi zvuk poblíž vzbudil Charitinu pozornost. Kyl se k nim plížil křovím po rukou a po kolenou. Když uviděl pušku v Hartmannových rukou, mihl se po jeho obličejí polekaný výraz, avšak Charity na uklidnění zavrtěla hlavou.

"Zbraně pryč!" zašeptal. "Jsou tu kvůli královně, ne kvůli nám."

Hartmann zabodl oči do megamana, avšak pušku nesklonil ani o milimetr. "Jak to?"

Kyl ukázal posunkem na dóm. "Mají namířeno k hnízdu. Pravděpodobně ani nevědí, že tu jsme. Ale jestli uděláme nějakou chybu, tak se to hned dozví."

"Net je tam nahoře," řekla Charity, než mohl Hartmann odpovědět.

"Mohl bys ji odvést, aniž by si nás všimli?"

Kyl přikývl. Zvedl se téměř bez hluku, rozhrnul větve před jejich úkrytem a pomalu se začal napřimovat.

"Co chcete dělat?" zeptal se Hartmann.

Kyl neodpověděl a dál se napřimoval; nenápadně se rozhlédl na všechny strany a potom se pomaličku vydal směrem ke kluzáku. Přitom se počal nepředstavitelně proměňovat: vlasy mu zesvětlyly, ztratily svou leskle černou barvu a místo ní získaly špinavě šedý odstín.

Současně také značně povyrostly. Jakýsi škubavý pohyb rozvlnil na okamžik také jeho oděv. Materiál se skrčil, vybledl, zpórovatěl a najednou to nebyla černá kombinéza z tenké kůže, nýbrž cosi rozdrbaného, co se nikterak nelišilo od hader, které na sobě měli Jaredové.

Také Kylův způsob chůze se změnil. Najednou byla šoupavější a neohrabanější.

Hartmannovi téměř vyjely oči z důlků, když viděl, co se s Kylem stalo. "Pane Bože!" zašeptal. "Jak... to udělal?"

"Vysvětlím vám to později," odpověděla Charity vyhýbavě. "Teď buďte, prosím, zticha. Pokusí se varovat Net a přivést ji sem."

"Ale to... to přece není možné," koktal Hartmann. Zřejmě její slova docela přeslechl. "To je čarování!"

"Ne tak docela," řekla Charity.

Jako uhranutá s bušícím srdcem sledovala, jak se Kyl přiblížil k létacímu disku a minul ho ve vzdálenosti ne větší než pět metrů.

Jeden z mravenců, kteří zůstali u kluzáku na stráži, ho sice sledoval pohledem, avšak Kylův vzhled zjevně oklamal i jeho. Aniž by byl odhalen, přešel velké prostranství, vyšel po schodech ke katedrále a přistoupil až k Net. Charity nedokázala rozeznat, jestli ji oslovil, nebo jí jiným způsobem naznačil, co jí chce, po chvíli se však oba znovu obrátili a pomalou, takřka nedbalou chůzí sestupovali dolů po schodech.

Poručík Hartmann oslovil Charity. "Jen jestli toto všechno přežijeme," řekl, "budete mi dlužná spoustu odpovědí, kapitáne Lairdová."

"Ano," odpověděla Charity chladně. "Jestli to všechno přežijeme."

Aniž by si víc všímala Hartmannových našťvaných pohledů, sledovala napjatě, jak se Kyl a Net přibližují k jejich úkrytu. Na zpáteční cestě obešel Kyl s poušťáčkou letoun s odstupem několika metrů, aniž by jim mravenci věnovali byt' jen letmý pohled. Velkým obloukem dorazili až k řece, až se konečně mezi nimi a kluzákem objevilo několik stromů, bránících v přímém výhledu. Posledních pár metrů překonali sehnutí a zrychleným tempem. Net dopadla vedle Charity a Hartmanna na kolena a těžce oddechovala, zatímco Kyl - teď už zase starý, známý Kyl, žádný Jared - nejevil známky únavy.

Hartmann pozoroval megamana nevěřičně rozšířenými očima a pak se zase obrátil na Net. "Kde jsou ostatní?"

"Jsou u Sterna. V jedné místnosti pod dómem. Nezdá se mi, že by je mravenci zahlédli."

"A co ti tam dělají?"

Net zavrtěla hlavou. "Já nevím," odpověděla. "Dělají něco... s těmi vejci. Nemohla jsem poznat, co."

"A vy?!" Nedůvěra v Hartmannově hlase byla nepřeslechnutelná. "Jak to, že vás nechali na pokoji?"

"Jak to mám vědět?" odpověděla Net podrážděně. "Zatraceně, jsem ráda, že ještě žiju."

"Kde je Gyell?" zeptala se Charity.

Net kývla hlavou směrem ke věži. "S mravenci."

"Pochopilas, co dělají?"

"Pravděpodobně jim právě prozrazuje, kde nás najdou," řekl Hartmann.

"Nemyslím si, že by je to zajímalo," řekla Net, "Jak to?"

Net pokrčila rameny. "Nevím. Ale já... jsem měla pocit, že se nějak zvlášť o nás nezajímají. Prošli sotva metr ode mne. Stačilo, aby po mně jen natáhli ruku."

"Třeba by nás raději pochytili všechny najednou," zavrčel Hartmann.

"To těžko," odpověděla Charity, "to by pak..."

Náhle se odmlčela uprostřed věty, protože Kyl zvedl ruku a překvapeně ukázal na kluzák. Oba mravenci, kteří až dosud stáli nehnutě vedle letounu, se náhle obrátili a na rozkmitaných nohách se rozběhli nahoru po rampě. Dveře se počaly zavírat a náhle se z trupu letounu ozval pronikavý hvizd.

"Co se to tam děje?" vylekala se Charity.

Odpověď na otázku odložila dřív, než jí bylo milé. Vysoký hvizd kluzáku přešel v pronikavé, takřka uši rvoucí vytí, a pak se náhle i mravenci, kteří vyšli s vejci v náručí, prudce rozběhli. Kluzák se skokem vznesl do výšky, zatímco Jaredové a mravenci se rozprchlí do všech stran.

"Kryjte se!" zařval Hartmann. Současně padl na břicho a rukama si kryl hlavu. Kdesi na nebi za nimi se náhle rudě a nesnesitelně jasně zablesklo a Charity uviděla tenkou stopu krvavě rudé záře, která jako by zazářila z roztrženého nebe. Vzápětí se Kyl vrhl s rozpaženými rukama současně na ni a na Net a strhl je obě k zemi. V tutéž chvíli zasáhl cosi kluzák, obrátilo ho a explodovalo. Letoun se překotil, avšak jako zázrakem ještě vyrovnal kurz letu a znovu se pokusil s ohlušujícím řevem motorů nabrat výšku. Na vteřinu to vypadalo, že se pilotům skutečně podařilo dostat kluzák zpět pod kontrolu, avšak vtom jej zasáhla druhá exploze a letoun se zřítil na katedrálu.

Když letoun explodoval, Charity oslněna zavřela oči. Přesto ohnivá koule zářila tak pronikavě, že Charity bolestí zaúpěla. Země se otřásla. S příšerným rachotem a praskotem se celá jižní stěna chrámu zřítila. Charity se se zasténáním převrátila, přitiskla si ruce k očím a vztyčila se na ruce a na kolena. Rachot exploze stále nebral konce.

Teprve po chvíli pochopila, že exploze stále ještě pokračují. Všude na širokém prostranství před nimi vybuchovaly další oslnivé ohnivé koule, rudé a zelené laserové blesky sjížděly jeden za druhým z oblohy a salvy ze samopalů zvedaly ze země dlouhé pruhy prachu.

Jaredové se zoufale snažili uniknout z palby, avšak Charity viděla, jak jich celé desítky padají k zemi. A také mezi mravenci zuřila laserová přestřelka.

Charity v úděsu zvedla pohled vzhůru a zírala na tři vrtulníky, kroužící nad mýtinou. Byly to štíhlé stroje, pomalované zelenými a zemitě hnědými skvrnami, jejich trupy se podobaly ocelovým žralokům a vystřelovaly z nich oslňující plamenné jazyky, zatímco se neuvěřitelně rychlým, trhavým pohybem hnaly nad mýtinou.

"Hartmanne!" vykřikla Charity. "Co to má znamenat?!"

Avšak Hartmann neodpovídal, a když se k němu chtěla Charity otočit, zjistila, že se spolu se svými dvěma druhy rozběhl přes mýtinu, třebaže vrtulníky i nadále pokračovaly ve zběsilé palbě bez míření, takže i oni byli ohroženi.

"Ten idiot!" vykřikl Skudder. "To všechno bylo připravené! Podvedl nás!"

Jeden granát dopadl do bezprostřední blízkosti jejich úkrytu. Charity se rychle přikrčila a rukama si zakryla hlavu, zatímco do ní udeřil déšť zeminy a hořících úlomků dřeva. Potom se obrátila a vyřítla se za Hartmannem, přičemž zvedla obě ruce nad hlavu a zuřivě jimi mávala.

Všude kolem ní vybuchovaly salvy ze samopalů a oslňující záblesky laseru. Jenom se modlila, aby ti v helikoptérách poznali její modrou uniformu Space Force.

"Hartmanne!" řvala co nejhlasitěji uměla. "Přestaňte! Ať přestanou! To je šílenství!"

Poručík mezitím doběhl doprostřed mýtiny a zastavil se. Charity si všimla, že drží v ruce jakýsi malý přístroj a zběsile do něj něco křičí - a náhle si opět vzpomněla, jak předtím cosi schovával do kapsy, když se vrhla k němu do

křoví. A teď už také věděla, co to bylo. Přiblížila se k Hartmannovi na vzdálenost sotva dvaceti kroků, když vtom se celá salva laserových blesků zakousla před ní do země a proměnila ji v jezírko vařící, rudě žhnoucí lávy. Zoufalým skokem se Charity vrhla stranou. Omračující bolest jí projela pravou nohou a ramenem, na okamžik zůstala ležet a sotva sebrala dost sil, aby se otočila a pohlédla směrem k Hartmannovi. Dvě ze tří helikoptér pokračovaly ve štvání na Jaredy a pár zbylých mravenců, zatímco třetí vrtulník se blížil k dómu. Charity zděšeně vykřikla, když pochopila, co má pilot v úmyslu.

Helikoptéra s vyjícím rotorem přilétla až k samé bráně dómu. Na vteřinu zůstala nehybně viset ve vzduchu proti ní. Potom se pod jejím rotorem oslnivě zablesklo. Pilot strhl stroj bleskurychle stranou a vzápětí příšerná exploze otřásla vnitřkem dómu.

Veškerá okna se vysypala, obrovská křídla vrat byla vyrvána z pantů a další kus již poškozené střechy se s rachotem propadl.

Pohled na to naplnil Charity takovým hněvem, že ji na místě přešly mrákoty, vyskočila a rozběhla se k Hartmannovi. "Ne!" řvala, třebaže věděla, že je již dávno pozdě. "Ne! Ne! Helena s Gurkem jsou ještě uvnitř!"

Hartmann se otočil a chladně jí hleděl vstříc. Přestal mluvit do vysílačky a namísto toho učinil velitelský posunek levou rukou. Lehmann zvedl pušku a namířil na Charity, avšak ona běžela dál. Pár kroky dorazila až k Hartmannovi, uchopila ho za ramena a zacloumala jím tak prudce, že překvapeně upustil vysílačku a zapotácel se několik kroků nazpět.

"Zbláznil jste se?" řvala na něj.

Hartmann se marně snažil vyprostit z jejího sevření, Charity jím cloumala stále divočeji, dokud k ní Lehmann zezadu nepřiskočil a násilím ji neodtrhl.

Mezitím obě helikoptéry pokračovaly v honu na Jaredy. Mýtina hořela nesčetnými požáry a mezi nimi ležely desítky nehybných těl.

Mnoho Jaredů se stále ještě pokoušelo uniknout před vyjícími ocelovými nestvůrami, kroužícími nad planinou. Náhle vzduchem zasvištěl nějaký těžký předmět a zavrtal se sotva metr vedle Hartmanna do země, vzápětí jedna z helikoptér zakolísala a bezvládně prolétla dvacet nebo třicet metrů vzduchem, než zase pilot získal nad strojem vládu. Z levého boku vrtulníku vytryskl proud jisker.

"Nechte toho konečně!" zařval Hartmann. "Musíme pryč odtud, než nás všechny pozabíjejí!"

Charitina odpověď zanikla v hluku třetí helikoptéry, která se chystala k přistání ani ne deset kroků od nich. Hartmann se přikrčil, odvrátil tvář od větrného příválu vrtule a levou rukou si chránil hlavu, zatímco pravicí se pokoušel chytit Charity. Charity uhnula před jeho rukou, avšak Lehmann, který stále ještě stál za ní, jí zasadil do zad úder, který ji vrhl proti Hartmannovi a vrtulníku. Koutkem oka ještě zahlédla, jak se Skudder hrozivě obrací k Lehmannovi, avšak pohyb nedokončil, neboť v tu chvíli zvedl Felss svůj nervový paralyzátor a jedinou krátce mířenou střelou Skuddera skolil.

"Pojďte!" řval Hartmann. "Musíme odtud!"

Lehmann jí chtěl zasadit druhý úder do zad, avšak Charity rychlým obratem uhnula hlavní jeho zbraně, uchopila ho za zápěstí a prudce mu trhla rukou, až ztratil rovnováhu. Voják klopýtl, bezmocně upadl na koleno a ztratil i zbytek rovnováhy, když mu Charity zasadila dobře mířené kopnutí. Bleskurychle se otočila, aby se poněkud zorientovala v chaosu, který vládl kolem ní. Net klečela nad bezvládným Skudderem a zoufale se jej pokoušela obrátit, aby se neudusil, neboť obličejem padl přímo do bahnité louže. Sotva na deset kroků odtud se sem hnál Kyl, avšak Lehmann se opět vztyčil, obrátil švihem zbraň a stiskl spoušť. Oslnivý laserový záblesk udeřil megamana do ramene, otočil ho kolem dokola a vzápětí jej srazil bezvládně k zemi. Když se Charity s řevem otočila, aby se vrhla na vojáka, přiskočil k ní Hartmann zezadu a zasadil jí takovou ránu do zátylku, že klesla bezvládně k zemi.

12

Zřejmě nebyla v bezvědomí příliš dlouho, protože když se probírala, neležela na pryčně v nějaké podzemní betonové kobce, nýbrž na tvrdé, houpající se podlaze v helikoptéře, která se s ječícími turbínami hnala nad zničeným městem. V zádech pociťovala bušící bolest.

S námahou otevřela oči. Seděla mezi oběma kovovými lavicemi bez čalounění v zadní části helikoptéry a hleděla přímo do hlavně nervového paralyzátoru.

Půl metru za touto hlavní pak zaznamenala Lehmannu, jenž si nervózně pohrával prstem na spoušti a pozoroval Charity přimhouřenýma očima.

"Bez obav," zazněl náhle Hartmannův hlas. "Jestli budete rozumná, nic se vám nestane."

Charity se loudavě zvedla z houpající se podlahy. Aniž by věnovala pozornost zbrani v Lehmannových rukou, otáčející se nedůvěřivě ve směru jejich pohybů, obrátila se a sklonila se nad Skudderem, který ležel v bezvědomí na jedné lavici. Net se spoutanýma rukama a nohama seděla vedle něho a střídavě vrhala pohledy plné nenávisti na Hartmanna a oba vojáky.

Poté, co se přesvědčila, že Skudder není vážně zraněný, posadila se Charity na lavici a chvíli hleděla ven z okna. Helikoptéra se hnala nad rozbitým městem v minimální výšce, takže vypadalo jako zázrak, že už dávno do něčeho nenarazili.

Odtrhla pohled od okna a znovu se zadívala na Hartmanna. "To bylo od samého začátku takto naplánované, že?" zeptala se.

"Ne," odpověděl Hartmann. "Takhle to naplánované nebylo."

"Snad jste dokonce neměl v úmyslu nechat některé z nich naživu?"

Hartmann si vzdychl. "Chápu vaše rozhořčení, kapitáne Lairdová," řekl. "Ale přísahám vám, že to nebylo

naplánované."

"Chápu," zamumlala Charity. "Politováníhodná nehoda, že?"

"Hledali jsme toto hnízdo už deset let," odpověděl Hartmann vážně. "Věděli jsme, že ho musíme mít někde přímo před nosem. Avšak nevěděli jsme kde. A když nás pak vaši přátelé zajali, tak..."

"Tak vás napadlo, že je to dobrá příležitost, jak si trochu zašpionovat," přerušila ho Charity našťavaně.

"Jestli to chcete tak nazvat."

"Tyto helikoptéry byly celou dobu nablízku," pokračovala Charity.

"Mám pravdu?"

"Ano."

"To byla vražda, Hartmanne," řekla Charity trpce. "Ti lidé nám nic neudělali. Naopak - zachránili jednomu z vašich mužů život."

"Já jsem to nechtěl!" bránil se Hartmann, přičemž téměř křičel.

"Ale když jsem uviděl ten kluzák, pomyslel jsem si, že přiletěl kvůli nám. A pak už bylo pozdě."

Charity chtěla znovu vyjet, ale pochopila, že Hartmann říká pravdu.

Pravděpodobně měl jenom strach, a pak se mu celá věc docela vymkla z ruky.

"S tou dívkou a trpaslíkem mě to mrzí," řekl Hartmann tiše.

"Doufám, že ještě žijí."

"Já taky," řekla Charity vážně. "Ale jestli ne, pak vám za to osobně vystavím účet, to vám slibuji."

"Poručíku?" Hartmann otočil hlavu za hlasem, vycházejícím z pilotovy kabiny.

"Ano?"

"Kontakt," řekl pilot. "Dva, možná tři kluzáky. Dvacet kilometrů před námi."

Hartmann vstal, udělal krok dopředu a pak se zase obrátil k Charity. "Nechcete se taky podívat?" zeptal se. A s lehkým úsměvem dodal: "Jako bývalou astronautku vás bude ten stroj jistě zajímat."

Charity cítila, že Hartmannova slova nejsou nic než neobratný pokus o uvolnění napětí. Beze slova vstala a následovala poručíka.

Technologie helikoptéry ji však překvapila. Stroj byl uvnitř podstatně větší, než jeho štíhlý zevnějšek dával tušit, a kokpit připomínal spíš dopravní než bojový stroj. Pilotní deska i vysílačka byly uloženy za těžkým, naprosto neprůhledným hledím, a navzdory bezpočtu přístrojů a digitálních obrazovek na řídicím pultu neviděla Charity nikde nic na řízení.

Avšak záhy pochopila. Tyto tři stroje, které napadly tábor Jaredů, byly stealthkoptéry, reaktivní bojové vrtulníky, které sama dosud viděla pouze na obrázcích. Během jejich posledních pár let u Space Force se i tam rozšířily zvěsti, že jeden z evropských spojenců začal ve vší tajnosti budovat prototyp tohoto tryskového letounu. Ale ona to považovala jen za pouhé drby. Nyní se směsí úžasu a bezděčného uznání pohlédla na Hartmanna a na chvíli v poručíkových očích zazářila pýcha.

"Fantastický stroj, co?" zeptal se Hartmann.

"Ano," odpověděla Charity zamračeně. "Především jeho ničící kapacita. Skutečně působivé."

"To ještě nic nebylo, kapitáne Lairdová, to mi věřte. Bez těchto strojů by teď nebyl naživu ani jeden z nás." Prudce se otočil a naklonil se přes rameno pilota. "Kde jsou?"

"Dvanáct... teď už jen jedenáct kilometrů před námi. Sundáme je?"

Hartmann okamžik přemýšlel, pak zavrtěl hlavou. "Ne. Přistaňte někde. Už tak jsme vzbudili dost velký rozruch."

Aniž by pilot jen pohnul prstem, náhle počal stroj ztrácet na rychlosti a současně klesat. Několik vteřin kroužil vrtulník zdánlivě nerozhodně nad zříceninami, potom pilot upozoroval proluku mezi dvěma vypálenými domy. Se stejnou rychlostí a přesností, jako by zajížděl s autem do garáže za domem, v němž bydlí už dvacet let, zamířil pilot vrtulník do nevelké mezery a přistál.

Turbíny naposledy pronikavě zavyly a pak umlkly, ramena vrtule nad jejich hlavami se také pomalu zastavovala. Světlo zhaslo a s ním i většina svítících kontrolních ukazatelů.

"Bez obav," řekl Hartmann. "Všechno je v pořádku. Ale mohli by zaměřit tepelné vyzařování turbín, kdyby se dostatečně přiblížili."

"Ale vždyť nás přece už dávno musejí mít zaměřeny na radarových obrazovkách," odpověděla Charity.

Hartmann zavrtěl hlavou. "Ty stroje jsou radarem nezachytitelné," vysvětloval a Charity opět v jeho hlase zaznamenala nepřehlédnutelnou pýchu.

"To není tak jisté," odpověděla.

"Přečunujete ty mravenčí nestvůry," odpověděl Hartmann. "Jsem přesvědčen, že nejsou ani z poloviny tak nebezpeční, jak se většina lidí domnívá."

"Každopádně byli dostatečně nebezpeční na to, aby nás během několika dní vrátili na úroveň doby kamenné," odporovala Charity.

"To nebylo nic než smůla," odpověděl Hartmann takřka ledabyle, "Podcenili jsme je, nevěděli jsme, s čím máme opravdu co do činění. Věřte mi, kapitáne Lairdová - kdybychom měli druhou šanci, odtáhli by s rozbitým nosem."

Charity uznala za lepší s Hartmannem se nehádat. Snad měl dokonce i pravdu. Snad existovala skutečně reálná šance odporu proti invazorům, ba dokonce i vítězství.

Charity se zvědavě naklonila dopředu a pozorovala značně komplikovaný ovládací pult stealthkoptéry. Pilot vedle ní si právě sundával prilbu. Byl velice mladý, snad takových pětadvacet let, avšak piloti, kteří létají v takových vysoce výkonných strojích, musejí být mladí, aby měli dostatečně rychlé reakce a dokázali se vyrovnat s požadavky,

jež všechny tyto přístroje na člověka kladou.

"Je to pěkná hračka," řekl pilot hrdě. "Sama byste se divila, co se s tím dá všechno provádět."

Malou ochutnávku jsem právě dostala, pomyslela si Charity trpce.

Avšak nedala nic z této myšlenky na sobě znát a zeptala se: "Kde je řídící páka?"

Pilot se chystal odpovědět, ale než se k tomu dostal, udělal Hartmann rukou rychlý velitelský posunek, který Charity neušel.

Hartmann si určitě myslí, že Charity neví nic o alfa-přilbách, ve skutečnosti však byla právě ona první člověk na světě, který tuto přilbu použil. Občas, napadlo ji, má jisté výhody, když dokonce i spojenci mají před sebou tajemství.

"Ten stroj... nepotřebuje žádné ruční řízení," odpověděl pilot vyhýbavě. "Všechno udělá počítač."

Charity si ho změřila pochybovačným pohledem, a tu pak on s úsměvem takřka rozpačitým ukázal na malý ovladač, zabudovaný do opěradla jeho sedadla. "A zbytek zvládnú tímhle," řekl. Skutečně si nemohl vážně myslet, že mu Charity toto spolkne. Letoun, který vyžadoval po pilotovi schopnost reagovat s kočičí rychlostí, chtít řídit pomocí klávesnice, která by se tak nanejvýš hodila k počítačové hře, to byla skutečně lež, volající do nebe.

Zatímco se Charity chystala něco odpovědět, ukázal Hartmann nahoru. Po nebi přeletěl stříbřitý stín. Charity se zatajeným dechem sledovala, jak kluzák proletěl kolem jejich úkrytu ve vzdálenosti sotva jedné míle a opět zmizel z dohledu. Když cizí letoun zmizel, Hartmann si hlasitě oddechl. Avšak když na něho muž v pilotním křesle tázavě pohlédl a chystal se znovu si nasadit přilbu, zavrtěl odmítavě hlavou. "Ještě ne," řekl, "ještě pár minut počkáme."

"A pročpak?" zeptala se Charity jízlivě. "Chcete ještě vytlouct nějaký čas navíc, než se budete muset zodpovídat před svými nadřízenými?"

"Zodpovídat?" opakoval Hartmann udiveně. "A za co?"

"Máte na svědomí tři z mého doprovodu," řekla Charity.

Hartmann reagoval docela jinak, než čekala. Místo aby se ni osopil, anebo její slova odbyl posměšnou poznámkou, zadíval se na ni velmi dlouze a velmi vážně. V jeho obličeji bylo možno číst výraz skutečné dotčenosti.

"To je mi líto, že to tak vidíte," řekl nakonec. "Ale věřte mi, nemohl jsem s tím nic dělat. To děvče a ten trpaslík byli prostě ve špatnou chvíli na špatném místě. Něco takového se přece občas ve válce stává."

"Ó ano," odpověděla Charity jízlivě. "A Kyl to samé, co? Ten asi taky jen náhodou naběhl právě do místa, kam Lehmann mířil, že?"

Hartmann zmateně zvedl oči. "Co, prosím?"

Charity náhle pochopila, že Hartmann vůbec nepostřehl, co Lehmann provedl Kylovi. "Zastřelil ho," vysvětlila konečně. "Naprostě bezdůvodně."

Bez jakéhokoli dalšího slova opustil Hartmann pilotní kabinu.

Charity šla za ním.

"Je to pravda?" zeptal se Hartmann stěží ovládaným hlasem, jakmile došel k Lehmannovi.

"Co?"

Hartmann ukázal na Charity. "Kapitán Lairdová tvrdí, že jste zastřelil jednoho z jejích lidí."

"Neměl jsem na vybranou!" bránil se Lehmann. "Ten chlap mě napadl! Musel jsem se bránit!"

"Napadl?" řekla Charity. "Vždyť byl od vás dál než deset metrů!"

"Ale chystal se k tomu!" řekl Lehmann vzpurně. "Už sahal po zbraní. Já... jsem si jistý, že by střelil."

"Namířil na vás?" zeptal se Hartmann chladně.

Lehmann na něho chvilku nerozhodně hleděl, potom sotva viditelně zavrtěl hlavou. "Ne," řekl, "ale..."

"To stačí, poddůstojníku Lehmanne," přerušil ho Hartmann ledově.

"Tu záležitost vyjasníme později."

V Lehmannových očích se zračila čirá nenávisť. "Já... jenom jsem se bránil," odpověděl vzpurně.

"Zabil jste muže, který stál na naší straně," odpověděl Hartmann rozhněvaně.

"Nechte ho, poručíku," vmísila se do hovoru Charity. "Nezabil ho."

Hartmann se k ní otočil s tázavým pohledem. "Vystřel ho pouze škrábl," řekla Charity. "Viděla jsem to přesně. Kyl to přežije."

"Nic si nenamlouvejte!" vyštěkl Hartmann prudce. "I kdyby zůstal naživu, už by ho dávno ti hovnožrouti roztrhali na kusy. Nemyslím si, že by je náš útok nějak zvlášť potěšil."

Charity raději neodpovídala. Hartmann by snad musel být slepý, kdyby si nevšiml, že s Kylem není něco v pořádku; ale zcela určitě nevěděl, co je to megabojovník.

Půl století, které on a jeho muži strávili zahrabaní pod ruinami, je také zřejmě izolovalo od všeho, co se odehrávalo za hranicemi tohoto města. A snad bude pro všechny lepší, když to tak ještě nějaký čas zůstane.

Hřmot výbuchů dávno odezněl. Nad nimi se musela zřítit celá budova, neboť místnost se na několik minut rozhoupala jako člun na rozbouraném moři a ze stropu počaly padat kameny a úlomky zdí.

Pak opět nastal klid, jen strop pekelně žhnul. Nejprve bylo vedro jen nepříjemné, avšak brzy se stalo utrpením a po několika minutách už měla Helena pocit, že se nemůže ani nadechnout. V plicích se jí usadila bodavá bolest, která byla stále horší.

Mžourala, aby vytlačila z očí slzy, které jí do nich vhnělo horko.

Avšak téměř nic neviděla. Ze všech pochodní, které místnost osvětlovaly, než se svět nad jejich hlavami zřítíl, hořela už jen jedna jediná a vzduch plný prachu jako by pohlcoval její zář. Víc než polovina sklepní klenby se zřítíla. Tam, kde byl vchod, se stále ještě sypal prach ze stropu, tu a tam spadl i větší kámen, jindy zaznělo hluboké skřípění,

podobné zvuku mlýnských kamenů. Helena se nejistě nadzvedla, hřbetem ruky si přejela přes obličej a setřela teplou krev. Teprve pak ucítila i palčivou bolest. Opatrně si špičkami prstů ohmatala čelo a zděsila se, když objevila hlubokou, prudce krvácející ránu na svém levém spánku.

"Žádné strachy, zlatíčko," ozval se kvákavý hlas vedle ní. "Hlavu máš ještě na krku."

Helena zahlédla přes oblak prachu, jak k ní přichází Gurk. Jeho oblečení bylo na cáry a pleš mu zdobila pořádná boule. Drobnými krůčky došel až k ní, promnul si prudce slzíci oči a pak si změřil Helenu starostlivým pohledem. "Všechno v pořádku?"

"Já... myslím, že ano," odpověděla Helena váhavě. Kromě zraněného technika, Gurka a ji samotné se v místnosti v okamžiku katastrofy zdržovalo ještě asi patnáct Jaredů. Avšak z nich zřejmě nevyvázl nezraněný nikdo.

Většina Jaredů ležela nehnutě na zemi, zasypaná kamením a hlinou, někteří se se sténáním svíjeli na zemi a jen málokterý se vůbec ještě dokázal postavit na nohy.

Helena se rychle obrátila k technikovi, ležícímu v bezvědomí, a naklonila se nad jeho tvář. Nebyla sice lékařka, ale život, který během minulých pětadvaceti let vedla, jí vnutil jisté znalosti. Pokud byla schopna rozeznat, zdálo se, že muž neutrpěl žádné další těžké zranění.

Odrhla zrak od Sternova obličeje a na okamžik se zadívala na zeleně se třpytícího brouka, velikého asi jako pěst, jenž se raněnému přisál ke krční tepně. Jeho tělo pulzovalo v klidném rytmu Sternova srdce; alespoň pro každého druhého to tak vypadalo. Avšak Helena věděla, že tomu tak není. Právě klidné tepání broučí stvůry uklidňovalo zrychlený pulz nemocného, ne naopak. A to stvoření dělalo ještě mnohem víc.

Helenin pohled klouzal dolů po Sternově těle. Horní část těla viděla bez problémů, ale co bylo pod kyčlemi, ztrácelo se pod vrstvou stejných šedobílých vláken, která pokrývala stěny a část stropu, dokud nedošlo k výbuchu. Jaredové, kteří je sem přivedli, tvrdili, že to je jen něco na způsob obvazů, které mají zakrýt raněnému ty nejhorší rány, jež skutečně utrpěl na nohách a na břiše. Avšak Helena cítila, že to není pravda; nebo přinejmenším ne celá pravda.

"Tak co?" zeptal se Gurk.

Helena se stěží odrhla od strašlivého pohledu a zadívala se na trpaslíka.

"Myslím, že tentokrát měl štěstí," řekla.

Gurk si ji měřil zpod zamračeného čela a nakonec se tiše zasmál.

"Stejně jsi ty čistá dušinka," řekl. "Nemáme potuchy, jestli přežijeme dalších pět minut, a ty se tady třeseš, jestli mu náhodou nějaký kámen nespádl na palec."

Helena ignorovala kousavý výsměch v Gurkových slovech a tázavě se na trpaslíka zahleděla. "Co se tam nahoře stalo?"

"Odkud to mám vědět?" odpověděl Gurk hrubě. Avšak zvrátil hlavu nazad a s úzce přimhouřenýma očima si prohlížel strop, jako by si na něm mohl přečíst odpověď na Heleninu otázku. "Asi se celá ta bouda sesypala," řekl nakonec. "Anebo Stoneovi kanonýři konečně zjistili naši adresu a pokusili se vyřadit celou záležitost jednou provždy. Ale zase to jen zmastili."

Helena se zděsila. Myšlenka, že by se Moroni snad pokusili o další atomový nálet, ji dosud ani nenapadla. Přičemž mnohé by tomu nasvědčovalo: ta strašná exploze, třesení, otřesné horko, pronikající i metr silnou kamennou vrstvou...

Obávala se tu myšlenku domyslet do konce.

"Měli bychom zkusit nějak se odtud dostat," řekl Gurk. Skepticky si prohlédl několik přeživších Jaredů, kteří se sice zvedli na nohy, avšak postávali s prázdnými obličejí a bezvýraznými očima, jako by vůbec nechápali, co se stalo.

"Mám pocit," řekl Gurk, "že od těch divochů se pomoci asi nedočkáme."

Naklonil hlavu na stranu a tázavě se zahleděl na Helenu.

"Umíš kopat?"

"Cože?"

Gurk kývnul holou hlavou směrem k východu, jenž zmizel pod lavinou kamení a hlíny. "Protože nějak budeme muset odklidit tohle všechno," odpověděl. "Nevím, jak ty, ale já naprosto nemám chuť čekat, jestli nás odtud laskavě vytáhnou nebo ne."

Helena chvíli pozorovala zasypaný východ. Nevěřila, že by se jim mohlo podařit uvolnit ho, ale přesto vstala a šla za Gurkem.

Poté, co se přesvědčili, že se strop nezříjí při nejmenším otřesu, začali opatrně odvalovat stranou větší kameny a skalní bloky. Dařilo se jim to překvapivě dobře. Už po hodině odklidili tolik sutě, že za nimi uviděli rozbité dubové dveře - a Helena s úlevou zaznamenala, že schodiště za nimi není zavaleno. Shora sem pronikaly plápolavé záblesky ohně.

Prohrabávali se dál, až narazili na trám dlouhý dobré tři metry a těžký půl tuny. Ať se namáhali jakkoli, nepodařilo se jim ho odtáhnout ode dveří ani o kousíček. Gurk se s povzdechem napřímil a zadíval se na půl tuctu Jaredů, kteří nezáuštěně přihlíželi jejich úsilí. "Hej, vy němi idioti," vyprskl, "co kdybyste na nás přestali civět a taky trochu pomohli? Třeba byste mohli..." Gurk překvapeně umkl uprostřed věty, když Jaredové zničehonic jako na povel procitli ze své strnulosti.

Beze slov, avšak se silou, nad níž skřet užasl, vrhli se do práce a společně začali tahat za trám. Dokonce i někteří dost těžce poranění Jaredové se pokoušeli připlazit se po rukou a po kolenou blíž ke svým kamarádům, aby jim také pomohli.

Gurk zavrtěl hlavou a ustoupil o krok zpět. "Co to do nich najednou vjelo?" divil se.

"To nevím," zamumlala tiše Helena. "Ale něco se mi tu nezdá."

Naplněná novou hrůzou, rozhlížela se kolem. Nic se v té malé sklepní místnosti nezměnilo, a přece byla přesvědčena, že cítí ohrožení, nějaké neviditelné nebezpečí.

"Něco se mi tu nezdá!" řekla ještě jednou. "Pojď! Musíme pryč odtud!"

Vstoupili mezi Jaredy a pomáhali jim odvléct trám ode dveří.

Ale ani spojenými silami se jim nepodařilo doslat se ven ze sklepa.

Zato vstoupilo něco k nim dovnitř.

13

Ještě dobrých deset minut musely tři helikoptéry čekat na Hartmannův povel k odletu; letěly tak nízko a tak rychle, že pro Charity bylo takřka nemožné odhadnout vzdálenost, kterou během následující čtvrt hodiny urazili. Kromě toho měnili stále kurz a dělali velké okliky, když se na radarových obrazovkách tu a tam objevil moronský kluzák.

Oblast města pod nimi skončila a byla vystřídána kopcovitou krajinou.

Brzy se pod nimi objevily první lesy, mezi nimiž se tu a tam vynořily trosky menších měst. Nakonec helikoptéry zamířily k jakémusi stříbřitému bodu, jenž rychle narostl do podoby malého jezera.

Vrtulníky zpomalily. Vichr od rotujících listů vrtule bičoval hladinu, zatímco se helikoptéry snášely níž a níž. Když se stroje nacházely pouhých deset metrů nad vodou, vzhledla Charity s obavou k Hartmannovi.

"Neříkejte mi, že se ty věci umí taky potápět," řekla.

Hartmann se tajuplně usmál. "Nechte se překvapit," odpověděl.

Avšak než stačila zformulovat další otázku, dotkly se stroje vody a bez jakéhokoli odporu se do ní vnořily.

Chvilí neviděla Charity nic než stříbřitý závoj, který zakryl přední sklo helikoptéry, a v tu chvíli musela vyvinout maximální úsilí, aby nepropadla panice. Pak ale ono bláznivé míhání zmizelo a ona uviděla, že stroje nejsou pod vodou. Pod nimi se rozprostíral černý kráter jezera, na jehož urovnaném dně sedělo celé množství dalších stealthkoptér.

Charity zvedla překvapeně hlavu a pohlédla nahoru. Nad nimi se i nadále jiskřivě míhala stříbřitá hladina. "To je... holografie?!" zamumlala užasle.

Hartmann přikývl. "Perfektní, že? Pracovali jsme na tom zatraceně dlouho, abychom systém takto zdokonalili, ale vyplatilo se to."

Charity se vyjeveně naklonila pilotovi přes rameno, aby uviděla ještě víc. Kráter byl hluboký bezpochyby půl míle; jeho dno bylo ze stejné černé ztuhlé lávy jako stěny, avšak bylo starostlivě uhlazené.

V půlkruhu zaparkovaných helikoptér se pohybovala spousta drobných postavíček, které se rychle rozběhly do stran, aby nebyly poraženy vzdušným vírem od rotorů. Na otevřené straně půlkruhu, který stroje dohromady tvořily, se nacházela obrovská vrata se dvěma ocelovými křídly, vedoucí dál do podzemí. Napravo i nalevo od nich si všimla Charity několika půlkulatých betonových kopulí, z nichž čněly hlavně těžkých laserových zbraní. Domnělé jezero nebylo tedy jen tajným hangárem pro helikoptéry, nýbrž také pevností.

Helikoptéra dosedla s lehkým trhnutím. Veliké dveře na boku stroje se s bzučením odsunuly a Hartmann galantně vyzval Charity, aby šla první. Nesouhlasně zavrtěl hlavou, když se chtěla obrátit a vrátit se pro Skuddera.

"O vašeho přítele bude postaráno," řekl. "Dovedou ho za vámi, hned jak se zotaví z bezvědomí, na to vám dávám čestné slovo."

S ukliďujícím pohledem směrem k Net nakonec Charity vystoupila.

Muži, kteří předtím ustoupili před přistávajícími helikoptéry, se nyní vraceli. Charity napadlo, že jsou bez výjimky skutečně mladí; žádný z nich nebyl starší než Felss nebo Lehmann. Všichni byli velmi silní, širocí v ramenu a pohybovali se velmi rychle. Na všech bylo vidět jakési podivné napětí, skoro jako by přistání tří helikoptér bylo něco, co snad už tisíckrát cvičili, ale nikdy ještě skutečně nezažili.

"Co je s vaší přítelkyní?" zeptal se Hartmann. "Nepůjde s námi?"

Charity zavrtěla hlavou. "Ne. Chtěla by... zůstat u Skuddera."

Hartmann se tiše zasmál. "Chápu vaši nedůvěru, kapitáne Lairdová. Ale věřte mi, že je naprosto, ale naprosto neopodstatněná."

Přiblížili se až k pancéřovým vratům, která se před nimi pootevřela, když došli na vzdálenost pěti kroků. Charity dělala, jako by si toho nevšimla, ale přesto jí neušlo, že jeden z laserových kanónů nehlučně sleduje každý jejich pohyb. Ten, kdo má na starosti obsluhu této zbraně, pomyslí si Charity posměšně, musí být jednak strašlivě nedůvěřivý - a jednak strašlivý idiot. Vždyť kdyby z toho kanónu vypálil tady, tento maskovaný hangár by se v mžiku změnil ve skutečnou sopku. Ještě než prošli vraty, Hartmann se zastavil a natáhl ruku.

"Mohl bych vás požádat o vaši zbraň, kapitáne Lairdová?" zeptal se.

"Jak, prosím?" zeptala se Charity překvapeně.

Hartmann litoštivě pokrčil rameny. "Předpisy - znáte to přece."

"Ne," odpověděla Charity klidně, "to neznám. U vás patří k předpisům, aby byli spojenci odzbrojováni?"

"Vlastně ne," připustil Hartmann, "ale celé zařízení je střeženo počítačem, který je bohužel velice tvrdohlavý. A nedůvěřuje nikomu, kdo, jako třeba vy, nepatří k nám."

Charity byla příliš unavená, než aby se s poručíkem dál hádala.

S odevzdaným povzdechem sňala zbraň z ramene a podala ji jednomu z vojáků, kteří Hartmanna a ji doprovázeli.

Prošli vraty, za nimiž se otvírala půlkulatá, asi sto metrů dlouhá chodba z holého betonu. Byla dost velká, aby nabízela také helikoptérům v případě nouze dostatek místa.

"Co je to tu?" zeptala se, zatímco se zvědavě rozhlížela kolem sebe.

"To, co hledali Stone a jeho kreatury," odpověděl Hartmann.

"Vzpomínáte si ještě, co jste mi včera vyprávěla o SS01, bunkru v Americe, z něhož jste přišla?"

Charity přikývla. Hartmann zkrížil ruce za zády, šel dál vedle ní s mírně předkloněnými rameny a pokračoval ve vysvětlování. "Vaše předtucha byla, kapitáne Lairdová, naprosto pravdivá. Toto zde je německá obdoba vašeho bunkru pro vládu a důležité osobnosti pro případ nukleární války."

Charity se s neskrývanou pochybností rozhlédla po obrovské chodbě. "Trošku moc velké na nějaký vládní bunkr, nemyslíte?"

Hartmann přikývl. "Celý ten komplex je vlastně zároveň i něčím víc. Můžeme tu dole přežít celé století, když to bude třeba."

"A předpokládám, že tu také máte dost zbraní, abyste pak zase dobyli nazpět zbytek světa - nebo aspoň to, co z něho zbude," řekla Charity.

Hartmann sraštil čelo, jako by si nebyl zcela jistý, jak vlastně svoje slova mínila. Pak se náhle ušklíbl.

"Možná," řekl stroze.

Došli až na konec tunelu, a tu zažila Charity další překvapení.

Očekávala zmatek chodeb a chodbiček, jak tomu bylo v americkém SS01 ve Skalistých horách, avšak tady se před a pod ní rozprostírala obrovská jeskyně, jež byla zjevně přírodního původu. Bezpočet obrovských sodíkových výbojek ji zaléval oslnujícím jasnem.

Ze dna jeskyně se zdvíhalo město rozličně velkých budov, jež všechny byly postaveny ze stejně tvarovaných plastických dílů.

Spousta staveb nebyla větší než obyčejný rodinný domek, stály tam však i obrovské haly, dosti velké, aby uvnitř zaparkovalo letadlo. Mezi budovami se pohybovaly stovky postav v zelených uniformách, mezi tím se míhaly malé elektromobily, připomínající bzučící hmyz, ženoucí se za svou prací.

"Působivé, není-liž pravda?" zeptal se Hartmann pyšně.

Charity chtě nechtě přikývla.

Podzemní stanice nebyla ani z poloviny tak velká jako SS01, ale zatímco americký bunkr měl podzemní systém komor a nekonečných chodeb a schodišť, ve kterých mohl člověk celé dny bloudit, tato základna byla skutečným městem, postaveným na míli hluboko pod zemí.

"Kolik tu máte mužů?" zeptala se Charity.

"Obávám se, že až moc," řekl Hartmann.

"Jak to myslíte?"

"Brzy pochopíte," odpověděl Hartmann vyhýbavě. Posunkem ji vyzval k nastoupení do otevřeného nákladního výtahu, jedoucího dolů na úroveň jeskynního města. "Pojďte. Představím vám generálmajora Kramera, našeho velitele. Už vás očekává."

Laserový paprsek jej zasáhl a srazil ho k zemi, takže na pár minut - dost nečekaně - ztratil vědomí. Kylovi se sice podařilo vypnout bolest a zastavit krvácení, a přece nedokázal s obvyklou rychlostí uzavřít ránu na rameni. Jeho buňky zdaleka neregenerovaly tak rychle, jak by bylo třeba. Potřeboval deset minut na to, aby se mu vrátilo dost sil a mohl vstát.

Možná, že pomalu ztrácí své vskutku nadlidské schopnosti, napadlo jej. Dost možná, že s ním během jeho zajetí v Paříži udělali něco, co nakonec z něho jako nadčlověka udělá docela obyčejného muže.

S prudkou hrůzou si Kyl uvědomil, že už sotva kdy bude schopen postavit se v boji jinému megamanovi.

Jakýsi pohyb u přistávajících kluzáků jej vytrhl z jeho myšlenek.

Kyl se opatrně nadzvedl ve svém úkrytu a pátravě hleděl směrem ke stříbrným létajícím diskům. Bylo jich pět, tři menší stíhací letouny, jak je znal z Paříže, a dva větší, matně šedé válečné křižníky. Bylo to poprvé, co Kyl viděl tento ničivý stroj tak zblízka. Avšak v průběhu svého megabojojnického výcviku se toho o nich dost naučil, aby věděl, že jediný takový válečný křižník by dokázal celé město obrátit v prach a popel.

Kylův pohled se odtrhl od letounů a obrátil se směrem k dómu.

Poté, co byly plameny uhašeny a kouř se rozplynul, ukázalo se, že ta obrovská stavba je ve skutečnosti poškozená méně, než se v prvním okamžiku zdálo. Část střechy se zřítla a jedna z obou věží byla roztržená, jinak však tento kamenný titán explozí odolal. Stovky Jaredů a spousta mravenců se pohybovaly mezi troskami sem a tam. Zatímco Jaredi se snažili postarat o své raněné druhy, mravenci utvořili řetěz od rozbité brány ke kluzákům. Rychle a se strojovou precizností si podávali kokony, které přežily raketový útok helikoptér.

Kyl si byl naprosto jistý, že tato vejce jsou jediný důvod, že on a vůbec všichni zde ještě žijí. Nebýt těch nevyhlášených mládřat, jejichž ochrana měla naprostou přednost před vším ostatním, pak by piloti obou válečných křižníků ani na okamžik neváhali a potrestali by útok na svůj kluzák s nemilosrdnou tvrdostí. K taktice Moronů totiž patřilo potlačit každý odpor už v samotném jeho zárodku.

Kyl se na okamžik pohroužil do zkoumání sebe sama a zjistil, že se jeho tělo již zotavilo z utrpeného zranění. Pomalu si změnil zevnějšek, barvu i vzhled svého chameleonského oděvu přizpůsobil roztrhaným cářům, které na sobě nosili Jaredové, takže se nakonec vůbec od ostatních divochů nelišil. Když opustil svůj úkryt, činila mu chůze stále ještě potíže, což však byla v tuto chvíli spíš přednost než nedostatek. Mnozí z Jaredů, kteří zaplnili prostor před dómem, byli zranění, takže jeden kulhající muž navíc mezi nimi nemohl vzbudit podezření.

Přesto však měl pocit, že jej s chladnou nedůvěrou sledují stovky hmyzích očí, zatímco se přibližoval šouravými kroky k portálu.

Cestou minul jeden z válečných křižníků. Viděl, jak z něj vystoupil velitel této lodi, avšak nebyl to jenom obyčejný mravenec, nýbrž inspektor, dva a půl metru vysoká čtyřruká stvůra, jejíž chitinový krunýř byl zářivě bílé barvy.

Pohled na toto hmyzí stvoření Kyla opět vyděsilo. Co, pro všechno na světě, Charity Lairdová objevila v onom pařížském bunkru, když dokonce i páni Černé pevnosti opustili svoji rezidenci na severním pólu, aby ji pronásledovali?

Se skloněnou hlavou se Kyl šoural kolem křižníku. Inspektor hovořil rezavým hlasem a s prudkou gestikulací k jednomu Jaredovi, v němž Kyl po nějakém čase poznal Gyella. Aniž sám věděl proč, při pohledu na něho pocítil úlevu. Byl skutečně velmi rád, že Gyell přežil zákeřný útok.

Kyl šel dál, ostražitým obloukem se vyhnul mravencům, kteří šli proti němu s kokony v náručí, a nakonec vstoupil do dómu. Obraz zkázy, který se mu naskytl, byl děsivý. Obě rakety, které helikoptéra vypálila do vnitřku budovy, explodovaly na zadní stěně a úplně ji rozmetaly. Hnízdo pod stropem bylo na cáry a sama královna ležela pohřbená pod hromadou trosek a zčernalých trámů. Desítky mravenců se hekticky snažily pomoci onomu obrovskému stvoření, jež ze sebe vyráželo tiché, naříkavé výkřiky.

Kyl nevěřil, že to královna přežije. Věděl sice, jak neuvěřitelně odolné jsou tyto gigantické stroje na rození, avšak toto stvoření utrpělo strašlivá zranění. Dvě z jejích šesti nohou byly urvány a jejich pahýly silně krvácely.

Vtom se jedno královnino oko po něm ohlédlo a Kyl rychle sklonil hlavu. Náhle měl pocit, že jej ta stvůra snad poznala; že ví, kdo ve skutečnosti je a co tu dělá.

Pak zaslechl křik.

Byl velmi tichý. Nikdo z ostatních Jaredů a ani přítomní mravenci si ničeho nevšimli; avšak Kylův maximálně dokonalý sluch zvuk zachytil zcela zřetelně - a také poznal hlas.

V tu chvíli sebou královnina hlava prudce trhla. Pohled jejích fasetových očí se upřel na malá dvířka ve zničené zadní stěně dómu.

Pak zazněl výkřik znovu a vzápětí Kyl zaslechl ještě jiný, pronikavý křik, avšak ne lidský, nýbrž zuřivé pištění zvířat, po němž následovaly nezaměnitelné zvuky divokého zápasu.

Aniž by vůbec pomyslel na vlastní bezpečnost, rozběhl se kupředu.

Dva, tři mravenci na něho nedůvěřivě pohlédli, ale pak se zase vrátili k raněné královně, která se v tu chvíli horečně roztřásla. Část laviny trosek, pod níž byla uvězněna, se sesypala pod vzepřením jejího těla.

Kyl dosáhl dveří a proběhl jimi. Hluk boje zesílil.

Kyl se zastavil, aby se zorientoval, a pak se rozběhl k dalším dveřím, za kterými se nacházelo kamenné točité schodiště, vedoucí dolů do hlubin sklepení.

Na jeho konci byly dřevěné dveře, za kterými se míhalo červené světlo a prudká změť pohybů. Kyl dveře prudce rozkopřl a vřít se dovnitř.

Ve sklepe zůžil urputný boj.

Asi půl tuctu Jaredů se zoufale bránilo jen tyčemi a kameny proti přesile obrovských, šedohnědých krys, jež na ně se zběsilým pištěním dorážely zuby a drápy.

Divoši bojovali se zarputilostí a odvahou, jež i Kyla překvapovaly; přesto na první pohled viděl, že o výsledku tohoto zápasu nemůže být pochyb. I z díry v protilehlé stěně proudily další a další krysy.

Kyl se pátravě rozhlédl a konečně objevil Gurka, rozkročeného nad jakousi nehybnou postavou. Máchal kolem sebe kusem rezavého železa a překvapivě úspěšně odrážel dotírání krys. A pak Kyl poznal, kdo je ta ležící postava, a s výkřikem údesu se vrhl dopředu.

Nedostal se však daleko. Jeden z hlodavců na něj skočil a zakousl se mu do ramene. Jediným zběsilým pohybem setřásl krysu, zvedl ji do výšky a vši silou jí mrštil proti zdi. Hnal se dál, avšak další zvířata jej napadla takřka vzápětí. Kyl kolem sebe vztekle kopal, a přesto utrpěl další dvě nebo tři bolestivá kousnutí do rukou a do stehna. Pak vytáhl zbraň, avšak neodvažoval se střílet. Pažbou své malé pistole rozdával pořádné rány. Další dva tři údery a uvolnil se ze smrtícího sevření, probíjaval se k ústí tunelu, jímž krysy proudily dovnitř, a vystřelil. Nehlučný proud paprsků z ústí malé pistole rázem obrátil na půl tuctu těch obrovských bestii v prach. Kyl namířil paprsek na ústí tunelu a držel prst skoro půl minuty na spoušti, dokud si nebyl jistý, že v díře už nemůže být nic živého. Potom se obrátil, zbraň opět schoval a holýma rukama se opět pustil do boje.

Jeho zásah situaci okamžitě obrátil.

Krysy měly stále ještě nad Jaredy převahu, avšak nyní, když jim již nepřicházely žádné další posily, to s nimi měli divoši snadnější.

Stále víc a víc obrovských hlodavců zůstávalo na podlaze ležet mrtvých nebo zraněných, až nakonec zbyli jen tři či čtyři, kteří bázně couvali, až se nakonec všichni mačkali v jednom koutě místnosti.

Kyl znovu vytáhl pistoli a zamířil, když v tu chvíli mu jeden Jared, jenž předtím mrštil po krysách kámen, strčil do ruky a zavrtěl hlavou. Kyl ho odstrčil stranou, ale Jared mu bleskurychle znovu zastoupil cestu.

Kyl užasle spustil ruku se zbraní a díval se střídavě na Jareda a na krysy, které se mačkaly v koutě.

Jared se obrátil ke zvířatům, pomalu zvedl ruku a ukázal nejprve na ně a pak učinil rázné gesto směrem k tunelu, odkud ty nestvůry přišly. A Kyl nechápavě a naprosto zmaten sledoval, jak se krysy pomalu otočily a jedna po druhé zmizely v díře.

Náhle přiměl Kyla tichý nářek, aby se otočil. Gurk klesl na kolena a naříkaje tiskl si ruce k hrudi. Krvácel ze spousty drobných poranění, jeho tvář byla ztrhaná bolestí. A přece mu Kyl sotva věnoval pozornost; poklekl vedle Heleny a opatrně ji obrátil.

Jakmile na ni pohlédl, zděsil se. Její pohled byl strnulý. Nějaká krysa jí prokousla hrdlo.

"Ne!" zašeptal zděšeně.

"Můžeš jí pomoci?" zeptal se Gurk.

Kyl s námahou zavrtěl hlavou. Helena byla mrtvá. On sice dokáže spoustu věcí, ale vrátit mrtvému život neumí.

"Co se stalo?" zašeptal Kyl. Náhle chytil trpaslíka a divoce jím zatřásl. "Proč jsi ji nechránil?"

Gurk se vyprostil z jeho sevření a takřka snadno odstrčil jeho paže.

"Neměla šanci," řekl tiše. "Byla první, na kterou se vrhly. Nemohl jsem nic dělat."

Kyl pocítil v očích slzy. Něžně vzal Helenu do náruče, dotkl se jejího obličeje a zatlačil jí oči. Rána na Helenině krku vypadala tak nepatrně, ba skoro směšně proti hlubokým ránam od zubů a drápů, které utrpěli Gurk a Jaredové. A to připadalo Kylovi stejně nespravedlivé, jako strašné - z nich všech měla právě tato dívka nejmiň co dělat s jejich válkou proti Stoneovi a jeho pochopům. Proč musela zemřít právě ona?

Když po chvíli zase zvedl pohled, všiml si, že Gyell a další Jaredi sešli dolů do sklepa a počali vynášet těla svých mrtvých a raněných druhů. Jejich pohyby byly přitom tak precizní a neosobní, že skoro připomínali stroje.

Gyellův pohled sklouzl na Heleninu nehybnou postavu. Potom pohlédl na megamana. "Chceš, aby žila?"

Kyl slyšel, jak Gurk vedle něho prudce zalapal po dechu. Na okamžik zíral na Jareda pohledem, v němž se mísily nevěra a hrůza, potom pohlédl na zraněného technika. Jakkoli byl pohled na něho strašný, ten muž žil, sice jakýmsi jiným, naprosto nepochopitelným způsobem, ale žil. Beze slova Kyl Helenu zvedl a Gyell správně interpretoval jeho mlčení jako souhlas.

14

Generálmajor Kramer byl malý podsaditý muž s šedivými vlasy.

Uniformu měl sice šitou na míru, avšak při způsobu, jak se pohyboval, vypadal, jako by ho navlékli do šatů po starším bratrovi. Jeho hlas byl tichý a zněl by příjemně, kdyby neměl ve zvyku vyjadřovat se stručnými, skoro sekanými větami.

Ovšem většinu času stejně mluvila Charity; vykládala stejnou historii, jako už od svého probuzení mnohokrát, kterou už ostatně Kramer zaručeně znal, protože hned na začátku jejich rozhovoru učinil poznámku, že ho poručík Hartmann o tom nejdůležitějším informoval už vysílačkou. Přesto naslouchal pozorně po celou dobu, když mu vyprávěla, co vše zažila od svého probuzení v troskách SS01.

"... a teď jsme tady," skončila Charity. "A nemohu právě říct, že by mě způsob vašeho pozvání nějak příliš potěšil."

"Vnější okolnosti byly nešťastné," připustil Kramer. Vrhł pohled na Hartmanna, stojícího za Charity. "Je pravda, co kapitán Lairdová vykládala o Lehmannovi?"

Hartmann odpověděl strohým "ano".

"Tak ho zatkněte," řekl Kramer. "Jakmile k tomu najdu čas, bude se mi muset osobně zodpovídat. Žádný lync ve své skupině nestrpím."

"Pravděpodobně jen prostě ztratil nervy," pravila Charity téměř ke svému vlastnímu překvapení. "Všechno se to seběhlo tak rychle a on... byl velmi nervózní."

Kramer překvapeně nadzvedl obočí. "Vý ho hájíte?" zeptal se.

"To mě překvapuje. Vždyť zastřelil vašeho přítele."

Charity zavrtěla hlavou. "Kyl není mrtev," řekla tiše. Několik vteřin na ni Kramer zamyšleně hleděl, pak pokynul rukou Hartmannovi, že může jít, a vstal. Charity potlačila stěží úsměv, jak se tím Kramer ještě zmenšil. Byl sotva větší než Gurk, zřejmě předtím seděl na velice vysoké židli.

"Předpokládám," začal poté, co je Hartmann ponechal o samotě, "že vy a vaši přátelé teď od nás očekáváte pomoc."

Charity na okamžik zaváhala a pak zavrtěla hlavou. "Vlastně ani ne," řekla.

Kramer na ni pohlédl s výrazem mírného překvapení, ale také se znatelnou úlevou. "Ne?"

"To vše tady je... velice působivé," odpověděla Charity váhavě. "Ale já se domnívám, že kdyby bylo ve vaší moci porazit Morony, už byste to dávno udělali."

"To je pravda," potvrdil Kramer. "Předpokládám, že bychom jim mohli ušetřit lekci, na kterou by vzpomínali ještě za sto let, ale nemůžeme nad nimi zvítězit." Hlasitě si vzdychl. "Výdrželi jsme tu padesát let, ale víte proč? Protože jsme se chovali naprosto klidně."

"Ale Hartmann říkal..."

Kramer ji přerušil. "Hartmann si myslí to, co si myslit má, kapitáne Lairdová. Myslí si, že máme šanci. Myslí si, že musíme jen dlouho vyčkávat, až jednou přijde den, kdy jim ukážeme."

"Ale ten nepřijde," řekla Charity.

Kramer přikývl.

"Není to nic než hra, kapitáne Lairdová. My tu a tam sestřelíme nějaký ten jejich kluzák a oni tu a tam zničí některé z našich vnějších stanovišť nebo některou naši hlídku."

"Zvláštní hra," řekla Charity zachmuřeně.

"Ale funguje to," namítl Kramer. "A dokud dodržujeme pravidla my, dodržují je i oni. Tady dole jsme v bezpečí, dokud jim nezpůsobíme nějakou větší škodu. Nemám nikterak velkou radost z toho, co se přihodilo v Kolíně, to mi věřte. A nejen kvůli vašim přátelům. To hnízdo nemělo být zničeno. Na druhé straně však ty piloty chápu. Zvláště proto, že to byla především moje chyba."

"Jak to?"

"Přece jsem už řekl, že je to hra. Ale jestli je ta jejich královna teď mrtvá anebo jestli zemře, pak se jistě už nespokojí jen s tím, aby si počíhali na pár našich hlídek. Sama vidíte - sedíme tu izolovaní od zbytku světa. Víme jen o tom, co se děje v naší bezprostřední blízkosti, jinak máme o světě jen málo informací."

"Ale vy jste věděl, že existuje tato druhá královna?"

Kramer přikývl. "To ano," odpověděl. "Ale nevěděli jsme kde. Mí muži po tom hnízdě pátrali už deset let."

"Ale proboha proč?" divila se Charity. "Proč, když jste beztak nechtěl..."

"Nějaký úkol přece potřebují, ne?" přerušil ji Kramer. "Jsou to vojáci, kapitáne Lairdová, a vojáci potřebují úkol. Nemůžete přece muže jen tak někam posadit a žádat po něm, aby tam celý rok seděl s rukama v klíně. Alespoň ne tehdy, chcete-li, aby na něho bylo i po roce ještě spolehnutí."

"Ale co teď bude s námi?" zeptala se Charity bez jakéhokoli přechodu.

"Se Skudderem, Net a se mnou?"

"Co s vámi?" Kramerův hlas zněl upřímně udiveně. "Nic," řekl.

"Už jsem vám řekl - mí muži byli trochu příliš horliví. Jestli vám na tom záleží, omlouvám se teď oficiálně za jejich chování. Vy a váš doprovod jste našimi hosty, dokud budete chtít. Můžete buď zůstat - nebo odejít."

"Ale my jsme od vás nečekali žádnou pomoc," nadhodila Charity.

"Přijde na to, co rozumíte slovem pomoc," odpověděl Kramer.

"Výstroje, zbraní, stravy máme dost, ale nic víc vám nabídnout nemůžeme."

"To znamená, že tu chcete dalších padesát let sedět a čekat, co se stane?"

"Když bude potřeba, tak i pětapadesát," odpověděl Kramer nevzrušeně.

"Ačkoli to už pak asi nebudu já, kdo tu bude sedět."

"To je pravda," odpověděla Charity kousavě. "Pravděpodobně to bude nějaký dvoumetrový pavouk. Anebo inteligentní obrovský škorpión."

Udělal nervózní posunek rukou, když chtěl Kramer něco namítnout.

"Vždyť já vám přece rozumím. Ale podívejte se, já byla tam venku. Na vlastní oči jsem viděla, co dělají s touto planetou. A dávám vám na to své slovo, že oni se nespokojí s tím, že ji dobyli. Proměňují ji. Už s tím začali."

"Já vím," řekl Kramer tiše. "Myslíte si, že jsem slepý? Ale co mám dělat? Mám tučet vrtulníků a obrněných vozidel a snad ještě dvě nebo tři další překvapení, se kterými váš přítel Stone pravděpodobně nepočítá. Ale to je málo, aby se s tím dala osvobodit celá planeta, nemyslíte?"

"I kdybyste měl stokrát tolik zbraní, bylo by to pořád málo," odpověděla Charity. "Už jednou nás porazili a tenkrát nám všechna vojska celé planety nebyla k ničemu."

"Já vím," řekl Kramer. "Byl jsem při tom."

Charity na něho chvíli překvapeně hleděla, než si zase vzpomněla, co jí říkal Hartmann. Ale než mohla položit vhodnou otázku, ozval se na Kramerově psacím stole staromódní telefon. Generál zvedl sluchátko, chvíli mlčky naslouchal a pak zase beze slova zavěsil.

"Váš přítel se probral," řekl. "Myslím, že si vás přeje vidět."

Charity vstala. "Jak znám Skuddera, právě se snaží zničit polovinu vaší základny," usoudila.

V Kramerových očích se objevil lehký úsměv. "Řekněme, že to zkouší," řekl. "Ale snad bude skutečně lepší, když půjdete za ním a promluvíte s ním." Znovu se přiblížil ke svému psacímu stolu. "Mám tu k vyřízení ještě nějaké maličkosti, jak jistě chápete. Ale pak jsem vám plně k dispozici. Do té doby se o vás bude starat poručík Hartmann."

Charity opustila v Hartmannově doprovodu malý baráček. Kramerova centrála se nacházela v nejmenší budově celého podzemního města. Většina dalších budov ukrývala velké haly bez oken, mezi nimiž se nacházely nízké betonové kopule, některé z nich tak malé, že nemohly být nic jiného než sestupy do dalších, níže položených pater opevněného bunkru.

Skudder a Net byli dopraveni do třípatrové budovy, vzdálené jen několik stovek kroků. Jakmile Charity vstoupila do chodby, na jejímž konci se jejich pokoj nacházel, okamžitě zaslechla Hopiho hlas. Budova zřejmě sloužila jako nemocnice, avšak touto dobou tu zřejmě žádné pacienty neměli; téměř všechny dveře byly otevřené a poskytovaly Charity možnost nahlížet do malých, nicméně útulně zařízených pokojů se dvěma, popřípadě třemi lůžky.

Přede dveřmi, jimiž pronikal Skudderův vztekly hlas, stáli na stráž dva vojáci. Když poznali Hartmanna, ustoupili s respektem stranou a poručík otevřel dveře.

Skudder byl přivázan k posteli. Změřil si je zuřivým pohledem a vzápětí se jeho vztek ještě umocnil, když uviděl za Charity opatrně vstupovat Hartmanna. "Hartmann!" zalapal po dechu. "Co to má znamenat? To je tady zvykem zacházet takto se spojenci?"

"Ne."

Hartmann se rozzlobeně obrátil k oběma vojákům venku v chodbě a posunkem je přivolal k sobě. "Kdo vám dal rozkaz toho muže spoutat?" zeptal se rozhněvaně.

"Nikdo, pane poručíku," vykoktal jeden z těch dvou. "Ale my jsme mysleli... on prostě... vypadal tak nebezpečně a my..."

"Vy nemáte co myslet," řekl Hartmann kousavě. "Dělejte prostě jen to, co se vám poručí. A teď ho odvažte!"

Voják si rychle pospíšil vykonat rozkaz, přičemž se velice snažil nepřijít Skudderovi příliš na dosah.

"Je mi líto," řekl Hartmann, když voják odstoupil. "Omlouvám se za ty idioty. Jste náš host, ne zajatec."

Skudder si se zachmuřenou tváří třel zápěstí, střídavě hleděl na Hartmanna, oba vojáky i Charity a nakonec vstal. "Když je to tak," řekl, "tak mě zaveďte k vašemu veliteli. Chtěl bych mu říct pár slov."

"Generálmajor Kramer přijde za pár minut," řekl Hartmann. "Kapitánu Lairdové jsem už všechno vysvětlil. Věřte mi, to, co se stalo, je mi velmi líto."

"Ano," zavrčel Skudder. "Je to na vás přímo vidět."
Než však stačil Hartmann něco vztekle odseknout, vstoupila Charity mezi oba muže a zeptala se: "Kde je vlastně Net?"
"Vedle," zavrčel Skudder a ukázal ke dveřím. "Sprchuje se."
"Sprchuje?" opakovala Charity.
Překvapeně pohlédla na Hartmanna. "Vy tu máte sprchy a teplou vodu?"
"Ano," odpověděl Hartmann jízlivě. "Dokonce i skutečné mýdlo."
Charity se překvapeně zasmála. "Už celé měsíce jsem neviděla fungující kohoutek."
Hartmann se usmál. "Dobře chápu vaše překvapení."
Charity chvíli zaváhala, pak se zeptala: "Myslíte, že taky ještě stihnou..."
"Samozřejmě," přerušil ji Hartmann, jenž, jak se zdálo, vytušil, jak je jí trapné ptát se. "A než se zeptáte - vodou není třeba šetřit. Základna leží pod podzemní řekou."
S lehkým úsměvem se Charity obrátila ke dveřím. Po celých měsících, kdy se jí sotva naskytla příležitost na chvíli vyklouznout ze svého oblečení, jí teplá voda udělala nekonečně dobře. Charity si užívala střídavě horké a studené sprchy, kterou si pouštěla na kůži.
Zůstala ve sprše velice dlouho, třebaže kus mýdla, který tu našla, už dávno spotřebovala. Tu někdo opatrně zaklepal na dveře z mléčného skla.
Zavřela vodu, rukama si přejela po obličeji a na druhé straně skla uviděla rozmazanou siluetu. "Co je?"
"Už jsi hotová?"
"Ne," odpověděla Charity vesele. "Přijď zase tak za týden."
Skudder se na druhé straně skla nervózně pohnul. "Ten komický generál," řekl, "na tebe už dost dlouho čeká."
"Tak to může počkat ještě deset minut," odpověděla Charity. Pootevřela dveře a vystrčila ruku. "Někde tam venku musí ležet ručník. Budeš tak hodný a podaš mi ho?"
Slyšela, jak Skudder chvíli chodí po pokoji, a nakonec jí vtiskl do ruky měkký froté ručník a zase bleskurychle zmizel ode dveří. Charity se pečlivě utírela, zvláště své již dost přerostlé vlasy, potom se zavinula do ručníku a vyšla ven z kabinky. Skudder ji chvíli probodával pohledem, nakonec se však s rozpačitým trhnutím obrátil.
"Neblázni," řekla Charity. "Raději se podívej, jestli bys tu nenašel pro mě něco čistého na oblečení."
Nohou se štitivě dotkla oblečení, které leželo nepořádně zmuchlané na podlaze. "Tohle už smrdí, jako by v tom přezímovalo celé kozí stádo."
A zatímco vyprazdňovala kapsy své uniformy a odpínala široký opasek s nástroji, prohledal Skudder rychle, leč neúspěšně obě skříně ve zdi vedle dveří a nakonec opustil místnost. Po chvíli se vrátil s čistou uniformou přes levou ruku a oběma jejich puškami pod pravou paží.
"Myslíš, že je tu budeme potřebovat?" ukázala Charity na zbraně, zatímco se oblékala.
Skudder pokrčil rameny a opřel pušky o zed' vedle dveří. "Nevím," zamumlal. "Prostě se takto cítím jistější."
"Zdá se, že se stejně necítíš nijak zvlášť, co?"
"Nikdy jsem nebyl rád zavřený," odpověděl s odmítavým posunkem ruky.
"Kramer mě ujistil, že si můžeme dělat, co budeme chtít."
Skudder obdařil Charity posměšným pohledem. "Celé toto zařízení je jediné velké vězení. Připadám si tu jako pohřbený zaživa."
Chápala dobře, jak to myslí. Pro ni byl navzdory všem nešťastným okolnostech pobyt na této základně cosi jako návrat domů: oproti tomu pro Skuddera muselo toto vše být naprosto nové a děsivé. "Nemyslím si, že bychom tu zůstali dlouho," pokrčila rameny.
"Co je s Helenou a tím trpaslíkem?" zeptal se Skudder náhle.
"Myslíš, že ještě žijí?"
Charity chvíli přemýšlela, pak přikývla. "Ano, věřím, že je brzy zase uvidíme." Udělala krok ke dveřím, pak však zůstala zase stát.
"Nezeptal ses na Kyla."
"Tomu se nic nestane. Je přece něco jako nadčlověk."
"Ty ho nemáš právě v lásce, co?"
"Ne," přiznal Skudder. "Je to třeba?"
"Ovšemže ne," odpověděla Charity. "Ale bylo by to lepší. Vždycky..."
"Nikdo z nás nemá tušení, co má vlastně za lubem," přerušil ji Skudder. "To že nám zatím pomáhal, může být trik."
"Nesmysl!" namítla Charity.
"Snad jenom ještě nenašel to, co hledá."
Charity znovu chtěla něco namítnout, ale namísto toho se jen dlouze na Skuddera zadívala a nakonec se zeptala: "Co vlastně proti němu máš? Nežárliš náhodou?"
"Měl bych proč?"
"Ne," odpověděla Charity.
Pak se otočila a vyšla z pokoje.
Kramer, Hartmann a Net stáli venku na chodbě a tiše se bavili.
Když Hartmann uviděl Charity, změřil si ji krátkým, jednoznačně obdivným pohledem a uznale pokýval hlavou.
"Ta uniforma vám padne, kapitáne Lairdová," řekl.

"Přesto se k vám dobrovolně nehlásím," odpověděla Charity s úsměvem. Rukou ukázala k východu.
"Půjdeme?"

"Kam ten spěch?"

"Musíme si promluvit o spoustě věcí," odpověděla Charity. "Například co podnikneme pro Kyla, Gurka a to děvče."

"Obávám se, že v tuto chvíli nemůžeme dělat vůbec nic," odpověděl Kramer. "Tam nahoře je teď hotové peklo, jak si určitě dovedete sama představit. Bylo by příliš riskantní právě teď opouštět základnu."

Charity spolkla ostrou odpověď, kterou měla na jazyku. Ze svého pohledu měl Kramer pravděpodobně pravdu - mravenci smrt své královny určitě nenechají jen tak. Avšak tím důležitější bylo najít Helenu, Kyla a trpaslíka dřív než Stoneovi vojáci.

"A kromě toho máme teď na práci věci skutečně důležitější," pokračoval Kramer.

"Například?" otázala se Charity.

Kramerův obličej se zachmuřil. "Nic vám nechci vyčítat," řekl.

"Krom toho byste musela být slepá, kdybyste sama nepoznala, že... máme problémy."

"Nedokážu si představit, s čím by si chlapíci jako vy hravě neporadili," nadhodil Skudder jízlivě.

Charity jej obdařila varujícím pohledem, ale Hopiho slova, jak se zdálo, Kramera spíš pobavila, než naštvála.

"V jistém smyslu ani vy nejste tak zcela bez viny, milý zlatý."

"Já?"

Kramer zavrtěl hlavou. "Vy všichni, anebo lépe řečeno, okolnosti vašeho příchodu."

"Máte asi strach, že by mohl být ten váš úkryteček objeven, když po nás mravenci tak intenzivně pátrají," usoudil Skudder.

"Vůbec ne," odpověděl Kramer klidně. "Hledají nás už padesát let, a přece nás nenašli. A jestli neuděláme žádnou chybu, budou nás ještě dalších padesát let hledat." Obrátil se a pomalu se vydal ke schodišti.

Charity i ostatní ho následovali.

Charity očekávala, že Kramer svá slova ještě upřesní, avšak len se po celou dobu, než vyšli z budovy opět do obrovské jeskyně, omezil jen na pár hloupostí. "Co to bylo za problémy, o kterých jste předtím mluvil?" zeptala se Charity nakonec.

"Myslím že problémy není to správné slovo," odpověděl Kramer vyhýbavě. "Řekněme, že jsem se zamýšlel nad dvěma, třemi věcmi. Mezi jiným nad tím, proč si dávají mravenci takovou práci, aby vás zabili."

"Zřejmě jsme způsobili pořádné trable," řekl Skudder.

Kramer zavrtěl hlavou. "To bych vám rád věřil," řekl. "Ale pokud jde o vaši statečnost a škody, které jste jim způsobili, všechna čest, pane Skuddere - ale myslím, že my jsme jim během těch padesáti let připravili víc starostí. A přece nám neházejí na hlavy atomové bomby."

"Co není, může být," řekl Skudder.

"Možná," odpověděl Kramer nedotčeně. "Ale tomu moc nevěřím."

Učinil rozmáchlé gesto oběma rukama. "Aby zničili tuto základnu, museli by naprosto přesně vědět, kde je - anebo použít nějakou zbraň, která by učinila půlku tohoto kontinentu neobyvatelnou. A to neudělají. Potřebují tento svět. Nezhodí se hlavu padesátiletou kolonizační práci jenom proto, že pár rebelů sestřelilo pár jejich letounů."

Náhle se zastavil, na okamžik zabodl pohled do Charity a nakonec zavrtěl hlavou a šel dál. "Ne, musí v tom být něco jiného. Vyprávěla jste mi, jaké úsilí jste vyvinula, abyste se dostala do bunkru NATO v Paříži. Tam dole muselo být něco, co je pro ně nepředstavitelně důležité."

"Pravděpodobně ano," pokrčila Charity rameny. "Avšak mohu vám dát čestné slovo, že nevím, co to je."

"Věřím vám," odpověděl Kramer. "Ale naši přátelé z Moronu zřejmě ne. A možná je to tak dokonce dobře."

"Jak to?" podivila se Charity.

"Protože jste nám dost možná poskytla rozhodující důkaz," odpověděl Kramer.

Charity se na něho zmateně podívala, a tu on dodal: "Je dost možné, že my to, o čem se oni zřejmě domnívají, že my víme, přece jen ještě najdeme."

"Žertujete," řekla Charity zneklidněně. "Ten bunkr byl úplně zničen."

Kramer přikývl. "Tamten bunkr ano. Ale v celé Evropě existovaly tři naprosto stejné komplexy. Jeden se nacházel v Londýně. Pokud víme, byl zničen už během prvních dnů invaze. Druhý jste vyhodila do vzduchu osobně vy sama. A třetí..."

"Je zde?" odhadla Charity nedůvěřivě.

Kramer přikývl. "Správně, kapitáne Lairdová. Ať už bylo v počítačích pařížského bunkru NATO uloženo cokoli - my to máme také."

Charity zůstala stát a zírala na mňavého generála naprosto zaraženě.

"Uvědomujete si, co říkáte?"

"Samozřejmě," řekl. "Ať už invazori v Paříži hledali cokoli - my to tu máme taky."

15

Královna běsnila. Pod výkřiky té obrovské stvůry se třásla země a mravenci, kteří se o ni chtěli postarat, se křčili před jejími údery. Její obrovské, nafouklé břicho sebou škubalo a divoce se zmítalo sem a tam, přičemž neustále vypuzovalo další a další vajíčka. Královna vypadala jako obrovský porouchaný stroj, jenž není s to se zastavit.

Kyl cítil, že to není jen tělesná bolest, jež nutí toto stvoření k horečné činnosti. Poprvé stál takto blízko nějaké královně, avšak nebylo to poprvé, co nějakou viděl. A tato královna se odlišovala od jiných, se kterými kdy přišel do

styku. V jejích obrovských fasetových očích planula vysoká inteligence, spojená se zlověstností temného božstva.

Vší silou odtrhl Kyl pohled od obrovských očí mravenčí královny a ustoupil o krok zpátky. Uvnitř zničeného domu se pohyboval bezpočet Jaredů a mravenců; poněkud opodál Kyl zahlédl třpytivě bílou postavu inspektora.

Stál bez hnutí a hleděl na Kyla tak upřeně, že mu muselo být jasné, že byl identifikován. Avšak z nějakého důvodu, Kylovi nepochopitelného, dosud nevydal svým válečníkům povel, aby se na něho vrhli.

Megaman se pomalu obrátil a vrátil se ke Gurkovi, který zůstal stát u dveří a s tváří staženou bolestí si držel ruce na uších. "Kde je Gyell?" zeptal se Kyl.

Gurk zvedl ruku a ukázal za sebe. Jeho rty se sice pohybovaly, Kyl však neslyšel ani hlásku. Každý hluk byl přehlušen jekem běsnice královny. Kyl sledoval směr trpaslíkova posunku a uviděl Gyella uprostřed Jaredů, rozrušených na nejvyšší míru.

Zatímco se Kyl snažil dostat skrze chaos, vládnoucí v katedrále, až k Jaredovi, celou tu dobu si uvědomoval pronikavý pohled inspektora, sledujícího každý jeho pohyb. Když došel konečně ke Gyellovi, uchopil ho nešetrně za rameno. "Kde je Helena?!" rozkřikl se na něho.

"Co jste s ní udělali?"

Jared zvedl ruku a s neuvěřitelnou silou se vymanil z Kylova stisku. "Teď ne," řekl.

Chtěl se zase otočit, avšak Kyl ho uchopil za paži tak pevně, že by každý druhý musel vykřiknout bolestí. V Gyellově obličeji se nepohnul ani sval. "Hned teď mě..."

Gyell se takřka lehce dotkl jeho ramene, avšak v tu chvíli projela Kylovi celým tělem taková bolest, že jej okamžitě pustil a s výkřikem se zapotácel zpět. Bezmocně se svezl k zemi a na chvíli se zoufale snažil přemoci temný závoj, který se mu roztančil před očima a chystal se zbavit jej vědomí. Zvedl hlavu, avšak Gyellova postava se mu počala rozplývat před očima.

"Uděláme pro tu dívku, co bude třeba," řekl Gyell klidně. "Ale teď ne. Královna umírá."

"Já vím," zasténal Kyl. "Ale co to má co dělat..."

"Jestli zemře, zemřeme s ní," řekl Gyell.

Kyl na něho vrhl zmatený pohled.

"A to děvče taky," dodal Jared.

A zatímco se Jared obrátil a klidným krokem se vrátil ke svým bratřím, hrabal se Kyl nejistě na nohy. Hlava se mu stále ještě točila, navíc měl pocit, že jeho kolena sotva unesou tíhu jeho těla.

"Co se stalo?" zeptal se Gurk znepokojeně, zatímco střídavě hleděl na něho a na Jareda.

"Nemám ani nejmenší tušení," zamumlal Kyl. Dokonce i mluvení mu působilo potíže. Žádná bolest ho neochromovala, pociťoval jen nesmírnou slabost. Bylo to, jako by jej Jared oloupil o část jeho životní síly.

"Co je s tebou?" opakoval Gurk svoji otázku. Když ani tentokrát nedostal žádnou odpověď, zvrátil hlavu do týla a zamýšleně zašilhal nahoru po Kylovi. "Zřejmě nejsi tak docela nezranitelný, jak jsem si myslel."

"Snad," odpověděl Kyl jednoslabičně. Opět zachytil inspektorův pohled. Obrovský bílý mravenec přišel blíž. Kromě nesčetných dělnic, které pilně hledaly ve zničené chrámové lodi vajíčka, zahlédl nyní Kyl také téměř tucet vojáků. Většina z nich byla vyzbrojená laserovými puškami, ale někteří z nich měli také ony malé, těžkopádně vyhlížející ruční paprskomety, z nichž jeden ukořistil Kyl v Paříži. Jediný výstřel z této zbraně by dokázal zabít i jeho.

"Zdá se, že to tu začíná smrdět," pravil Gurk po jeho boku. Také on zpozoroval vojáky. "Vzdáme se, anebo padneme pod rozvinutým praporem?" zeptal se posměšným tónem.

Kyl neodpověděl. Byl si téměř jistý, že vše, co se tu nyní stane, již dávno nezáleží na nich. Že je vojáci dosud nenapadli, zřejmě souviselo jen s tím, že se nacházeli v nebezpečné blízkosti královny. Jediný chybný výstřel by mohl onu stvůru zabít.

Kyl se nejistě ohlédl po Gyellovi. Jared se spolu s tuctem dalších Jaredů opatrně přibližoval k běsnici královně. Na rozdíl od mravenců jim dovolila přiblížit se. Kyl se směsí zmatku a fascinace sledoval, jak Jaredové utvořili kolem obrovské hlavy gigantického hmyzu půlkruh.

Rukama prováděli pomalé, jakoby zaklínací pohyby, a Kylovi se zdálo, že slyší monotónní bzučení.

"Co to dělají?" zašeptal Gurk.

Kyl si však skřeta nevšímal. I on byl činností Jaredů v nejvyšší míře zmatený - nicméně se domníval, že tuší, co ti podivní lidé dělají.

Uplynulo deset minut a Gyell a ostatní dál stáli bez pohnutí, malovali do vzduchu své ornamenty a vydávali ze sebe ono nemelodické bzučení.

Královna pomalu přestávala zuřit, avšak její gigantické tělo se dál zmítalo bolestí, zatímco pohled jejích velikých očí se zakalil.

Konečně Jaredové jeden po druhém vyčerpaně spustili paže. Někteří se bezvládně zhroutili k zemi, jiní se odpotáčeli ještě několik kroků zpět, než se unaveně posadili na zem.

Také Gyell se naprosto vyčerpan odpotácel stranou a jako slepý tápal kolem sebe. Kyl byl jediným skokem u něho a zachytil jej, dřív než se zhroutil. Instinktivně očekával stejnou strašlivou bolest, kterou pociťoval při prvním Gyellově dotyku. Avšak tentokrát se přihodilo něco docela jiného. Na chvíli měl pocit, jako by se řítil do propasti, do bezedné, temné šachty, přičemž ztrácel veškerý zbytek sil. Pak se jejich pohledy setkaly, Jared četl hrůzu v Kylových očích a v tutéž chvíli přestala působit ona vysávající síla.

"Pokračuj," řekl Kyl tiše.

V Gyellově pohledu se objevila naléhavá otázka. Ty víš, co to znamená?

Kyl odpověděl stejným němým způsobem a Gyellova ruka sevřela pevněji jeho prsty. Znovu cítil, jak z něho přechází proud neviditelné, pulzující síly na Jareda, jak jeho vlastní tělo ztrácí sílu, zatímco ochablé rysy Jaredovy tváře

se opět napjaly.

Vteřinu předtím, než se měl Kyl poroučet k zemi, to náhle ustalo a teď to byl pro změnu zase Gyell, kdo ho musel podepřít, aby neupadl.

"Děkuji ti," řekl Gyell. "Zachránil jsi toto tělo. Zemřelo by."

Kyl se namáhavě vyprostil z jeho sevření a mobilizoval poslední rezervy energie, aby se vůbec udržel na nohou. Gyell by byl zemřel, kdyby mu nepomohl. Kyl se ani nepotřeboval rozhlížet kolem, aby věděl, že nikdo z ostatních Jaredů už není naživu.

"Teď běžte!" řekl Gyell.

Kyl ukázal přes rameno na bílou postavu inspektora. Počet vojáků jeho doprovodu vzrostl mezitím téměř již na dva tucty; vytvořili široký, neprůchodný řetěz mezi nimi a východem. A i kdyby se jim podařilo prorazit jejich řadu - věděl, že venku na ně čekají další vojáci.

"Tihle nás nepustí."

"Jste pod naší ochranou," odpověděl Gyell. "Nechají vás jít."

"A... Helena?"

"To děvče?"

Kyl přikývl. Gyell neodpovídal, avšak jeho mlčení bylo dostatečně výmluvné.

"Musíte jít," řekl znovu Gyell. "Nic vám neudělají, dokud královna žije. Ale jestli zemře, zabijí i vás."

"Byl by některý z pánů tak laskav a vysvětlil mi, o co vlastně jde?" vmísil se do hovoru Gurk.

Kyl ho ignoroval. Pohledem těkal od Gyellova bezvýrazného obličejce k obrovským křišťálovým očím královny a k studené, bílé postavě inspektora. "Přece musí být nějaký způsob, jak ji zachránit!" zaprotestoval.

"Její zranění jsou příliš těžká," odpověděl Gyell lhostejným hlasem.

Zdalo se, že ani smrt tomuto Jaredovi nenahání strach. "Jděte!" řekl ještě jednou. "Dokud vás ještě můžeme chránit."

Zmatený a naplněný pocitem naprosté bezmocnosti obrátil se Kyl proti řadě mravenců a opět zůstal stát. Pohledem sklouzl po obrovském, šubajícím se těle královny, po strašlivých, smrtících popáleninách na jejím břiachu a po očích, ve kterých žhnula už jen nepatrná jiskřička života. A nyní konečně pochopil, co jsou Jaredové ve skutečnosti zač.

Náhle uchopila jeho prsty vrásčitá stařecká ruka. "Pojď," řekl Gurk tiše.

Jeho hlas byl nezvykle mírný, skoro hřejivý, a také jízlivé jiskření z jeho očí zmizelo. Soucit, který četl Kyl v jeho očích, nebyl hraný.

"Nemůžeme pro ni už nic udělat."

"Helena zemře," mumlal Kyl.

Gurk nepatrně zavrtěl hlavou. "Už je mrtvá," řekl. "Vím, že to bolí, ale pravda je mnohdy bolestivá."

"Já... jí pomohu," řekl Kyl.

Gurk se bolestně usmál. "To nedokážeš, příteli," řekl něžně. "Já vím, že dokážeš mnohé, ale mrtvé nedokážeš vzkřísit ani ty. A Heleně nepomůžeš, když se sám zabiješ."

Kyl se nehybal. Zíral na trpaslíka, aniž by ho skutečně viděl, pak ještě jednou zvedl oči, pohlédl na inspektora a na vojsko obrovských černých mravenců za ním a nakonec se velice pomalu obrátil ke Gyellovi a královně. Pohyby tohoto obrovského mravence byly již takřka neznatelné. Z pootevřených tlamy jí vytékala průzračná hustá tekutina a také z jejího obrovského zadku již přestávala vypadávat další vajíčka.

Kylův pohled se setkal s Jaredovým. V Gyellových očích byla nevyslovená otázka, ne výzva, ani prosba - jen pouhé potvrzení, že to je možné.

"Doufám, že se mylíš, trpaslíku," řekl Kyl nakonec, zatímco se pomalu postavil vedle Gyella a spolu s ním zamířil ke královně.

Počítačová centrála v Eifelské vrchovině byla menší než zařízení v Paříži. Avšak zde půlkruhový sál s obrovskou monitorovou stěnou nebyl mrtvou kobkou, byl naplněn pulzujícím životem. Většina počítačových pultů za skleněnou přepážkou byla sice momentálně neobsazená, avšak jen proto, že Kramer většinu mužů poslal pryč. Jindy se tu pracovalo na každém počítači.

Charity tušila, proč se kvůli nim sešel tak velký uvítací výbor.

Nebyli prostě jenom nějací obyčejní cizinci, které sem zavála náhoda a kteří za několik dní zase zmizí, nýbrž pravděpodobně představovali první lidi, kteří kdy zvenčí pronikli do tohoto světa betonu a neonového světla. Po půl století první z těch, kteří přežili velkou katastrofu, stáli najednou tváří v tvář zdejšímu mužům a ženám. S unaveným vzdychnutím si Charity oběma rukama přejela po obličejí. Oči jí bolely od dlouhého, úporného sledování obrazovky, a dokonce i když zavřela oči, viděla dál zelené nápisy. Byla si opravdu jistá, že Kramer měl se svojí domněnkou pravdu. Někde v nezměnné zásobnici dat tohoto zařízení se skrývalo něco, co mělo pro Morony buď obrovský význam - nebo to pro ně bylo příšerně nebezpečné. Avšak ona vůbec neví co, a dokud nezíská alespoň nějaký opěrný, zachytný bod, bude její hledání naprosto beznadějné.

Náhle stál vedle ní Hartmann. "Pokročila jste nějak?" zeptal se a pokynul směrem k monitoru.

Charity zavrtěla hlavou, rezignujícím pohybem vypnula terminál a otočila se na židli. "Ani o krůček," přiznala a vztekla zařala pravou ruku v pěst. "Prostě vůbec nevím, co mám hledat."

Hartmann potáhl z cigarety, rozkašlal se a hekticky začal rukama šermovat kolem sebe, aby rozehnal kouř. Vstal a našťavaně vzhlédl ke stropu ke klimatizačnímu zařízení. "Jednoho dne vezmu granát a vyhodím celou tu zatracenou věc do vzduchu!" sliboval.

"Zřejmě ani tady dole nefunguje všechno úplně bezvadně."

"Ta zatracená věc nefungovala ještě nikdy. Neměla byste náhodou chuť se trochu se mnou projít? Vypadáte opravdu k smrti unavená."

Charity se podívala na hodinky - a zděsila se. Strávila před terminálem víc než čtyři hodiny. Žádný div, že sotva dokázala udržet oči otevřené. Vstala, vrhla na vypnutý monitor terminálu poslední, skoro vyčítavý pohled a následovala Hartmanna ven z místnosti.

Počítačová centrála byla ve speciálně zajištěné místnosti dvacet metrů pod jeskynním městem. Výtahem vyjeli nahoru a prošli dlouhou, úplně holou chodbou, zpod jejíhož stropu nedůvěřivé oči videokamer plně automatizovaného střežícího systému sledovaly každý jejich krok. Třebaže Charity věděla, že počítač zaznamenává jen neautorizované vetřelce, nemohla se ubránit nepříjemnému pocitu po celou cestu, co tudy kráčela za Hartmannem. Oddechla si teprve tehdy, když třikrát zajištěnými průchodovými komorami prošli ven. Třebaže jí logický úsudek říkal, že je to naprostý nesmysl, měla skutečně pocit, že se zde venku dá dýchat mnohem volněji.

"Jste unavená?" zeptal se jí Hartmann hlasem téměř něžným.

"Ne, jen zklamaná," odpověděla Charity.

"Co jste čekala?"

Charity pokrčila rameny. "Nevím," připustila. "Ale měla jsem takovou naivní představu, že stačí stisknout pár tlačítek a dostanu odpovědi na všechny otázky."

"Pravděpodobně jste nepoložila ty pravé otázky."

"A vy je znáte?"

Hartmann zavrtěl hlavou, sáhl do kapsičky saka a zapálil si novou cigaretu. "Ne," řekl. "A nejsem si ani jistý, jestli je vůbec chci znát."

Tiché, ale pronikavé pípnutí se ozvalo z Hartmannovy náprsní kapsy.

Poručík tam navykklým pohybem sáhl, vytáhl hranatý předmět a okamžik na něj zamračeně hleděl. Pak stiskl knoflík na jeho horní straně a pípání umlklo. Charity na něho hleděla s otázkou v očích.

"Můj pán a mistr volá," řekl Hartmann ironicky.

"Kramer?"

Hartmann přikývl. "Ano. Bude lepší, když tam půjdu hned. Doprovodíte mě?"

Charity zaváhala. V zásadě neměla vůbec náladu vidět se s Kramerem znovu, ale představa, že by tu zůstala sama, se jí líbila ještě méně.

Po chvíli přikývla a Hartmann se obrátil a ukázal na malou budovu na druhém konci jeskyně, ve které se nacházela Kramerova kancelář.

"Kolik mužů tady dole máte?" vyzvíдалa Charity.

Hartmann zaváhal, dostatečně dlouho na to, aby Charity pochopila, že si není jistý, jestli jí takovou informaci smí vůbec poskytnout.

Pak lehce pokrčil rameny a řekl: "Normálně tak šest set."

"Co to znamená - normálně?"

Hartmann znovu pokrčil rameny. "Šest set mužů je počet, které potřebujeme, abychom udrželi základnu ve stálém provozu," odpověděl.

"Už jsem vám přece vysvětloval ten systém - rok služby, deset let spánku."

Charity na něho pohlédla s lehkým překvapením. "Chcete říci, že tady dole máte šest tisíc mužů?"

Hartmann zavrtěl hlavou. "Ne. Je jich tu necelých deset tisíc."

Zašklebil se a hlasitě si vzdychl. "Kramer by mi utrl hlavu, kdyby se dozvěděl, že jsem vám to řekl. Ale dříve nebo později byste se to stejně dozvěděla."

"Deset tisíc mužů?! Ale to... je celá armáda!"

"Co jste čekala?" Hartmann se lehce usmál. "Toto celé je vojenské zařízení. Původně bylo zamýšleno k přežití atomového útoku s konečným cílem stát se centrem nové výstavby."

"Aby celé to šílenství začalo zase od začátku?"

"Bez tohoto celého šílenství," řekl Hartmann dotčeně, "byste už pravděpodobně nebyla naživu, kapitáne Lairdová."

Polovinu cesty promlčeli, než se Charity opět zastavila a se směsicí překvapení a hrůzy se zahleděla na jedno z malých elektrovozítek, která neustále jezdila sem a tam mezi budovami. Na nákladní plošině se tyčila klec s pochromovanými mřížemi, ve které se choulil hnědošedý chlupatý tvor a hleděl na ni temnými očima plnými nenávisti.

"Nemějte obavy, slečno Lairdová," řekl Hartmann pobaveně, jelikož mu její zděšení přirozeně neušlo. "Tyto klece jsou naprosto bezpečně zajištěné."

Charity zmateně hleděla za vozidlem, dokud znovu nezmizelo ve vratech jedné veliké haly, jež se za ním nehlučně zavřely. Teprve pak znovu pohlédla na Hartmanna.

"Už jste se přece seznámila s těmito našimi mazlíčky," dodal Hartmann.

"Vašimi - čím?" opakovala Charity vyjeveně.

"Možná by vám jiný výraz byl milejší." Hartmann ji gestem pobídl k další chůzi. "Doufám, že nepatříte k těm, které s řevem vyskakují na stůl, když vidí myš. Máme totiž tady dole celé regimenty těchto malých bestii."

"Ale na co?"

Hartmann vzdychl. "Už jsem vám to přece řekl - je nás tady dole poměrně dost. Čím si myslíte, že se živíme?" Tiše se zasmál.

"Domnívám se, že... nechápu, co máte na mysli?" řekla Charity váhavě.

"Je to náš výtvar," odpověděl poručík. "Musíte uznat - i když nejsou nijak zvlášť pěkné, docela se nám povedly."

"Chcete tím říci, že jste je takto vyšlechtili?" vykřikla Charity zděšeně.

"V jistém smyslu," řekl Hartmann. "My jsme je jenom, jak se říká, trochu pozměnili. Viděla jste, jak se vrhly na tu bestii, které vás a vaše přátele napadla v té kanalizační šachtě."

Charity na něho hleděla naprosto šokovaná. Vzpomínku na divokou zběsilost, s jakou se obrovští krysi mutanti vrhali na moronské stvůry, měla stále ještě jasně v paměti. Pořád cítila nenávist, která z krys vycházela, a to nenávist takové intenzity, že jen při pouhé vzpomínce na to jí po zádech běhal mráz.

"Změnili jste je geneticky?"

Hartmann se zatvářil, jako by musel chvíli o jejích slovech přemýšlet.

"Neptejte se mě, prosím vás, na jednotlivosti - ale podstata je v tom, že ty bestie nedokážou nic jiného než útočit na všechno, co má víc než čtyři nohy a nepochází z této planety."

"To je neuvěřitelné," zamumlala Charity.

"Ale vůbec ne. Já jsem jenom obyčejný voják, který se kromě střelení nic moc neučil, ale chlapi v laboratoři tvrdí, že to ani nebylo těžké. Během posledních desetiletí vznikalo stále víc mutací. Musí to mít něco společného s tím, co udělali ti lumpi se Zemí. Některé druhy se přizpůsobily, některé zcela vymizely a ty krysy se prostě trochu zvětšily. A taky jsou trochu chytřejší."

"Přestaňte si hrát na blbce!" řekla Charity rozzlobeně. "Ty bestie jsou inteligentní, Hartmanne. A vy to víte zatraceně dobře."

Hartmann přikývl. "O důvod víc, abychom je nasměrovali na naše přátele z vesmíru, nemyslíte?"

Došli až ke Kramerově budově. Hartmann vytáhl z kapsy malou plastickou identifikační kartičku a zastrčil ji do škvíry vedle dveří, za kterými čekali dva ozbrojení strážníci. Generálmajor je očekával ve stejné kanceláři, kde se s ním Charity poprvé setkala. Net a Skudder byli s ním, a třebaže Kramer a Hopi okamžitě po jejím příchodu přerušili rozhovor, byla si jistá, že jim vpadla do diskuse, která se každou chvíli hrozila změnit v hádku.

Když ji poznal, Kramer se prudce otočil k ní, krátce a takřka nepřátelsky si ji změřil pohledem a pak ukázal úsečným pohybem hlavy na Skuddera. "Kapitáne Lairdová!" nasadil rozkazovací tón. "Snad byste mohla vašemu příteli vysvětlit, že v tuto chvíli nesmí nikdo opustit stanici."

"Ráda," odpověděla Charity poté, co vrhla rychlý, uklidňující pohled směrem ke Skudderově obličeji, zrudlému vzteky. "Pokud to předtím vysvětlíte vy mně!"

Kramerův výraz se zachmuřil ještě víc. "Nemyslím si, že by právě teď byl vhodný čas na žertování, kapitáne Lairdová," odpověděl ledově. "Máme zatraceně velké problémy, a vy na tom máte svůj podíl. To nejmenší, co od vás mohu očekávat, je snad troška spolupráce."

"Samozřejmě," odpověděla Charity s předstíranou lhostejností. "Ale spolupráce se vždycky zakládá na vzájemné vstřícnosti. Copak je všechno naše vina? Neprosili jsme se o to, aby nás vaši muži unesli!"

"Celá ta zatracená země tam venku je teď ve varu!" odpověděl Kramer ostrým tónem. "Kvůli vám."

"A kvůli té vaší docela pěkné základně," řekla Charity.

Kramer viditelně zbledl. Na okamžik ji probodával pohledem, potom se otočil a vztekle se obrátil na Hartmanna. "Vy zatracený..."

"Neřekl mi ani slovo," přerušila ho Charity klidně.

Kramer si ji změřil číhavým pohledem. "A odkud tedy víte, co se tu děje?"

"Člověk by musel být naprostý pitomec, aby nepoznal, že tady není něco v pořádku," odpověděla Charity přívětivě. "Co se stalo?"

Kramer si nerozhodně skousl spodní ret. Pak řekl: "Máte pravdu. Skutečně máme potíže. Má to souvislost s bombami, které shazovali."

Charity na něj dál hleděla s otázkou v očích a Kramer si nervózně přejel rukou přes obličej. "Explodovaly trochu moc blízko stanice."

"No a?" zeptala se Charity zmateně.

"Toto není jen tak nějaké vojenské zařízení, kapitáne Lairdová, to jste stále ještě nepochopila?" zeptal se Kramer jízlivě. "Za normálních okolností bychom zde měli jen minimální posádku, jen tak velkou, aby udržovala náš obří komplex před chátráním. Devadesát devět procent práce zabezpečí počítače. A ty reagují na zcela určitý způsob útoku nukleárními zbraněmi."

Charity strnula. Chápala, co chce Kramer říci těmito slovy - ale trvalo plných deset vteřin, než konečně pochopila, co znamená. Rázem se v ní rozhostila ledová, neuvěřitelná hrůza.

"Tohle není jen stanice určená k přežití, že?" zeptala se tichým, téměř neslyšným hlasem.

Kramer neodpověděl, avšak Charity věděla, že má pravdu.

"Můžete všechno, jen ne se bránit, Kramere! A ty vaše zatracené počítače zahájily protiúder!"

"Jen klid," řekl Kramer. "My jsme ty..."

"O čem to mluvíte?" vmísil se Skudder do rozhovoru. Jeho hlas zněl neklidně.

Charity se k němu obrátila skoro naštvaně. Obviňujícím způsobem ukázala na Kramera. "O tom, že nás tito idioti jen o vlásek všechny div nevyhodili do vzduchu! Jestli to tedy ještě neudělají."

"Řekl jsem už," přerušil ji Kramer ostře, "že program byl zastaven."

"Ach, to mne uklidňuje!" řekla Charity sarkasticky. "Neběží už nakonec raketám odpočítávání?"

"Já jsem to zařízení nenavrhoval!" hájil se Kramer.

"Ne!" odpověděla Charity naštvaně. "Ale jistě byste rád, kdybyste mohl, že ano?" Vztekla máchla rukou.

"Pomalu se musím ptát, jak to, že už jsme stokrát sami nevyletěli do vzduchu, než jste přišli."

"Řekl jsem to už dvakrát - ten program jsme zastavili," řekl Kramer hněvivě. "Absolutně nic se nestalo."

"Potom ale nechápu, co vás znepokojuje."

"Naše rakety nebyly odstartovány" řekl Kramer. "Ale celá základna se nachází ve stavu bojové pohotovosti. Nejsem si jistý, jestli chápete, co to znamená. Máme tady přes deset tisíc vojáků, elitní jednotky, nacházející se ve stavu hlubokého spánku. A právě ti budou nyní probuzeni."

"A kde je ten problém?" vyzvídal Skudder.

Kramer si ho změřil takovým pohledem, jako by pochyboval o jeho zdravém rozumu, avšak s odpovědí ho předstihl Hartmann.

"Nemáme tu ani místo, ani patřičné zásoby, abychom mohli tolik mužů zabezpečit na dobu delší než několik dní," řekl klidně.

"Tak vypněte ten počítač a je nechtě klidně dál spát," navrhl Skudder.

Hartmann smutně zavrtěl hlavou. "To nejde," řekl. Chvilí zaváhal, přičemž vrhl na Kramera pohled, jako by jej žádal o svolení mluvit dál. "Podívejte, kapitáne Lairdová, ti vojáci nejsou v žádných hibernačních tancích, v jakém jste byla vy nebo já nebo ti muži, kteří konají službu na vnějších pozorovacích stanovištích. Víte, jak složitá a nákladná je hibernační technika. Bylo by zcela nemožné pořídit dostatek přístrojů pro tak velký počet lidí. Používáme jinou techniku. Prosím, ušetřte mě toho, abych vám vysvětloval, jak to funguje - sám to přesně nevím. Ale je to riskantní. Ne všichni se znovu probudí. A pak už nemáme žádnou možnost, jak je znovu uvést do hlubokého spánku."

"To znamená, že jakmile se ti muži jednou probudí, tak tu už zůstanou," řekla Charity. "Přesně řečeno, máme je na krku."

"Kdyby to bylo jen to..." řekl Hartmann tiše.

"Co to má znamenat?" zeptala se Net.

Kramer nahlas vydechl. "Ukažte jim to, Hartmanne," řekl.

16

Když jeho panika konečně opadla, bylo už pozdě. Procítl zlomek vteřiny předtím, než neviditelný ocelový spár sáhl po jeho myšlenkách a duši a obojí vyrval z jeho rozbitého těla. Možná by ještě stihl křiknout rozkaz, aby zabránil zapnutí tohoto strašného stroje, jenž mu měl dát nový život a tím současně nad ním i vyslovit rozsudek smrti.

Avšak strachem byl jako ochromený. Pochopil, že ho Lucifer obelhal a že dobu, která mu zbývá, nelze již měřit na týdny, ba ani ne na hodiny, nýbrž jen na okamžiky. Jediné, na co se zmohl, když si uvědomil, že brzy už pomine i poslední z těchto cenných okamžiků, byl pronikavý výkřik hrůzy.

Vše, co přišlo pak, byl už jen jediný zlý sen. Stone věděl, že nic z toho všeho, na co si snad vzpomínal, nikdy nezažil. A přece nikdy v životě nezapomene ty příšerné obrazy. Così mu vyrvalo ducha z těla a mrštilo jím do nekonečna, ve kterém nebylo žádné zde ani nyní, žádný čas, ve kterém prostě nebylo vůbec nic. Nekonečně dlouho byl uvězněn v tomto vesmíru absolutní tmy a osamělosti, dokud neucítil, že così studeného a strojového sáhlo po jeho myšlenkách a proniklo zvědavě do každého okamžiku jeho existence. A nakonec vystřídal černou propast nekonečna jiný, ještě temnější žalář.

Nevěděl, jak dlouho byl uvězněn v tomto žaláři, kde se jeho myšlenky a pocity redukovaly na pouhé řetězení uložených informací, pouhý počítačový program jménem Daniel Stone, čekající na své spuštění. Další jeho vědomou vzpomínkou byl pocit, že má opět tělo.

Otevřel oči a uviděl nad sebou Luciferovu tvář. Pokusil se posadit, avšak s bolestivým trhnutím byl sražen nazpět. Jeho tělo bylo opatřeno nesčetnými hadičkami, drátky, přípojkami a tenkými kabely.

"Co se stalo?" zeptal se. "Kde to jsem?" Ještě jednou, avšak mnohem opatrněji, otočil hlavou a pohlédl na svého pobočníka. "Tys mě obelhal!" rozkřikl se na Lucifera.

"Neměl jsem na vybranou, pane," odpověděl mravenec. "Vyskytly se komplikace. Některé z vašich nejdůležitějších životních funkcí náhle vysadily. Hrozila vaše smrt."

"Tos mi měl říct!"

Lucifer přikývl. "Já vím. A jsem ochoten se zodpovídat za své neuposlechnutí. Avšak ochrana vašeho života má nejvyšší prioritu. Nebyl čas vás informovat."

Stone zíral na mravence se směsicí kypícího vzteku a neurčité naděje. Podlézavý tón, jakým s ním Lucifer mluvil, neodpovídal způsobu, jak se mluví se zrádcem. Dost možná ještě ani neví, co Daniel udělal.

"Odvaž mě," přikázal.

Lucifer zaváhal. "Bylo by líp, kdyby..."

"Dej už konečně pryč ty zatracené krámy!" přerušil ho Stone vztekem. "Hned!"

Obrovská hmyzí bytost přistoupila blíž a uvolnila četné přípojky, kterými bylo Stoneovo nové tělo spojeno s počítačovým zařízením.

Luciferovo počínání bylo sice velmi bolestivé, ale Stone nevydal jediný zvuk. Pohledem klouzal po nablýskaných přístrojích a zastavil se na obrovské pravoúhlé obrazovce, zirájící jako nehybné slepé oko.

Podobné zařízení viděl před nepříliš dlouhou dobou v Paříži. Ukazovalo každou vzpomínku, každý obraz z vědomí zajatého megamana.

Poté co mu Lucifer vytáhl poslední jehlu z žíly, přikázal mu ještě odměřeně, aby mu opatřil nějaké oblečení, a pak se opatrně posadil.

Luciferovo varování nebylo jen tak pro nic za nic, neboť v tu chvíli se mu zatočila hlava a také ve všech končetinách takovou slabost, že se sotva udržel vsedě na kraji operačního stolu.

Počkal, až se místnost kolem něj přestane točit, potom docela pomaličku vstal, levou rukou se pevně přidržoval okraje stolu a zvědavě si prohlížel své nové tělo.

Zdánlivě se na něm nic nezměnilo. Bylo to stejné tělo, jako bylo to jeho, zepředu i zezadu, se všemi drobnými nedostatky, které ho tolik zlobily - ale stopy, které na něm zanechal život, zmizely. Navzdory slabosti, která ho tížila jako neviditelné olověné břímě, pociťoval v sobě energii, jakou v sobě necítil už celá léta.

Byl to nezvyklý pocit. Vklouzl do tohoto těla jako do obleku šitého na míru, avšak byl to oblek, který mu nepatřil. Ten, který by vlastně měl nosit, už nikdy znovu neožije. Odebrali z něho jedinou buňku a z té vypěstovali toto nové tělo, avšak nový život mu už nedovolí.

Opět klouzal pohledem po neznámých přístrojích vedle stolu.

Představa, že se nyní nalézá v této aparatuře perfektní kopie jeho vzpomínek, ho děsila. Z individua, jímž dosud byl, se stal nyní reprodukovatelnou bytostí. Veliký Bože, pomyslel si, jestliže dokážou udělat něco takového, proč pak vlastně neprodukují své válečníky jednoduše na běžícím pásu?

Ale kdoví, jestli to už tak nedělají.

Lucifer se vrátil nazpět a přinesl mu požadované oblečení. A jakkoli se to dotýkalo Stoneovy hrlosti, musel si nechat od svého pobočníka pomáhat při oblékání.

"Jak dlouhá doba zatím uplynula?" zeptal se. "A co je s rebely? Máte je už konečně?"

Lucifer zavrtěl hlavou. "Vyskytly se nepředvídatelné problémy. Domorodci poranili jednu královnu. Museli jsme pátrání po rebellech přerušit, dokud nebude mimo nebezpečí. Ale známe místo jejich pobytu."

Stone překvapeně strnul a zíral na mravence. "Přibližně - nebo přesně?"

"Přesně," odpověděl Lucifer. "Jde o jeden z těch rebelských úkrytů v Německu. Už delší dobu o něm víme. avšak riziko přímého útoku bylo dosud považováno za příliš vysoké."

"Děláš si legraci," zapochyboval Stone. "Pár uprchlých rebelů a několik..."

"Promiňte, pane, ale tak to není," přerušil ho Lucifer. "Jde o plně vyzbrojenou vojenskou základnu z doby před obsazením této planety. Je vybavena nukleárními zbraněmi. Útok by mohl vyprovokovat atomový protiúder rebelů, jenž by mohl způsobit škody mnohonásobně vyšší, než jsou všechny ty, které nám dosud rebelové způsobili."

"A jak to, že jste ještě mezi ně nikoho nepropašovali?"

"Pokoušeli jsme se," odpověděl Lucifer. "Několikrát. Ale jsou velmi ostražití."

Proti své vůli se musel Stone zasmát. "To jsem si nemyslel, že to ještě funguje."

"Že co funguje?" zeptal se Lucifer.

"Systém," odpověděl Stone. "Viš, příteli, zkoušeli jsme to padesát let - šílenství coby metodu. Samozřejmě nikdo to nepřiznal, ale všechno spočívalo v tom, že jsme si navzájem vyhrožovali, že se sami vyhodíme do povětří, když nás ti druzí nenechají na pokoji. A jak vidíš, funguje to ještě dnes."

Lucifer na něho zmateně hleděl a Stone pochopil, že mravenec naprosto nechápe, o čem je řeč. Proto prudce změnil téma. "Postarali jste se alespoň o to, aby byli zajati, jakmile opustí to krysí hnízdo?"

"Samozřejmě."

"Tak mě tam dopravte," přikázal Stone.

Tentokrát si byl už jistý, že postřehl u mravence naprosto zřetelné zděšení; až dosud nevěděl, je-li takového citu vůbec Lucifer schopen.

"Vy se chcete vrátit... do Evropy?"

Stone přikývl. "Existuje snad nějaký důvod proti?"

"Nedoporučoval bych vám to," řekl Lucifer. "Nyní se možná cílíte plný sil, ale ještě bude nějakou dobu trvat, než své nové tělo budete skutečně úplně ovládat. Mohly by se vyskytnout komplikace."

Stone přehnaně bezstarostným gestem ukázal na hromadu bizarních přístrojů vedle stolu.

"Avšak právě tys mi dokázal, drahý příteli, že se mi nic nemůže stát," řekl. "Domnívám se," dodal číhavě, "že to můžete kdykoli opakovat, ne?"

Lucifer neodpověděl, což ještě víc posílilo Stoneovu nedůvěru.

Snad už přece jen vědí všechno, snad tu Lucifer není proto, aby mu předal velení nad tímto městem a vůbec celou planetou, nýbrž proto, aby ho špehoval. Ale pak pochopil, jak je tato myšlenka absurdní - jestliže tamti vědí, co udělal, tak vědí všechno.

Šel ke dveřím, ještě jednou se však zastavil a dlouhým pohledem spočinul zamyšleně na přístrojích vedle stolu. "Zvláštní pocit," zamumlal, jako by mluvil jen sám k sobě.

Lucifer na něho pohlédl s otázkou v očích, ale mlčel a Stone pokračoval až po chvíli. "Je to tak nějak nepřírozené, rozumíš mi?"

"Obávám se, že ne."

Stone ukázal na obrovskou obrazovku. "Ta myšlenka, že všechno, co jsem kdy zažil, je zapsána tam uvnitř. Celý můj život - je to tak, nebo ne?"

Lucifer přikývl.

"Mohl bych přijít a celý život si přehrát znovu," zamumlal Stone.

Předstíral, jakoby roztržitě pozoroval tu spleť přístrojů, přičemž však držel Lucifera koutkem oka v zorném úhlu. "Mohl bych přijít a všechno si znovu přehrát?"

"Teoreticky ano," odpověděl Lucifer.

Stone se na mravence překvapeně zadíval. "A prakticky?"

"Přístup k těmto datům je dovolen pouze inspektorům."

Stonea stálo veškeré možné úsilí, aby nedal najevo svoje ohromení.

"Tím chceš říci," zeptal se s předstíranou nechápavostí, "že ani já sám bych se nemohl podívat?"

"Ne," odpověděl Lucifer.

"Ale proč?" podivil se Stone a tiše se zasmál.

"Důvody tohoto rozkazu mi jsou neznámé," odpověděl Lucifer. "A taková otázka, jako je ta vaše, nebyla ještě nikdy položena."

Stone se nejistě usmál. "Snad je docela dobré, když se tu tam něco zapomene, ne?"

Lucifer na něho hleděl svými bezvýraznými očima, Stone se s konečnou platností otočil a otevřel dveře.

"Pojď," řekl. "Chci hned zpátky do Evropy. Podívej se, jestli najdeš nějaké transimitorové spojení."

Lucifer vyšel z místnosti, avšak Stone jasně cítil jeho váhání. Zastavil se a znovu na něho tázavě pohlédl. "Co je ještě?"

"Dostí naléhavě vás varuji před tím, abyste se tam hned teď vracel," řekl Lucifer po znatelném zaváhání.

"Situace je velmi komplikovaná. Dost možná nás čeká skok."

Stone strnul. "Už teď? Ale to je... příliš brzy."

"Postupuje to velmi rychle," potvrdil Lucifer. "Několik inspektorů bylo povoláno, aby posoudili situaci a rozhodli, co se bude dělat."

"Ale to není možné," protestoval Stone. "Jste tu přece teprve padesát let a..."

"Je to nezvyklé," přerušil ho Lucifer. "Ale už se to také stalo. Domorodé životní formy tohoto světa jsou nezvykle vitální."

"Dokážete je zadržet?" zeptal se Stone znepokojeně.

"To nevím," odpověděl Lucifer. "Kritická hranice byla dosažena, ale ještě ne překročena. Inspektoři dělají, co mohou, konečné rozhodnutí se však nedá očekávat dříve než za pět nebo šest dní."

"Pět nebo šest dní..."

Proti jeho vůli padl Stoneův pohled opět na zavřené dveře za Luciferovými zády.

Na dveře místnosti, ve které se před chvílí probral k novému životu.

Někde tam uvnitř jsou uloženy jeho vzpomínky, všechna jeho malá i větší tajemství - včetně jedné prokleté chvilky, která ho může stát život.

Ale snad, napadlo jej, má přece jen ještě jednu šanci. Je nepatrná, a už jen myšlenka na riziko, které je s ní spojeno, mu působilo takřka fyzickou bolest. Připadal si jako muž, jenž neumí plavat, na hořící lodi.

Kdyby to nevěděla, přísahala by, že ten muž je mrtev. Seděl vzpřímeně a strnule na kraji úzké pryčny, představující veškeré vybavení komory na druhé straně skleněného štítu. Oči měl podobně prázdné jako Jaredi, avšak neměl v nich současně ono hluboké, skryté vědění. Hrud' se mu zvedala a klesala v rytmu hlubokého, pravidelného dechu.

"To je... úděsné," zašeptala Charity. Nedokázala odtrhnout pohled od bledého mrtvolného obličejce mladého muže, a třebaže věděla, že skleněný štít je průhledný jen z jedné strany, nemohla se ubránit nepříjemnému pocitu, že ty mrtvé oči zírají přímo na ni.

"Co jste s ním udělali?" zeptal se Skudder stísněně. V odrazu na skle mohla Charity pozorovat, jak se obrátil a rozzlobeně postoupil o krok k Hartmannovi.

S námahou odtrhla pohled od bledé postavy ve vedlejší místnosti a otočila se. "Skuddere, prosím tě," řekla.

Skudder zůstal stát, ale oči mu planuly hněvem.

V ten okamžik by se Charity ani nedivila, kdyby se bez okolků vrhl na poručíka.

"Vůbec nic jsme s ním neudělali," řekl Hartmann mdle. Také na něm bylo zcela zřetelně vidět hrůzu, která ho naplnila při pohledu na postavu na pryčně. "Už jsem vám přece řekl - vyskytly se jisté obtíže."

"Obtíže!" Skudder se rezavě zasmál a žalujícím posunkem ukázal na vojáka.

"Tomuto vy říkáte obtíže?! Hartmanne, vždyť to je nějaký... zatracený zombie!"

"Co se stalo?" zeptala se Charity.

"Nevím," přiznal Hartmann. "Ale někteří z těch, co se probudili, jsou...takovíto."

"Někteří?" chytila se Charity. "To znamená, že všichni ne?"

"Ne," odpověděl Hartmann. "Zhruba jedna třetina."

Charity s tichým povzdechem zavřela oči. Třetina... to neznamená nic jiného, než že v této podzemní pevnosti se v takovémto úděsném stavu nachází víc než tři tisíce mužů.

"Vy jste to věděli?" zeptala se tiše.

Hartmann zavrtěl hlavou.

"Bylo nám jasné, že tu je riziko. Každý jednotlivý muž se sem hlásil dobrovolně, kapitáne Lairdová. A každému zvlášť bylo vysvětleno, že jeho šance na probuzení je v nejlepším případě osmdesátiprocentní. Ale takovýto vývoj nemohl nikdo předpokládat."

"A i kdybyste to věděli, započítali byste to prostě do ztrát, že?" zeptal se Skudder jedovatě. "Však by vám konečně ještě zbyly z každých tří mužů dva."

"Nevěděli jsme to!" bránil se Hartmann. "Sakra, už předtím jsme některé muže budili, ale něco takového se ještě nikdy nestalo!"

"Co je s nimi?" zeptala se Charity rychle, než si mohl Skudder ještě přisadit. "Předpokládám, že jste udělali vyšetření?"

"Samozřejmě," odpověděl Hartmann s posledním zlým pohledem na Hopiho. "Fyzicky jsou naprosto zdraví. Ale jsou úplně strnulí. Nereagují na vnější podněty. Ani na bolest ne."

"Snad to způsobila technika, kterou jste je uvedli do spánku," ozvala se Net s věcností, která Charity udivila. Hartmann hleděl na poušť ařku téměř bezradně, až konečně pokrčil rameny. "To je možné, ale ne pravděpodobné. Řekl jsem už, že jen osm z deseti se vůbec kdy zase probudí. Ale toto je naprosto nevysvětlitelné."

Zatímco Net a Hartmann diskutovali dál, přistoupila Charity až ke skleněnému štítu a pozorovala mladého muže na druhé straně. Voják se pohnul. Pomalu jako loutka vedená loutkářem na nitkách se vztyčil, udělal nemotorný krok směrem ke sklu a zvedl paže.

Charity instinktivně ustoupila o krok zpátky a také rozhovor za ní prudce umlkl.

"Co to, k čertu...?" zamumlal Skudder.

Voják hlasitě narazil do skla, jež z jeho strany bylo zrcadlové a opřel se o ně oběma rukama. Pohled jeho prázdných, vyhaslých očí sledoval Charity.

"Charity! Pomoz... nám..." šeptal.

Skudder hlasitě zalpal po dechu, zatímco Charity zírala nechápavě do ochablé tváře na druhé straně štítu.

"Pomoz... nám," opakoval šeptající hlas.

"Ale to přece není možné!" vykřikl Hartmann. "Vždyť... vás přece nemůže vidět. A nemůže ani znát vaše jméno!"

Voják se zapotácel. Jeho prsty se strašlivým zvukem klouzaly dolů po skle, zatímco kolena se mu podlamovala, jako by z těla odtékaly poslední zbytky sil, avšak pohled byl stále upřený na Charity. Třebaže to byly pořád stejně prázdné, mrtvé oči, cítila z nich Charity úpěnlivou prosbu.

A najednou pochopila. O chvilku dřív než ostatní pochopila, co jí ty oči připomínaly a jak strašlivě se všichni zmýlili.

A ještě dřív, než se voják zhroutil docela, otočila se a rychle vyběhla ze dveří.

"Vy jste se docela zbláznila!" řekl Kramer.

Úporně se snažil zachovat alespoň navenek klid. Zíral na Charity, jako by čekal nějakou reakci na svoje slova, pak ale odhodil tužku, kterou svíral v prstech, a vyskočil. "Vysvětloval jsem vám, že v tuto chvíli nesmí nikdo opustit stanici. A vy po mně žádáte, abych vám dal k dispozici vrtulník, abyste letěla zpět k těm divochům, z jejichž moci vás naši lidé s nasazením všech sil, ba i života dostali?"

"To není verze, se kterou bych se ztotožnila," řekla Charity, avšak Kramer ji nazlobeným posunkem přerušil. "A navíc mi ani nechcete prozradit důvod!" vyjel. "Prosím vás, kapitáne Lairdová - co byste udělala na mém místě?"

"To nevím," připustila Charity. "Ale přinejmenším bych o tom přemýšlela."

"O čem?" Kramer se pokusil o výsměšný úsměv, ale vznikla z toho pouze nešťastná grimasa. "O té... té úplně bláznivé historii, kterou jste mi vykládala?"

"Já vím, že to zní bláznivě," řekla Charity. "Ale také vím, že mám pravdu. Ať už se s vašimi vojáky stalo cokoli, má to nějakou souvislost s Jaredy. A já se obávám, že pokud nic nepodnikneme, dojde ke katastrofě."

Kramer se hrubě zasmál. Zdálo se, že se chystá vztekle vyjet, ale nakonec se omezil jen na další zavrtění hlavou a zvrátil se do svého křesla, které se pod tímto jeho pohybem prudce zhouplo. "I kdybych chtěl, slečno Lairdová, v tuto chvíli vás nemohu nechat jít."

"Co to má znamenat?" vyjel Skudder. Jsme snad zajatci?"

"Jistěže ne," odpověděl Kramer snad až s troškou příliš velkým spěchem. "V tuto chvíli nemůže stanici opustit nikdo. To neplatí jen pro vás, nýbrž pro všechny. Dokonce i pro mě."

"Jak to?" otázala se Charity.

Kramer si vzdychl. "Nevím přesně, co se tam venku odehrává," řekl. "Ale nikdy předtím jsem neviděl tolik kluzáků. Věřte mi, kdybychom vystrčili nos, rozstříleli by nás na hadry."

"Tak zapomeňte na ten nápad s vrtulníkem," navrhla Charity.

"Dejte nám nějaký jiný dopravní prostředek."

"To by nemělo smysl," odpověděl Kramer. "Ani byste se nedostali do blízkosti města. Kromě toho - nezapomínejte, že jste sem byli dopraveni helikoptérou. Let trval snad jen deset minut, ale tady jsme vzdáleni od středu města přes sto kilometrů. A silnice jsou v mizerném stavu. Potřebovali byste tak dva dny, než byste se tam dostali."

"To je náš problém, nebo ne?" zeptal se Skudder.

"Ne," odpověděl Kramer klidně. "Ne, poněvadž jde navíc i o bezpečnost mých lidí a této stanice. Obávám se, že to stále ještě nechápete. Toto je možná poslední místo na světě, kam dosud jejich vláda nepronikla."

"Máte strach, že vás prozradíme? To je směšné."

"Přestaňte!" přerušil ho Kramer vztekle. "Vy jste tam venku přece vyrostli, ne? Musím právě vám vysvětlovat, že oni mají prostředky a způsoby, aby z každého dostali všechno, co potřebují? Nepochybují ani o vaší loajalitě, ani o vaší statečnosti, ale jim byste stejně nedokázal vzdorovat déle než deset minut. A vy to víte stejně dobře jako já!"

Skudder uraženě ohrnul rty a Charity ho rychle sjela pohledem, aby ho umlčela. "Samozřejmě máte úplnou pravdu," řekla. "Ale věřte mi - nemáme na vybranou, jestli chceme mluvit s Gyellem. Kolik vašich vojáků je v tom podivném stavu? Dva tisíce? Tři?"

Kramer mlčel, ale výraz jeho obličeje jí prozradil, že její odhad byl ještě příliš nízký.

"Když nic nepodniknete, všichni zemřou," pokračovala. "To byste chtěl?"

"Ne," odpověděl Kramer. "To bych samozřejmě nechtěl. Ale kromě nich zodpovídám za osm tisíc dalších zdravých mužů. To byste chtěla, abych jejich životy vsadil do hry na základě pouhé domněnky?"

"Nic jiného vám stejně nezbývá," řekl Skudder.

Boječtivě se předklonil, pěstmi se opřel o desku Kramerova stolu a upřeně hleděl na generálmajora. "My totiž půjdeme - ať se vám to hodí, nebo ne."

"Ne," řekl Kramer. "Naprostě jistě ne." Pohybem hlavy pokynul Hartmannovi. "Poručíku, zatkněte je."
Hartmann se na něho překvapeně podíval. Pak udělal krok směrem ke Skudderovi a znovu zastavil, když se Hopi obrátil k němu a zvedl pěsti.
"Prosím vás, pane Skuddere," řekl Kramer. "Vím že byste fyzicky přemohl poručíka Hartmanna. Ale také byste mohl vědět, že se odtud nedostanete. Dokud nebudu chtít, tak ne."
"Neříkejte," odsekl Skudder.
"A mělo by pramálo smyslu, kdybyste se chtěl na mě vrhnout nebo mě použít jako rukojmí," pokračoval Kramer s medovým úsměvem. "Věřte mi, i na tuto možnost se myslelo dopředu a byla podniknuta odpovídající opatření."
Skudder skutečně vypadal, jako by hodlal vyzkoušet, co je na Kramerově tvrzení pravdy, ale Charity ho pohybem ruky zadržela. Generálmajor jistě nepatřil k mužům, kteří blufují.
Náhle se otevřely dveře a vstoupili dva ozbrojení vojáci. Kramer jediným pohybem ruky ukázal na Charity, Net a Skuddera.
"Odveďte naše hosty do jejich bytu a nechte je pod dohledem. Jedněte s nimi s patřičným respektem - ale své pokoje nesmějí opustit."
Charity nechápavě zírala na Kramera. "Doufám, že tohoto rozhodnutí nebudete litovat, Kramere."
Najednou se v celé základně rozječely poplašné sirény. Kramer sebou trhl a polekaně se zadíval na monitorovou stěnu za sebou, avšak na obrazovce nebylo vidět nic výjimečného. V tu chvíli zabzučel telefon.
Kramer prudce zvedl sluchátko, chvíli poslouchal a náhle zbledl.
Pohyb, s jakým po několika vteřinách sluchátko znovu zavěsil, jen předstíral klid.
"Co se stalo?" zeptala se Charity.
"Něco, co snad i vás přesvědčí o tom, v jakém se nacházíme nebezpečí," odpověděl Kramer. Hlas se mu lehce třásl. "Ztratili jsme kontakt se všemi našimi vnějšími stanovišti."

17

Překvapilo ho to ticho. Ještě nikdy tu sice nebyl, ale nebylo to první hnízdo, které viděl. Pozorně si prostudoval zprávy o tom, co se tu během posledních dvaceti čtyř hodin přihodilo. Budova i prostranství před ní se měly jen hemžit Jaredy a dělníky. Očekával pískání a cvakání tisíců hmyzích hlasů, neustálé přilétání a odlétání kluzáků a agresivní nervozitu hnízda, jehož královna právě umírá.

Namísto toho jej přivítal nepřirozený klid.

Obrovské prostranství před katedrálou nabízelo obraz zkázy.

V nesčetných kráterech po výbuších leželi mrtví Jaredové a mrtvolý mravenčích bojovníků. Také samotná katedrála byla zubožená. Velká část střechy se propadla. Ale jakkoli byl tento pohled strašný, ticho, které na všem tíživě spočívalo, bylo horší. Nikde ani stopy po nějakém životě. Ba ani mrchožrouti se nestahovali k hodování na mrtvolách.

Stone znepokojeně pohlédl na Lucifera. Také Moron vypadal napjatě, téměř nervózně. Stoneův pohled bloudil po nehybných tělech Jaredů a vyhořelém vraku kluzáku. Na okamžik pocítil sám strach.

Byl tak intenzivní, že se téměř rozběhl nazpět k lodi. Současně však cítil, že před nebezpečím, které tu cítí, nemůže utéct.

S bušícím srdcem šel Stone dál a ještě jednou zaváhal, než pomalými, unavenými krůčky vyšel po schodech nahoru k portálu.

Když vstoupil dovnitř, zůstal na okamžik stát se zavřenýma očima, aby si zvykl na přítomnost uvnitř. Pak opět zvedl víčka a uviděl obraz naprosté zkázy. To, co před několika dny bylo ještě nedotčeným hnízdem, kolébkou nového lidu, bylo nyní roztrháno a spáleno. Stovky rozbitých vajíček ležely na zemi, mezi nimi desítky Jaredů a nehybných mravenců.

Avšak královna žila.

Stone vyděšeně zatajil dech, když uviděl těžká poranění, která utrpěla. A přece v jejích obrovských, lesklých očích planul stále ještě onen přízračný žár, který Stoneovi pokaždé naháněl husí kůži, když stanul tváří v tvář některé z těchto obrovských nestvůr. A v tu chvíli, jako by zaslechla jeho kroky, zvedla hlavu a zírala na něho.

Tento pohyb zlomil ono uhrančivé kouzlo, které mělo dosud Stonea ve své moci. Šel dál a teprve teď si všiml obou obrovských, bíle se štypících mravenčích postav, stojících vedle královnina zmrzačeného těla. Pohled na ně ho překvapil. Vztekle se obrátil k Luciferovi.

"Jak to, že jsi mi neřekl, že jsou tu inspektoři?"

"Nevěděl jsem to," odpověděl Lucifer.

Stone ho nějakou chvíli takřka nenávistně probodával pohledem a našťavaně zavrtěl hlavou, když chtěl Lucifer s ním dál. Moron se tedy bezhlučně stáhl zpátky a Stone šel dál. Ve svém nitru takřka blízko hysterii, přistoupil guvernér k oběma inspektorům a pozdravil je pokývnutím hlavy. Jedna z obou bytostí vůbec nereagovala, avšak druhá se otočila a vteřinu na něho zírala studenými křišťálovými očima.

"Kdo vám dovolil sem přijít?"

"Nikdo," odpověděl Stone klidně. "Ale taky mi nikdo neřekl, že to nesmím. Krom toho se mi nezdá, že bych byl povinen řídit se vašimi rozkazy."

Inspektor ukázal na Lucifera: "Váš zástupce byl vyrozuměn o tom, že musíme počítat s možností předčasného skoku. V takovém případě jsou všechny vaše pravomoci pozastaveny, guvernere Stone."

"To říká kdo?" otázal se Stone tónem takřka lhotejným.

"Údálosti, které se dotýkají osudu Lidu," odpověděl inspektor, "nepodléhají rozhodovací pravomoci úřadujícího guvernéra planety. To byste měl vědět."

Stone pokrčil rameny a ledabyle prošel kolem inspektora. "Asi jsem na to zapomněl." Tři kroky od královny se zastavil a pozoroval obrovskou obludu se směsicí ošklivosti a fascinace.

Rozuměl medicíně jen málo - ale po tom všem, co viděl, by vlastně královna už neměla žít.

"Co se tu stalo?" zeptal se.

"Nevíme," pravil inspektor. "Vše poukazuje na blížící se skok. I když je to vlastně nemožné. Ještě je příliš brzy. Pole ještě nemůže být dobudováno v dostatečné míře. Populace obyvatelstva nečiní ještě ani dvacetinu požadovaného limitu."

Náhle se za Stonem ozval mečivý smích. "Vypadá to, že tentokrát pro změnu máte zase vy plnou hlavu starostí, co?"

Stone poznal původce toho hlasu dřív, než se otočil a pohlédl na holohlavého trpaslíka se stařeckým obličejem.

"Ty?" zeptal se překvapeně.

Gurk udělal grimasu a začal se pohupovat na špičkách. "Myslel jsem, že budeš mít radost, že mě zase vidíš."

"Kde jsou ostatní?"

"Tady ne," odpověděl Gurk vzpurně. "A dřív než se zeptáš - já taky nevím, kde jsou."

"Kdybys to věděl, řekl bys," řekl Stone posměšně.

"Samozřejmě," odpověděl Gurk. "Kromě toho - nevěřím, že by v tuto chvíli byli Charity a její lidé tvoji největší starostí." Pohybem hlavy ukázal na královnu, která začala vydávat tiché, bolestné zvuky.

"Pěkný pohled, že? Jen si to pořádně prohlídni. Možná je to naposledy, co můžeš vidět něco takového. Každopádně na této planetě. Ale bez obav," dodal po chvíli nenávisně, "jsem si jistý, že tví páni pro tebe najdou jiný džob. Galaxie se hemží planetami, které jen čekají na to, až budou podmaněny a vyloupeny."

Stone se našťvaně otočil a obrátil se znovu k inspektorovi.

"Kde jsou ostatní?" Rukou se široce rozmáchl kolem dokola.

"Kde jsou všichni? Jak to, že tu nikdo není? Je přece nemožné, aby při útoku přišli všichni o život!"

"Už jsem vám řekl, guvernére Stone," odpověděl inspektor, "že události, dotýkající se osudu Lidu, nejsou ve..."

"Jenže tady něco zatraceně smrdí!" přerušil ho Stone podrážděně.

"Sakra, opravdu si myslíte, že se budu nečinně dívat, jak se tu všechno hroutí? Kde jsou? Kde jsou Jaredové? Bojovníci? Lodi?"

"Pryč," odpověděl inspektor stroze.

Gurk se jízlivě zahihňal. "Má pravdu. Všichni jsou pryč. Asi před hodinou. Prostě..." luskl prsty, "...tak."

Stone si střídavě měřil nenávisnými pohledy trpaslíka a oba inspektory.

"Něco mi zatajujete."

Ani jeden z Moronů nedopověděl a Gurk se dál jen ironicky, škodolibě hihňal. "Můžeš to říct nahlas. Chceš vědět, co?"

Stone se bleskurychle obrátil, chytil trpaslíka za límec a zařepal s ním. Skřet se zmítal, ale smát se přesto nepřestal. Nakonec ho Stone hrubě opět postavil na zem a rukou udělal vyzývavý posunek.

Nějakou chvíli ještě Gurka bavilo stát s rukama zkříženýma na prsou a hrát si na uraženého, potom zhluboka vzdychl, otočil se a pomaličku se šoural směrem ke královně. Stone ho po krátkém zaváhání následoval. Třebaže se na ni nedíval, cítil, jak ho její oči sledují. Cítil se stále nepřijemněji.

Gurk zůstal stát, mávl na něho rukou a ukázal na jakýsi neforemný obrys, který Stone na první pohled považoval za další rozbité vajíčko.

Pak ale uviděl, že na vejce je to příliš velké. A když udělal další krok a sklonil se, poznal, o co ve skutečnosti jde.

"Pane Bože!" zasténal, zatímco Gurk propukl v šílený smích.

18

"Měl jsem mu dát jednu po palici!" řekl Skudder. "Pak bychom alespoň teď věděli, za co sedíme!" Vztekle kopl do dveří, až se otřásly v pantech. O vteřinu později se otevřela ve dveřích úzká škvíra a dovnitř nahlédl pár temných očí. Skudder na ně chvíli nazlobeně hleděl, pak skočil dopředu, zvedl ruce nad hlavu a udělal: "Búúú!" Oči okamžitě z otvoru zmizely.

"Nech toho, Skuddere," řekla Charity. "Takové blbnutí nám odtud nepomůže."

"To ne," odpověděl Skudder. "Ale člověku to uleví."

Charity se už alespoň potřicáté během poslední půlhodiny dívala na hodinky.

Vytí poplašných sirén dávno utichlo, ale zato tu a tam jako by zaslechla vzdálené dunění a v průběhu posledních deseti minut se jí už dvakrát otřásla půda pod nohama, jako by se někde spouštěly obrovské stroje - anebo něco vybuchlo.

"Kdybychom alespoň věděli, co se venku děje!" řekla Net.

A jako v odpověď se zatřásla země potřetí - a tentokrát vibraci doprovodilo tlumené hřmění.

Skudder sebou polekaně trhnul a v nesmyslném obranném reflexu zvedl ruce. Rovněž Charity se znepokojeně napřímila. "Co...?"

Čtvrtá, ještě bližší exploze pohltila zbytek jejích slov. Ve stropě se objevila klikatá trhlinka, ze které spadl na

podlahu prach a drobné kamínky. Náhle se poplašné sirény znovu rozječely nepříjemně pronikavým zpěvem.

"Proboha!" zasípal Skudder. "Celé nám to tu spadne na hlavu!"

S řevem se obrátil a začal oběma pěstmi bušit do dveří.

Charity nemohla odtrhnout pohled od stropu. Trhlina se už nerozšiřovala, avšak počala se větvit všemi směry, takže ze stropu padalo stále víc a víc prachu, "Otevřete!" řval Skudder. "Otevřete! Všechno tady padá!"

Po jeho předchozím bláznivém chování s tím Charity ani nepočítala, přesto se škvíra ve dveřích otevřela a strážný nahlédl dovnitř. Pak se ozval škrabavý zvuk závořů a vzápětí se dveře prudce otevřely.

A v tu samou chvíli se prolomil strop.

Charity to všechno sledovala jako bizarní zpomalený film: tunový betonový strop se náhle proměnil v pavučinu rozbíhající se trhlín a prasklin a vzápětí se řítit dolů. Avšak v tutéž chvíli se Skudder obrátil, oběma rukama současně chytil Net i ji a prostě se vrhl ven ze dveří.

Charity cítila, jak těsně za ní dopadl na zem obrovský kus betonu, potom spadla na Skuddera, instinktivně zvedla obě paže nahoru a převalila se. S kašlem a napůl omráčená se zvedla opět na nohy. Oči jí slzely a v první chvíli nedokázala rozeznat nic jiného než prach a stíny, které se v šedých mračnech pohybovaly: Skuddera, jenž namáhavě zvedal Net na nohy, a oba vojáky, kteří u dveří drželi stráž. Jednoho z nich porazili při svém zoufalém skoku, druhý stál dva kroky za ní a střídavě nechápavě hleděl na ni, na Skuddera a na zřícenou místnost za dveřmi.

"Co se stalo?" zeptala se Charity.

Voják bezradně pokrčil rameny. V příštím okamžiku další exploze otřásla celým tunelem.

"Nevím," řval voják. "Byli jsme napadeni. Ale nevím kým!"

"Zato já ano," snažila se Charity překřičet hřmění a dunění. "Zaveďte nás ke Kramerovi! Rychle!"

Mladý muž zaváhal. "Já... nemohu..."

"Zatraceně, já přece vím, co to má všechno znamenat!" přerušila ho Charity. "A taky vím, jak bychom to mohli skončit!"

Voják se odhodlaně obrátil a ukázal do chodby. "Oukej. Pojd'te."

Rozběhli se směrem k výtahu. Ale ještě neurazili ani polovinu cesty, když se rozlehla další strašlivá exploze a téměř celá stěna se vedle nich zřítla.

Výbuch je všechny srazil k zemi. Charity si oběma rukama zakryla hlavu, když se na ni snesl déšť kamenných úlomků a trosk. Na několik vteřin byl prach tak hustý, že neviděla ani Skuddera, který ležel na zemi přímo vedle ní. Bolestivě se rozkašlala, pomalu se zvedla a několikrát zamrkala, než konečně v tom vířícím mraku prachu něco zahlédla.

Na druhé straně zřícené stěny se nacházela obrovská hala, vysoká deset metrů, rozdělená bezpočtem skleněných stěn na labyrint malých pravoúhlých místností.

V každé těch malých komůrek bylo lůžko, na kterém ležela jedna nehybná mužská postava. Charity počet lůžek odhadovala na víc než tisíc. V obrovském sále se nacházela část Kramerovy spící armády.

Velká část skleněných stěn byla rozbitá, takže mnozí muži utrpěli zranění. A mezi těmi téměř nekonečnými řadami lůžek se pohybovaly jiné postavy; stíny, které považovala v první chvíli přes prašný závoj za lidi, dokud nezahlédla záblesk paprskometu. Moroni nejenže útočili na základnu, byli už zde.

Skudder náhle prudce zalpal po dechu a chytil ji za paži tak prudce, až sebou Charity s bolestivým výkřikem trhla. Jeho ruka ukazovala kamsi k protější stěně haly.

Z trosk se vynořilo jakési obrovské černé tělo. Chvilí trvalo, než Charity dokázala rozeznat, co to je.

Byl to červ, dlouhý aspoň třicet metrů. Jeho tělo bylo pokryté černými, třpytivými se pancéřovými šupinami, a kde se dotkl země, počínaly se desky z umělé hmoty tavit. Charity nikde neviděla žádné oči ani jiné smyslové orgány, avšak přední část těla byla vztyčená a soustavně se komíhala sem a tam jako hlava útočící kobry. Charity spatřila, jak někteří vojáci na tu obrovskou nestvůru zahájili palbu.

Avšak laserové salvy se od jejího těla neúčinně odrážely.

Z tunelu, bezmála třímetrového, jež červ vyleptal do skály, počaly proudit čtyřruké postavy. Mravenců byly již desítky, těch několik obránců hnali zuřivou palbou před sebou; a z tunelu vystupovalo stále víc moronských bojovníků.

Ale nejen oni. Mezi třpytivými, čtyřrukými postavami Moronů se objevili menší a světlejší postavičky, které měly jen dvě ruce a dlouhé rozčuchané vlasy - Jaredové.

Charity se vyděla. Jeden ze dvou vojáků jejich doprovodu chtěl zvednout zbraň a namířit na Morony, ale Charity mu prudce srazila ruku dolů. "Ne," řekla. "Po nás nic nechtějí! Podívejte se přece!"

Ukázala na Jaredy, doprovázející mravence. Hmyzí bojovníci hnali těch pár vojáků, kteří přežili palbu, nelitostně před sebou, ale Jaredi, jak se zdálo, o boj neměli vůbec zájem. Aniž by si všímali explozí, proměňujících všude kolem dokola sál v jediné peklo, přistupovali k jednotlivým vojákům na lůžkách a poklekali vedle nich. Charity nedokázala přesně rozeznat, co to dělají, avšak viděla, jak se některé ležící postavy začaly při doteku Jaredů hýbat.

"Co... co to dělají?" vykřikl voják.

"To nevím," odpověděla Charity. "Ale po nás nechtějí nic, rozumíte? Chtějí jen je!"

Muž zíral hrůzou rozšířenými očima na ten neuvěřitelný výjev.

Neodpověděl.

"Doved'te nás ke Kramerovi!" vykřikla Charity. "Rychle!"

Voják stále ještě nereagoval, takže ho Charity prostě chytila za rameno a obrátila ho. Její dotyk porušil jeho užaslou strnulost. Instinktivně shodil z ramene její ruku - a s prudkou gestikulací ukázal k výtahu.

"Tudy! Rychle!"

Rozběhli se. Dva, tři výstřely šlehly za nimi, jak je mravenci zahlédli, avšak žádný nikoho nezasáhl. Bez dalšího

obtěžování dorazili až k výtahu a skočili do kabiny.

Dveře se zavíraly s mučivou pomalostí. Další exploze otrásla kabinou a jen zlomek vteřiny předtím, než se dveře doopravdy zavřely, zahlédla Charity dvoumetrovou postavu jednoho mravence, jenž se groteskním skokem přenesl přes zbořenou zeď a běžel jejich směrem.

Vtom se dveře zavřely a výtah se s bzučením dal do pohybu.

Sotva na deset vteřin.

Potom jako by jej zasáhla pěst nějakého obra, vymrštila ho dva nebo tři metry do výšky a pak ho znovu nechala spadnout dolů.

Otřes mrštil Charity i ostatními strašnou silou o podlahu. Na okamžik zůstala Charity ležet jako omráčená a naslouchala strašnému zvuku přetížených lan, na kterých kabina visela. Ale stal se div - lana vydržela a kabina se nezřítla do hlubiny.

Obklopila je naprostá tma. Charity poslepu hmatala kolem sebe a nahmatala na zemi ležící zhroucené tělo. Současně zaslechla potlačované zasténání.

"Jsi zraněná?" zeptala se Charity.

"Ano," odpověděla Net. "Ale ne nějak vážně. Aspoň... myslím, že ne."

Jeden z vojáků rozsvítil kapesní baterku a její paprsek klouzal maličkou kabinou.

Ve slabém světle Charity uviděla, že skutečně všichni vyvázli více méně bez zranění. Kromě Net se už mezitím všichni zvedli ze země.

Také poušťářka se už snažila s tváří zkrivenou bolestí postavit.

Výtah byl ale těžce poškozen. Dveře se zkrivily a pravděpodobně by se nedaly ani vypáčit. Z volicího panelu na stěně stoupal tenký, šedý, kroutící se proužek dýmu. Přesto jeden z vojáků přistoupil k němu a několikrát stiskl nejvyšší knoflík - nic se však nestalo.

"Sakra!" zaklel Skudder.

"Vypadá to, že jsme dojeli."

"Je ještě jedna cesta," řekl voják a hlavní své pušky ukázal nahoru. "Umíte šplhat?"

Skudder na něho nechápavě pohlédl.

"Lana," řekl voják. "Není to snadné, ale jde to. A je to jenom sedm nebo osm metrů."

Skudder, namísto aby přímo odpověděl, se narovnal a zvedl ruce.

Hravě dosáhl na strop výtahové kabiny. Charity viděla, jak se mu napnuly svaly, když vši silou zabral. Kov zaskřípal, ale nepovolil.

Zklamaně spustil ruce a ustoupil o krok zpátky. "Potřebovali bychom něco na..." zamumlal.

Vtom kabinu zasáhl tupý úder. O chvíli později zaslechla Charity škrábání tvrdých drápů o kov.

Jeden z obou vojáků vystřelil do dveří. Střely sice zůstaly vězet v plechu, ale přece se zvenčí ozvalo vzteklé syčení a hvízdání a vzápětí druhý, ještě prudší úder do dveří.

Voják opět zamířil proti dveřím, ale potom ho napadlo něco lepšího, prudce zvedl hlavě vzhůru a zbytek zásobníku vypálil do stropu.

"Teď!" křikl, když pak odstoupil a vyměnil zásobník. "Zkuste to znovu!"

Skudder opět zvedl ruce, oběma pěstmi udeřil do stropu, a tentokrát již kov povolil.

V tu chvíli se dveře otrásl pod dalším úderem - a objevila se v nich díra. Křivá trhlina, dlouhá asi jako dlaň, v ní se na vteřinu objevil hmyzí dráp, avšak okamžitě zmizel, když voják vypálil ze samopalu další dávku proti dveřím.

"Pospěšte si!" řekl. "Pokusím se je zdržet - ale nevím, na jak dlouho se mi to podaří."

Skudder se silným odrazem vymrštil na střechu kabiny a natáhl ruce dolů, aby pomohl nejprve Net a potom i Charity.

Charity se přimhouřenýma očima snažila proniknout černočernou tmou ve výtahové šachtě.

"Potřebujeme světlo!" zavolala dolů do kabiny.

Jeden voják šplhal pomalu za nimi, zatímco druhý v téměř pravidelných intervalech pálił proti dveřím.

První voják rozsvítil baterku a její světelný paprsek namířil nahoru po ocelových lanech, na kterých kabina výtahu visela. Na samém konci se nacházely zavřené dveře nouzového východu.

Charity si s hrůzou uvědomovala, že je to nejmiň deset metrů vysoko.

"Dokážeš to?" zeptal se Skudder znepokojeně. Otázka byla určena spíš Net než Charity, avšak i ona přesto odpověděla přikývnutím, naposledy nervózně shlédla dolů do kabiny a začala šplhat po ocelovém laně. Bylo to mnohem obtížnější, než se domnívala. Lano bylo napnuté k prasknutí a vibrovalo pod jejími dlaněmi, jako by se chtělo každou chvíli přetrhnout. Navíc bylo tak silně natřeno vazelinou a olejem, že se na něm Charity sotva udržela. Než konečně dosáhla dveří, byla zpocená jak myš.

"Napravo vedle dveří!" dolehl k ní zespodu vojákův hlas. "Stiskněte červený knoflík!"

Charity vlastně neviděla pořádně ani dveře, natož červený knoflík.

Opatrně se pustila levou rukou a nataženými prsty ohmatávala stěnu vedle dveří. Po nějaké chvíli nahmatala cosi hranatého a prudce to stiskla celou plochou dlaně. Ozvalo se cvaknutí - ale to bylo taky vše.

"Nefunguje to!"

"Zkuste to ještě jednou! Nouzová automatika musí fungovat! A pospěšte si!" A jakoby na potvrzení mužových slov ozvala se z kabiny další krátká dávka. Další strašná rána do dveří kabiny otrásla celou výtahovou šachtou, v mechanice nouzového východu to slabě cvaklo a dveře se otevřely.

Charity si s úlevou oddechla a vyšvihla se ven z šachty. Za dveřmi klesla na kolena a na okamžik zůstala sedět na patách a chytala dech, než se odvážila zvednout hlavu a rozhlédnout se kolem sebe.

Nacházela se uvnitř jednoho z menších objektů Kramerova podzemního města. Venku se ozýval křik a občas i ozvěna těžkého výbuchu.

Pomalou vstala, zničené dlaně si zasunula do podpaždí a došla ke dveřím vedoucím z budovy ven. Opatrně je pootevřela a vyhlédla ven.

V jeskynním městě vládl čirý zmatek. Vytí sirén již dávno umlklo, ale obrovský podzemní dóm se rezonoval kroky stovek mužů, pobíhajících zdánlivě bez cíle sem a tam, vykřikujících povely a snažících se uzavřít východy. Před tunelem k přistávací ploše ležela obrovská ocelová deska. Dveře většiny budov byly otevřené a z nich neustále vybíhali vojáci. Obrovská vrata jedné veliké haly bez oken se rozevřela a z nich vyjelo šest velkých ocelových oblud: stejné obrněné transportéry, jaké viděli Charity a Skudder už v Paříži.

Vtom zaslechla za sebou jakýsi zvuk, obrátila se a poznala Skuddera, jenž vyšplhal po ocelovém laně tak obratně a zdánlivě snadno, že Charity pocítila jakousi absurdní závist.

"Nahoře všechno v pořádku?" zeptal se Skudder s těžkým oddechem.

Charity přikývla. "Ano. Ale nevím, jak ještě dlouho." Zděšeně sebou trhla, když uviděla Skudderovy rozbité dlaně.

"Sakra, co to máš s rukama?"

Skudder se na ně na okamžik zamračeně zahleděl. Mezi vazelinou a olejem se třpytila světlá krev. Nakonec pokrčil rameny a oťel si dlaně o nohavice. Pak se na konci lana s těžkým oddechem objevila Net a zakrátko po ní i první voják.

"Co váš kamarád?" zeptala se Charity, když se muž u konce sil zhroutil vedle dveří. "Jde... za mnou," vyrážel ze sebe těžce. "Cosí... prorazilo dveře. Chtěl to... zdržet."

Charity si se Skudderem vyměnila vylekaný pohled, pak se naklonila do výtahové šachty - a vzápětí uskočila zpět tak prudce, že ho div neporazila.

Po napjatém ocelovém laně šplhala nahoru jakási postava. Ale nebyl to voják, nýbrž mravenčí bojovník. Hopi vedle ní zděšeně vykřikl, uchopil vojákovu zbraň a vypálil dávku dolů do šachty. Nedokázal poznat, jestli zasáhl, nebo ne, avšak z šachty se ozvalo vzteklé syčení a hvízdání a náhle se lano rozechvělo. Ve dveřích se objevila vychrtlá kloubnatá černá noha a pokusila se zachytit. Skudder obrátil samopal a udeřil do hnáty pažbou. Noha zmizela, nato se ve dveřích zjevil pár planoucích očí a jediným pohybem tři obrovské nohy srazily Skuddera, Charity a Net na zem. Hopi upadl bezmocně na záda, ale zachoval si dost duchapřítomnosti, aby opět obrátil zbraň a stiskl spoušť. Zdálo se, že malá místnůstka se pod hlukem salvy musí sesypat.

Charity koutkem oka zahlédla, že výstřely obludu zasáhly. Příšera zaskřehotala a zřítíla se nazpět do šachty. Pak se ozval těžký náraz a vzápětí se lano s konečnou platností přetrhlo. Kabina výtahu se zřítíla s rachotem do hlubiny.

Charity se zběžně přesvědčila, že nikdo z nich není těžce zraněn a znovu se po ruku a po kolenou odplížila ke dveřím. Výtahová šachta se nořila do naprosté tmy, avšak ona přesto měla pocit, jakoby v temnotě viděla jakýsi neurčitý pohyb, směřující vzhůru. Najednou věděla s naprostou jistotou, že tyto stvůry nepotřebují žádné ocelové lano, aby vyšplhaly nahoru...

"Musíme zavřít ty dveře!" zvolala. "Pomozte mi!"

Dokázali to spojenými silami a doslova na poslední chvíli. Sotvaže se obě křídla dveří zavřela, cosí do nich narazilo s takovou silou a rachotem, že se Charity leknutím až zapotácela.

"Ty dveře vydrží nanejvýš pár minut!" řekl Skudder. "Pryč odtud - rychle!"

Když už byla Charity u dveří, napadlo ji, že voják nejeví žádnou snahu jít s nimi. "Co je?!" vykřikla netrpělivě. "Na co čekáte?"

"Já... už nemůžu," zasténal voják. Stál opřený o stěnu vedle dveří k výtahové šachtě a celý se třásl. Byl bledý a teprve nyní si Charity všimla stále se zvětšující krvavé louže u jeho pravé nohy. "To hovado mě zasáhlo, když jsem... visel na laně," sténal. "Zmizte! Pokusím... se je na chvíli zdržet."

Charity váhala. Vše se v ní vzpíralo, aby tu toho muže nechala. Na druhé straně však viděla, že je skutečně těžce raněný - a dveře vedle něho se pod prudkými údery příšery třáslly stále víc. Nakonec kývla na Skuddera. Hopi sundal z ramene vojákovu samopal a hodil ho jeho původnímu majiteli. Mladý voják jej zachytil, se zaťatými zuby do něj zasunul nový zásobník a odpotácel se několik kroků od dveří.

"Mnoho štěstí," řekla ještě Charity.

Třebaže vzdálenost ke Kramerově velitelskému stanovišti byla sotva dvě stě metrů, potřebovali na její překonání skoro deset minut.

Jeskynní město se totiž proměnilo v jeden jediný blázinec. Půda pod jejich nohama se otřásala stále častěji silnými výbuchy, které naprosto jednoznačně vycházely z hloubi základny. Charity odhadovala, že celá pevnost nebude schopna klást odpor déle než půl hodiny.

K jejich úžasu nenarazili ani před malou budovou, ani uvnitř na žádné strážě. Avšak když se přiblížili ke Kramerově kanceláři, dveře se otevřely a vyšel Hartmann.

Když je poznal, objevil se mu ve tváři nevěřící výraz. "K čertu, jak jste se sem dostali?" zeptal se nechápavě.

"Je Kramer ještě uvnitř?" vyjela na něho Charity.

Hartmann přikývl. "Ano, ale..."

"Jsou zde!" přerušila ho Charity. "Už jsou na základně, Hartmanne!"

Když se vřítíli do kanceláře, všechny monitory na stěně za Kramerovými zády byly rozsvícené. Každý ukazoval jinou část podzemní základny. Přesto si byly ty strašlivé obrazy navzájem podobné jako vejce vejci: téměř na všech byla armáda černých mnohoročných hmyzích bojovníků, kteří překonávali obranu pevnosti tak snadno, jako by

ani žádná nebyla. Jedna obrazovka podruhé se zaplavovala bílou explozí a ukazovala zkázu Kramerových obranných stanovišť. Asi tucet pečlivě zamaskovaných střeleckých hnízd stále ještě pálilo, avšak za každý kluzák, jenž shořel v explozi nebo se zřítíl, se vzápětí objevily na nebi dva další.

"Kramere - už jsou tu!" Skudder zaječel tak hystericky, jako by se měl každou chvíli zhroutit. Se zlostným pohybem se předklonil a natáhl paže před sebe, jako by chtěl Kramera chytit za ramena a zvednout ze židle, ale v poslední chvíli ustoupil nazpět a očima rozšířenýma hrůzou hleděl na apokalyptické divadlo, které nabízely obrazovky.

"Co... co vy tu děláte?" vykřikl Kramer.

"Už jsou ve stanici!" křičela Charity. "Kramere, musíme za Gyellem! Dejte nám jeden stroj!"

"Vyloučeno!" vykřikl Kramer. "Lžete. Tady jsme v naprostém bezpečí. Sem se nedostanou! Vraty nikdy neprojdou!"

Charity si se Skudderem vyměnila znepokojený pohled. Oba pochopili, že Kramer se nachází na samé hranici šílenství.

"Mohu je zastavit," řekla Charity. "Snad bych mohla zabránit tomu, že všechny pozabíjejí. Prosím vás, Kramere - potřebujeme vrtulník!"

"Ne," odpověděl Kramer. "Vy... vy lžete. Co tu vůbec děláte? Vy jste přece zajatci!" Náhle vyskočil a s divokou gestikulací se obrátil směrem k Hartmannovi. "Zatkněte je! Zastřelte je, jestli se pokusí o útěk! Jsou to zrádci! Je to všechno jejich vina!"

Skudder ho zlostným trhnutím vyzdvihl do výšky. "Vy..."

"Přestaňte!"

Skudder strnul a také Charity hleděla chvíli nevěřícně na pistoli, jež se náhle objevila v Hartmannově ruce.

Potom zachytila Hartmannův pohled a pochopila.

"Pusťte ho, nebo vás na místě zastřelím!" řekl Hartmann.

"Hned!"

"Udělej, co říkáš," řekla Charity nervózně. "Má pravdu, Skuddere. Je to všechno naše vina. Ale tady jsme v bezpečí. Kramerovi lidé to zvládnou."

Skudder stále nic nechápal. Chvilí bezradně zíral, nakonec zachytil její takřka zoufalý pohled a mužíčka pustil.

Kramer se s těžkým oddechováním odpotácel nazpět a padl do svého křesla. "Hartmanne, odved'te je!" zaječel. "Zastřelte je! Odsuzuji vás za velezradu a za spolupráci s nepřítelem k trestu smrti!"

"Provedu, pane generále," řekl Hartmann. Se zamračeným obličejem se obrátil k Charity a energicky máchl volnou rukou. "Ven odtud! A honem!"

Charity zvedla pomalu ruce a stejně jako Net a Skudder vyšla na chodbu. Hartmann je následoval s namířenou zbraní. Na okamžik Charity až zamrazilo, když pohlédla Hartmannovi do jeho zarputilé tváře. Byl skutečně přesvědčivý herec. Doufala, že opravdu jen hraje...

Když už byli skoro venku z budovy, Hartmann sklonil zbraň a schoval ji do pouzdra. Charity si s úlevou oddechla a také ze Skudderovy tváře zmizel napjatý výraz.

"Je to pravda?" zeptal se Hartmann. "Skutečně jsou už uvnitř?"

Charity chvíli na něho nechápavě hleděla. "Vy... vy to skutečně nevíte?"

"Co?!"

"Ale... Kramer si přece musel všimnout..." Skudder zmlkl uprostřed slova. "On vám nic neřekl," zamumlal. "Že je to tak? Zatímco oni vaši pevnost dobývají pěkně zevnitř, on neřekne jediné slovo. Vždyť ten chlap je blázen!"

"Zřejmě ano," řekla Charity. "Ale nad tím se můžeme rozčilovat později." Obrátila se k Hartmannovi. "Co je s letištěm vrtulníků? Už se ho zmocnili?"

"Ještě ne," Hartmann zaváhal. "Ale nevím, jestli seženu nějakého pilota."

Rozběhli se. Běželi obrovskou jeskyní za neustávajícího hřmění výbuchů, několikrát se jim půda otřásla pod nohama tak silně, jako by se vzápětí měla celá jeskyně zřítit.

Když Hartmann ukázal na výtah, Charity zavrtěla hlavou. "Není tu nějaké schodiště?"

"Je," odpověděl Hartmann. "Ale mnohem rychlejší bude..."

"Tak mi ho ukažte," skočila mu Charity do řeči. Hartmann se na ni podíval, jako by pochyboval o jejím rozumu, ale pak poslušně zabočil doprava a rozběhl se k řadě železných příček, které vedly po skalní stěně vzhůru.

Byli asi v třetině cesty, když se jeskyně otřásla další explozí. Motory nákladního výtahu zavyly, na okamžik zasršely jiskry - a pak se kabina zřítila do hlubiny a změnila se v hromadu trosek. Hartmann hleděl střídavě na Charity a na zničenou kabinu výtahu.

Letiště s vrtulníky v kráteru zřejmě dostalo několik těžkých zásahů, neboť vše, co Charity uviděla, když za Hartmannem vyběhla z tunelu, byla jen černá mračna a obloha, která již nebyla zakryta holografickým obrazem, nýbrž plná záblesků a stříbřitě se třpytících letících disků, jejichž laserové kanóny bez ustání pálily.

Koutkem oka zahlédla Charity jakýsi černý stín a v témže zlomku vteřiny byla takřka šťastná, že není ozbrojená. Postava v otrhaném oděvu, která se k nim potácěla, nebyla totiž žádný Moron, nýbrž jeden z Kramerových vojáků.

"Tam!" překřikl Hartmann vytí kluzáků a neustálé hřmění výbuchů.

Ukázal na stěnu z černého dýmu. "Snad je ještě některý ze strojů schopen letu!"

Charity chvíli mžourala naznačeným směrem, ale kromě valícího se kouře a jasných plamenných jazyků neviděla vůbec nic. Přesto nezaváhala ani vteřinu a následovala Hartmanna. Oba první stroje, které se před nimi z dýmu vynořily, byly pouhé hořící hromady trosek, ale třetí se zdál být nepoškozený. Hartmann skočil do helikoptéry, vtáhl Charity za sebou a přikřčen běžel k pilotnímu sedadlu. Vteřinu nato vyrazil vzteklostou kletbu.

"Co se stalo?" zeptala se Charity.

Hartmann zařatou pěstí ukázal na pilotovo sedadlo. "To, čeho jsem se obával!" odpověděl. "Máme jen tři stroje s alfa-řízením. A právě jeden z nich shořel!" Obrátil se, chvíli zarputile zíral do valícího se kouře a vzdychl. "Zkusíme nějaký jiný..."

Charity ho však jednoduše odstrčila, usedla do pilotního sedadla a sáhla po obrovské přilbě, ležící na přístrojové desce.

"Hej!" protestoval Hartmann. "Víte vůbec, co děláte?"

"Věřím, že ano," odpověděla Charity. "A jestliže ne, pak budete jeden z prvních, kteří to poznají. Sedněte si!" Upravila si přilbu, levou rukou zapnula počítačové ovládání stealth-koptéry a druhou rukou ukázala na sedadlo druhého pilota. "Můžete převzít ovládání zbraní?"

"Jistě," odpověděl Hartmann dotčeně, "ale..."

Dál se nedostal. Koutkem oka Charity registrovala, že také Net a Skudder za nimi naskočili do helikoptéry, zavřela dveře a v tutéž chvíli zapnula motory. Turbiny stealth-koptéry pronikavě zavyly, tři srpovitě zahnuté listy rotoru se proměnily v stříbrně se blýskající rotující kruh a stroj se skokem vymrštil do výšky.

"Dávejte pozor!" zařval Hartmann, držící se křečovitě svého sedadla.

Senzory přilby zachytily její mozkové vlny, přeměnily je v elektronické impulzy a stealth-koptéra vzlétla. Byla to vlastně stará myšlenka biologické zpětné vazby, dotažená v tomto zázraku techniky k dokonalosti - avšak pokud skutečně tato přilba dělala, co vycházelo z jejích mozkových vln, pak musel být v tuto chvíli v jejím mozku pěkný zmatek.

Vrtulník se naklonil na stranu, několikrát prudce skočil doprava a doleva a pak přešel do divoké vývrtky, než jej Charity opět dostala pod kontrolu.

Jakýsi kluzák po nich vystřelil. Charity instinktivně uhnula, prudce stroj strhla zpět a jen o vlásek minula bok druhého moronského letounu, který se před nimi náhle objevil.

"Proboha - uklidněte se!" zařval Hartmann. "Jestli propadnete panice, je s námi konec!"

"Já vím," zamumlala Charity se stisknutými zuby. Vrtulník sebou stále ještě házel a skákal jako divoký kůň, avšak přece jen začínala trochu pronikat do tohoto způsobu řízení. Zároveň však také věděla, že by sotva přežili jediný dobře mířený útok. Tento stroj byl řízen na principu citů - a právě proto si jeho pilot nemohl žádné city dovolit.

"Kterým směrem leží město?" zeptala se.

"Severně," odpověděl Hartmann. "Jděte výš. Pak uvidíme dóm!"

19

"Blíží se nějaký letoun," řekl Lucifer. "Velice rychle."

"No a?" zeptal se Stone, aniž by odtrhl pohled od obličeje nehybného megamana. Nevěděl, jak dlouho tu už takto stojí, zda pět či deset minut. Před chvílí odešli oba inspektori a chvíli nato zaslechl zvuk startujícího kluzáku; kromě jeho vlastního letounu posledního stroje, který se v blízkosti hnízda ještě nacházel.

Stone odtrhl pohled od Kylova obličeje a opakoval otázku ostřejším a zřetelně netrpělivým tónem. "No a?"

"Vyhodnotil jsem situaci, pane," odpověděl Lucifer. "Mohlo by to znamenat nebezpečí."

"Jediný letoun?" zeptal se Stone uštěpačně.

"Jde o vysoce vyvinutou bojovou jednotku, pane," odpověděl Lucifer.

"Tyto stroje nám už způsobily těžké ztráty. Co do bojové síly jsou naše kluzáky technicky níž o faktor dvě."

"Pak by ses měl tedy modlit, aby přilétal s mírovými úmysly, příteli," řekl Stone jízlivě. "Pokud vůbec víš, co takové slovo znamená."

Energickým gestem usekl Luciferovi zamýšlenou odpověď od úst.

"Myslím, že vím, kdo v tom vrtulníku sedí."

"Nebylo by chytré vystavovat se zbytečnému riziku, pane," řekl Lucifer.

"Já vím," odpověděl Stone lhostejně. "Ale takoví my lidé býváme. Připrav loď ke startu. Ale zůstaneš na palubě, ať už se stane cokoli - dokud tě výslovně nezavolám."

"Nemám alespoň přivolat na pomoc bojovou..."

"Teď bys měl," přerušil Stone Lucifera podrážděně, "konečně udělat, co ti říkám. Nebo snad potřebuješ rozkaz písemně?"

"Ne, pane," odpověděl Lucifer pokorně.

"Tak jdi," řekl Stone. "A hlídej toho trpaslíka. Je nebezpečnější, než vypadá."

"Já vím, pane," řekl Lucifer, otočil se, vyšel z katedrály a zamířil ke kluzáku.

Stone za ním zamýšleně hleděl. Ty toho víš, pomyslel si. Kdepak, drahý příteli. Nemáš ani tušení. Nikdo z vás nemá ani tušení.

A náhle už nedokázal potlačit hysterický smích.

Třebaže Charity letěla nejvyšší rychlostí, potřebovali skoro patnáct minut, než se dostali k dómu. Počítala s tím, že prostor nad zříceninou chrámu bude plný kluzáků a bojových křižníků, avšak jediný pohyb, který uviděla, byla mračna prachu hnaná větrem po zemi.

Charity snížila rychlost vrtulníku, až nakonec letoun zůstal viset bez hnutí ve vzduchu dvacet, či třicet metrů nad prostranstvím, na kterém včera Kramerovi muži zmasakrovali Jaredy i mravence. Charity odhadovala počet mrtvých divochů na více než sto. Nikdo se nenamáhal je odklidit.

Ten pohled ji naplňoval roztrpčením, ba téměř hněvem. Útok byl nesmyslný a vyprovokoval strašlivou odpověď.

Hartmann jako by četl její myšlenky, neboť náhle řekl: "Je mi to líto. Nevěděl jsem, co..."

"Nikdo nemohl vědět, co jsou ve skutečnosti zač."

"Copak vy to už víte?" zeptal se Hartmann.

"Myslím, že ano," zamumlala Charity. "Pokud se mýlím, pak jsme v tuto chvíli už všichni prakticky mrtví."

Stejně jako celý let, ani přistání nebylo právě mistrovským výkonem - stealth-koptéra dosedla na zem tak tvrdě, že by Charity nebyla ani překvapena, kdyby se v tu chvíli rozlomila ve dvě. Ve spěchu si sundala přílbu z hlavy, vypnula turbínu a ještě jednou pohlédla k dómu. Vchod byl široce rozevřen a její předrážděné nervy jí malovaly v temnotě za ním fantastické stíny. Modlila se, aby to skutečně byly jen vidiny.

"Zůstaňte zde, Hartmanne," řekla tiše. "Kdyby... to získalo špatné obrátky, pokuste se uletět."

"Neumím s tím krámem létat," odpověděl Hartmann. Sáh po pistoli a podával ji Charity, avšak ta jen zavrtěla hlavou.

Jakkoli pošetil jí v prvním okamžiku ta myšlenka připadala, zvláště pak po událostech poslední hodiny - s konečnou platností pochopila, že tento boj nemůže být rozhodnut silou zbraní.

Skudder a Net ji následovali ven z helikoptéry a pomalu všichni kráčeli k portálu dómu. Nikdo z nich neřekl jediné slovo, avšak všichni pociťovali ono cizí, mocné něco, co se jako neviditelný plášť rozložilo nad tímto místem. Před vchodem se zastavili. Vnitřek chrámu byl naplněn temnotou a stíny a nabízel právě takový obraz zkázy, jaký Charity předpokládala. Obě rakety, které helikoptéra do budovy vypálila, toho nenechaly moc nepoškozeného. Přesto se uvnitř před nimi něco pohybovalo. V prvních chvíli to Charity považovala jen za mámení smyslů, ale pak poznala, že ten pohyb je reálný.

"To je... královna!" řekl Skudder nevěřícně. "Ještě žije!"

Charity s námahou přikývla. Srdce se jí prudce rozbušilo a náhle se v ní všechno zoufale rozkřičelo, aby se na místě obrátila a rozběhla se zpátky k Hartmannovi a vrtulníku. Současně však věděla, že už nemůže. Prostě jen proto, že tu není ze své vlastní vůle. Něco ji sem... volalo. Teprve teď si to plně uvědomila.

Náhle Net zvedla ruku a ukázala na druhou, menší postavu, která se objevila vedle obrovského těla královny.

"Kyl!" řekla. "To je Kyl! On... on žije!"

"Pak možná ještě žijí i Gurk a ta dívka!" dodal Skudder vzrušeně.

Chtěl se rozběhnout dopředu, ale Charity ho zadržela.

"Ne," řekla.

Skudder se na ni nechápavě podíval. "Jak, prosím?"

Charityny oči se setkaly s megamanovými, a třebaže byla od něho příliš daleko, než aby jeho tvář viděla v té tmě zřetelněji než jako rozmazanou skvrnu, cítila jeho pohled. Jeho pohled?

"Já... půjdu sama," řekla těžce. "Počkejte, prosím, tady. Ať už se stane cokoli."

"Ale to je šílené!" odpověděl Skudder.

"Já vím," zamumlala Charity a vyrazila. Koutkem oka ještě zahlédla, jak Skudder učinil pohyb, jako by chtěl jít za ní, avšak okamžitě se zarazil, když Kyl náhle pootočil hlavu a zadíval se na něho.

Srdce jí bušilo stále rychleji, když kráčela zničeným chrámem, a pocit ledového chladu v ní narůstal do takové míry, až se jí zdálo, že se nemůže nadechnout.

Zraněná královna zvedla hlavu a zírala na ni. V tu chvíli znovu pocítila Charity dotek mocné, vědoucí síly, která k ní proudila z těch obrovských očí. Pak pohledem sklouzla ke Kylovu obličej, přičemž téměř vykřikla. Kyl už nebyl Kyl: jeho obličej sice patřil megamanovi, kterého znala, ale jeho oči byly očima Jareda a jeho úsměv měl rysy Gyellova úsměvu.

"To je dobře, že jsi přišla," řekl Kyl. "Když si promluvíme, mnohé se zlepší."

Charity spolkla tvrdý knedlík, který se jí usadil v krku, a přinutila se hledět na Kyla. Od boku dolů vězel megabojovník v pavučině šedých lepkavých vláken, pod nimiž bylo jeho končetiny vidět jen v náznaku. Charity nebyla schopna říci, jsou-li to končetiny lidské, nebo tvrdé, obrněné hmyzí nohy.

"Kde je... Helena?" zeptala se.

Kyl vágním gestem ukázal za sebe. "Tam. Ale lépe, když ji neuvidíš. Potřebuje... déle než já."

"Ale žije?"

"Ano," odpověděl Kyl. "Nyní bude žít."

Charity se na okamžik zamyslela nad jeho slovy. Ale samotná představa, co snad mohou znamenat, ji téměř děsila. "Je... je tu Gyell?" zeptala se s námahou.

"Ne," odpověděl Kyl. "Můžeš mluvit se mnou. Je úplně jedno, s kým mluvíš. Jsem Jared."

"Já vím," šeptala Charity. "Vý všichni... všichni jste Jaredové."

Pohybem hlavy, který ji stál téměř všechnen zbytek sil, ukázala na královnu.

"Ona také."

"Ona také. Ona je Jared. Její děti jsou Lid - ale my všichni jsme Jared."

"Tak... tak jí řekněte, aby přestala," řekla Charity, jen s námahou ovládající svůj hlas.

"Přestala? S čím?"

"S tím zabíjením," odpověděla Charity. "Právě dobývají Kramerovu pevnost, Kyle. Všechny muže tam zabíjejí."

"Oni se zabíjením začali," odpověděl Jared Kyl vážně.

"Já vím," řekla Charity. "Ale oni to nevěděli. Měli vás za zvířata."

"A to jim dává právo nás zabíjet?"

"Ovšemže ne," řekla Charity téměř zoufale. "To... to bylo špatné. Věřím, že už to poznali. Vy přece ve

skutečnosti nechcete jejich smrt, Gyelle. Muži v tom bunkru umírají zbytečně! Jenom proto, že jim velí šílenec!"

"Ale tak to bude i dál," řekl Jared. "On nepřestane. Porazili jsme ho. Máme mu teď darovat život a volnost, aby se vrátil a zase začal zabíjet?"

"To ne!" odpověděla Charity. "Já... dávám ti své slovo, že vás nechají na pokoji! Kramer už nebude velet pevnosti, to ti slibuji. Bude to někdo, kdo... najde způsob, jak byste mohli existovat vedle sebe. Odvolej ty loď zpět." Kyl skoro minutu mlčel.

"A... ti spáčí?"

"Patří k vám," řekla Charity svoji domněnku.

"Mnozí z nich," souhlasil Kyl. "Spánek trval dostatečně dlouho, aby byli schopni vidět, až se probudí."

"Přijdou k vám," řekla Charity.

"A ti, kteří spí..."

"Nebudou probuzeni, dokud sami neotevřou oči - a neprohlédnou," řekla Charity.

"Ty nejsi velitelem stanice, Charity Lairdová. Jak si můžeš být tak jistá, že oni dodrží slovo, které nám dáš ty?"

"Dodrží ho," trvala Charity na svém. "Už proto, že nemají na vybranou. A já vím, kdo bude novým velitelem."

Je to dobrý chlap."

"Ten muž, který čeká venku ve vrtulníku," usoudil Kyl.

"Ano. Vedl ten útok. Ale on... nevěděl, co dělá. Lituje toho."

Opět trvalo skoro celou minutu, než odpověděl. "Věřím ti, Charity. Útok bude zastaven. Ačkoli..." Usmál se.

"... ze strategického hlediska je to velice hloupé. Zvítězili jsme."

"Neměli žádnou šanci," řekla Charity. "A Hartmann to ví."

"To doufám," řekl Jared vážně. "Protože podruhé už nebudu mít slitování."

Charity na něho smutně pohlédla a zeptala se: "A... Kyl? Uvidím ho ještě?"

"Možná," odpověděl Jared Kyl.

Charity se trpce usmála a s konečnou platností se chtěla obrátit, avšak Kyl ji ještě zadržel. "Počkej."

"Ano?"

"Je tu ještě někdo, kdo s tebou chce mluvit."

Charity na něho chvíli zmateně hleděla, potom v uctivém odstupu obešla královnino gigantické tělo a se skloněnou hlavou prošla dveřmi do zadní části chrámu.

Uplynulo skoro půl hodiny, než se Charity znovu objevila. Skudder a Net dodrželi její příkaz a zůstali stát u vrat, avšak Hartmann k nim došel taky.

"Přestali!" zavolal na Charity. "Právě přišla zpráva přes vysílačku. Oni... už ovládli celou stanici, a najednou toho nechali a stáhli se."

"Já vím," řekla Charity tiše. Zůstala před nimi stát, bledá jako stěna a střídavě hleděla na Net, Skuddera i Hartmanna, avšak její oči byly prázdné; její pohled jako by byl upřen do nějakého nekonečně vzdáleného bodu.

"Vy... to víte?" opakoval Hartmann překvapeně. "Odkud?"

"Co je s Kylem?" zeptal se Skudder. "A s Helenou? Nepůjdou už s námi?"

"Ne," odpověděla Charity stručně. Hlasitě se nadechla a pohlédla na malou stříbřitou krabičku, kterou držela v ruce. Pak se vydala pomalu k vrtulníku.

"Co bylo tam uvnitř?" zeptal se Skudder. "Co to máš? Jak to, že Kyl už s námi nepůjde? A co je s tou dívkou a s Gurkem?"

"Heleně se daří dobře," odpověděla Charity. "Ale zůstane tu, stejně jako Kyl. Prosím vás... neptejte se teď. Vysvětlím vám všechno později."

"A Gurk?" zeptala se Net.

"Gurk?" Charity se znovu zastavila a melancholicky se usmála.

"Ještě žije," řekla. "Má ho Daniel."

"Stone?" ujistil se Skudder.

"Ano. Mluvila jsem s ním." Zvedla ruku s malou kazetou. "Tohle mi dal. Obsahuje zprávu od Gurka a... ještě něco."

"Stone je zde?" zeptal se Skudder nevěřičně. "On je zde a nechá nás jít?"

Charity přikývla. "Chtěl se mnou jen mluvit," řekla.

"Co chtěl?"

Chvilí trvalo, než Charity odpověděla. A učinila tak hlasem tak tichým, že Skudder sotva rozuměl.

"Řekl mi, jak je můžeme porazit."